De ce-o fi trebuit să aleagă tocmai mononucleoza[1]*?* se întrebă pentru a cincizecea oară în ziua aceea. Contaminarea cu Epstein-Barr fusese pretextul inventat de Serghei, despre care informase conducerea şcolii, pentru îndelungata absenţă a lui Chloe; şi, chiar şi-acum, când se mai aşternuse praful, Chloe nu era de părere că dezvăluirea adevăratului motiv al absenţei sale ar putea fi primită prea bine.

îmi pare rău pentru chestia asta, că n-am mai apărut la şcoală timp de câteva săptămâni, se închipui Chloe spunându-i directorului. *Ştiţi, eu sunt* om-pisică *şi a trebuit să mă ascund cu*

1pe apele puţin adânci ale iazului popularităţii şcolare, delectându-se cu starea de anonimat.

Desigur, acum se terminase cu asta.

—încă sunt puţin slăbită, răspunse, întorcându-şi spre el faţa şi zâmbind palid. Dar, în general, mai bine. Mersi.

—Nene, porcăria asta e chiar *serioasă.* Văru-meu a ;ivut-o, şi a trebuit să facă şcoala acasă, pe timpul verii, atât de mult rămăsese în urmă.

Scott îşi potrivi mai bine căştile şi făcu spre ea un gest ca şi cum ar fi ameninţat-o cu un pistol.

alţii din rasa mea într-un enorm conac numit Firebird, care mai găzduieşte şi o companie imobiliară, cât timp a încercat să mă vâneze cultul ăla străvechi de tip masonic, crezând că l-am omorât pe unul dintre asasinii lor. A, şi, în plus, am nouă vieţi şi separe că sunt liderul spiritual al poporului meu, care crede că a fost creat de zeiţe ale Egiptului antic. Nţ. Chloe nu-şi putea închipui că ar ţine.

—Dar nu s-ar fi putut măcar să fie o tumoare pe creier? Sau chiar o rinoplastie? se întrebă ea cu voce tare.

îl urmări cu privirea pe Scott, îndepărtându-se pe coridor şi bătând palma cu adevăraţii lui prieteni. Era un tip pe care Chloe îl cunoscuse până acum doar vag, însă cel puţin reacţia lui era de preferat faţă de a altora.

Keira Henderson, de exemplu, le tot spunea tuturor că ar

Irebui să existe o clasă specială pentru cei suferinzi de boli venerice şi pentru Chloe.

Dintre toate relele pe care i le făcuse Serghei, minciuna cu

mononucleoza/„boala sărutului” era printre cele mai urâte. în fine, dintre cele pe care ea chiar putea *dovedi* că le făcuse el, adică. Era greu de precizat momentul în care ţinerea ei la adăpost faţă de asasini se transformase în ţinerea ei închisă pur şi simplu. Şi, din moment ce Ordinul A Zecea Lamă era o organizaţie

ii cărei unic scop declarat era să extermine poporul Mai, membrii ei o răpiseră pe mama lui Chloe, insistând cit era pentru propria ei protecţie. La întâlnirea de la hesidio, când se dăduseră cărţile pe faţă, liderul ()rdinului jurase că Serghei nu s-ar da în lături de la

II i mic ca să-i reteze legăturile lui Chloe cu prietenii ei umani şi cu familia, şi chiar dacă ea ajunsese să vadă în Serghei

un fel de tată-surogat, pe durata ultimelor câteva săptămâni, se pomenise întrebându-se dacă nu cumva e adevărat.

Chloe chiar sperase că viaţa ei va reveni la normal, ;ilunci când îi părăsise pe Mai, se întorsese acasă şi reîncepuse să meargă la şcoală. *Vezi să nu.* în orice caz, nu încă. Ordinul era acum rezonabil de potolit, după ce Chloe îşi sacrificase una dintre vieţi ca să-şi salveze mama, şi toată lumea îşi dăduse seama că ea era „Aleasa”. Plus că — şi Chloe nici măcar nu mai vorbea ı ıı cineva de la Firebird, în prezent — sentimentele ei faţă de Serghei erau încă nelămurite, Brian dispăruse şi, în fine, ea era încă împărţită între acesta şi Alek. *Şi toată lumea crede că am mononucleoză. Grozav.*

Chloe îşi scoase telefonul mobil şi-l sună pe Brian, însă

imediat îi intră mesageria vocală, aşa cum se întâmplase la ultimele ei douăzeci de încercări. Şi mesageria lui vocală era plină. Nu mai auzise nimic despre el încă din seara în care ea murise şi înviase, salvându-şi mama din schimbul de focuri dintre Mai şi oamenii Ordinului. Brianţi/Z conducătorului Ordinului, trecuse de partea ei... şi-şi atrăsese jurămintele de răzbunare din partea celor din A Zecea Lamă. îşi luase rămas-bun de la ea la fereastră, când se sărutaseră prin geam, după care dispăruse prin oraşul întunecat.

—Hei, Selina, ce faci? o întrebă Paul, ducându-se spre dulăpiorul lui.

începuse să-i spună aşa de când ea le povestise, lui şi lui Amy, despre adevărata ei natură. Selina era alter-egoul lui

Catwoman şi, după cum bănuia ea, felul lui de a se împăca, oarecum, cu faptul că *ea* avea superputeri, în timp ce el, fanaticul benzilor desenate, rămânea un om normal. *Dacă-l ajută, să fie,* se gândi Chloe.

—Pe bune, pe lângă că sunt obosită tot timpul şi toată populaţia de vârstă şcolară îşi bate joc de mine, mai sunt şi alte simptome ale mononucleozei pe care ar trebui să le cunosc?

—Ştiu că nu poţi să te duci în unele ţări din Africa, din cauză că Epstein-Barr interacţionează cu nu ştiu ce ciupercă ciudată şi-ţi poate provoca moartea, răspunse l'aul, diplomatic.

—Nu ţări africane, nu ciuperci ciudate. Bifat, bifat.

Se gândi, vag, la Semeţia din New Orleans, alcătuită

III principal din Mai care preferaseră să rămână în Africa, după ce fuseseră forţaţi să plece din Egipt, şi, până la urmă, emigraseră în Louisiana.

—Cum te descurci, cu întoarcerea şi tot restul?

Chloe oftă şi se rezemă de dulăpioare, cu mâinile împreunate la ceafă.

—Să vedem. Trei săptămâni de lecţii ultra-com- plicate la trigonometrie de recuperat, am reuşit cumva sîi ratez şi Reconstrucţia după Războiul Civil, şi trebuie să deduc de una singură în laborator, după ore, reac- ţ iile de oxidare-reducţie. A, zise, pocnind din degete, *şi Moby Dick.* Tot tacâmul, carne de balenă, picioare de lemn şi aşa mai departe, până marţea viitoare.

—Asta, hm, e cam naşpa, zise Paul.

—Nu cred să se fi inventat deocamdată un cuvânt mai presus de *naşpa* care să descrie adecvat situaţia mea şcolară, declară Chloe.

Porniră împreună pe coridor, Chloe târându-şi picioarele spre ora de educaţie fizică, pradă unui grav acces de lene. încă nu se hotărâse dacă să-i tulbure minţile domnului Parmalee executând brusc un slam-dunk[1], sau s-o dea pe *Smallville*[2] şi să încerce să-şi ascundă puterile secrete, comportându-se ca un copil normal, leneş şi inapt din punct de vedere fizic.

—Dar cu, ştii tu...

Paul îşi căuta cu stângăcie cuvintele, lucru care rareori i se

1 Termen din baschet desemnând procedeul prin care un jucător introduce mingea în coş de deasupra acestuia.

2 Serial american de televiziune, având la bază benzile desenate cu Superman.

întâmpla. Făcu un mic gest, mimând ghearele.

—Cu adaptarea, ca om normal, la traiul cu maimuţe ca voi? replică sec Chloe. Chiar nu e mare brânză, Paul. Asta am făcut toată viaţa.

Paul încuviinţă, însă expresivele lui sprâncene ca două omizi se apropiară un pic, ca ale unui personaj de anime mimând îngrijorarea. Paul trecu ca o vijelie de-a lungul culoarului în nădragii lui de trening gen DJ exaltat, şi Chloe îşi dădu seama că nu**-1** mai văzuse în pantaloni kaki încă de când... în fine, de dinainte ca ea să descopere cine era în realitate şi să-i întâlnească pe Mai. Şi, în timp ce intra în vestiar, o întrebare îi răsări în minte: *Oare ce altceva am mai pierdut?*

în seara aceea, când se duse acasă la Amy ca să înveţe

împreună, camera prietenei sale, deja plină de tot felul de bucăţi de materiale şi dezordonată, arăta de parcă ar fi explodat o fabrică de confecţii: semn clar că se apropia sărbătoarea de Halloween. Peste tot se vedeau cutiuţe pline cu paiete, mărgele, nasturi şi alte lucruri sclipitoare, presărate pe toate suprafeţele disponibile. Frânturi de dantelă şi bucăţi de catifea erau împrăştiate peste tot. Un tub cu adeziv, o foarfecă, mai multe ace şi

o maşină de cusut stăteau, toate, cocoţate în echilibru

Itrocar într-un colţ, parcă temându-se ca nu cumva să se prăbuşească în haosul de dedesubt şi să fie încorporate m vreo ţinută ciudată. Precedentele realizări triumfale ale lui Amy atârnau pe umeraşe, arătând ciudat de organizat prin

comparaţie cu haosul din restul încăperii. l'.a deja îşi pusese muzică de Halloween: *Buffy: The Musical* urla în demodatele ei boxe din lemn, ascunse pe sub resturile de materiale.

Mă gândesc la secolul al şaptesprezecelea, zise Amy, ducându-şi un deget la buze. Ştii, prin intermediul morţilor-vii. Zombi, nu vampiri.

Mda. Vampirii sunt *prea* de domeniul trecutului, bombăni Chloe, ştergând rezultatul problemei de matematică la care lucra şi luând-o de la capăt.

Reuşise să-şi găsească un petic de loc într-un capăt .il patului prietenei sale, şi se folosea de un sul de muselina aşezat pe genunchi în chip de pupitru portabil. în faţa

• •i, caietul se balansa, instabil, pe manualul de matema- t

icâ, plin de sinusuri, cosinusuri şi fragmente de ecuaţii.

Amy luă de bun comentariul prietenei sale.

Da, *ştiu*| Nu-i aşa că e ridicol? Dar astea vor fi grozave. De data asta, o să folosesc oase veritabile la corset... ai auzit de Dark Garden? Mi-au zis că pot

■ j mi vândă resturi din schelete, ca să le pot folosi.

Amy, eu încerc să mă concentrez aici, nu să bat pasul pe loc, îi atrase atenţia Chloe, ridicându-şi manualul de matematică la vedere. Nu te supăra, dar chiar 11'i‘buie să-mi văd serios de lecţii.

—A, mda, scuze, nicio problemă, zise Amy, strâmbând din nas, iar Chloe făcu eforturi să-şi stăpânească râsul.

Părul negru şi creţ al prietenei ei îi cădea acesteia peste faţă,

explodând din fâşia de pânză cu care încercase să şi-l lege. De umărul tricoului avea prinse uriaşe ace de siguranţă, ca pentru scutecele bebeluşilor, şi în jurul gâtului îi atârna un metru de croitorie.

—Sunt *total* pentru treburile şcolăreşti, zilele astea, continuă aceasta.

Dintr-un salt, se trânti pe pat, determinând-o pe Chloe să-şi strângă în braţe manualul şi să-şi înşface calculatorul, ca să-l protejeze.

—Ia uite-aici! exclamă Amy.

Scoase o broşură din buzunarul de la spate al blugilor, în ultima vreme, purta tot mai mult pantaloni, iar acum chiar unii surprinzător — în cazul ei — de strâmţi şi de potriviţi. *Ea*

obişnuia să se, hm, eschiveze de la purtarea lor, catalogându-i drept banali şi prozaici, îşi zise Chloe în sinea ei, formulându-şi cu grijă fraza, încercând să-şi întrebuinţeze vocabularul de zile mari. Luă broşura şi începu să citească.

—*Fit*[1]*?* Ce naiba mai e şi asta, vreo dietă noua?

—Nu, e *F-I-T,* de la Fashion Institute of Technology. Din New York. E, cum să zic, cea mai bună facultate de design vestimentar din ţară. *Foarte* prestigioasă.

Chloe privi fotografiile: persoane îmbrăcate bizar — cam ca Amy —stând în săli de clasă, plimbându-se fericite pe străzi, prinzând cu bolduri tot felul de lucruri iu- manechinele din plastic, proiectând bijuterii pe computer.

1 Cuvântul *fit* este interpretat aici în sensul de „a fi în formă”.

—Fain. Arată grozav, zise, restituindu-i broşura. Dar, Iun, mai ai cam mult până s-ajungi acolo, ştii? Suntem abia în anul doi, ai uitat?

—Mda, recunoscu Amy, înroşindu-se şi lăsând capul m jos. Eu, hm, mă cam gândeam să absolv cu un an mai devreme.

—*Ce?* strigă Chloe, lăsându-şi cartea deoparte.

—Chloe, eu am *terminat* aici, zise Amy, oftând. Deja am început să urmez un curs din anii superiori... cu trei ani avans, până vara viitoare aş putea să îndeplinesc loate cerinţele.

Păi... pe naiba, zise Chloe, neştiind ce altceva să mai spună.

Singura persoană despre care ştia că absolvise liceul înainte de termen fusese fratele mai mare al lui Halley, im geniu recunoscut, care se dusese imediat la MIT[1], nu la I IT. Nu era

genul de realizări potrivite pentru unii ca

o adică, pentru ea, Amy sau Paul.

încă un an şi, dintr-odată, Amy avea să dispară din viaţa ei.

[1] Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universităţi specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts.

— La drept vorbind, persoana ta — adică, tot ce s-a întâmplat

cu tine — a contribuit în mare măsură la luarea hotărârii mele, îi

explică Amy, cu sfială, pri- vind-o cu ochii ei albaştri, deveniţi

acum mari şi rotunzi. Ştii, luna trecută, când tu n-ai fost pe-aici,

când erai ocupată cu toată povestea aia cu Mai, şi nimeni dintre

noi nu ştia ce se petrece... tu îţi vedeai din plin de cealaltă viaţă

a ta. Tu eşti, cum să zic, un om-pisică, şi conducătoarea

poporului tău, şi ai de-a face cu vrajbe datând de secole, şi, cum

să zic, ai doar şaisprezece ani. Şi încă mergi la şcoală. Vreau şi eu să am o viaţă deosebită.

Tăcură amândouă pentru câteva clipe.

— Dar nu sunt „conducătoarea poporului meu”, bâigui în cele din urmă Chloe, deschizându-şi din nou cartea de matematică.

Pe parcursul următoarelor câteva ore, interacţionară normal: Amy o tot întrerupea pe Chloe din învăţat, întrebând-o mereu ce părere are despre câte o stofă, sau dantelă, iar Chloe riposta aruncând cu tot felul de lucruri în ea. Luară o pauză la opt şi jumătate, şi doamna Scotkin le prepară câte un espresso şi biscuiţi cu umplutură de bezea şi de ciocolată. Pe la zece, cele două prietene îşi încetară activitatea şi stătură să urmărească *The Daily Show with John Stewart.*

Când o conduse acasă cu maşina, în timp ce sporovăia, entuziasmată, despre FIT şi despre planurile ei pentru anul viitor, Amy o tot privea pe furiş pe Chloe.

,\ *tot vrut să-mi spună despre asta de ceva vreme,* îşi i lAdu seama Chloe. *Dar a amânat până a găsit cuvintele potrivite.*

in clipa în care pătrunseră pe aleea din faţa casei,

< liloc îşi văzu mama privind pe fereastra bucătăriei, işlcptând-o. Amy îşi flutură mâna în semn de salut, i li Ioc oftă şi scrâşni din dinţi. Anna King nu obişnuia i l'acă aşa ceva, iar dacă *intr-adevăr* o aştepta, mereu avea grijă să dea impresia că face altceva, cum ar fi a stea la televizor, sau să citească. Filosofia ei era să-şi

11 .| >ecte fiica adolescentă şi să aibă încredere în ea: prin-i'ipiu cu care fostul ei soţ nu fusese de acord. Cu toate

• a abia dacă-şi mai amintea de el, Chloe ştia totuşi că ialai ei adoptiv avusese o atitudine exagerat de protectoare în privinţa ei. Ba chiar îi spusese doamnei King

■ i lata lor nu are voie să iasă niciodată cu băieţi. Nicio- «lata. Chloe se întrebă dacă era posibil ca el să fi ştiut i ol I impui ce anume era ea — o Mai, o leoaică umană — a ca orice om cu care ar întreţine relaţii intime ar muri.

Cliloe trase de timp cât putu de mult, făcându-i

■ ■iimc cu mâna lui Amy, până când autoturismul Ma- 11111111 cgru dispăru în noaptea la fel de neagră, cu farurile Im roşii de poziţie micşorându-se tot mai mult, aşa cum i .1 inge flacăra unui chibrit. în sfârşit, veni vremea să Inii'*'.

— Bună, zise Chloe, intrând în căldura din casă.Bună, Chloe. Cum ţi-a mers azi?

Mama ei i se adresase pe un ton liniştit, în timp ce spăla ceva în chiuvetă. Doar pentru o clipă, Anna King dădea impresia că ar fi o gospodină oarecare de cartier, nu o mamă singură, care ziua îşi vedea de avocatură, iar seara trebuia să se ocupe de ciudăţenia ei de fiică-leoaică adoptivă. Chiar dacă, în esenţă, situaţia se rezolvase până la urmă, Chloe tot nu putea să-şi ierte faptul că mama îi fusese răpită din cauza ei.

— Foarte bine. Mi-am făcut cea mai mare parte din temele la mate acasă la Amy... dac-aş reuşi să dau gata măcar cincizeci de pagini din *Dick* în seara asta, ar fi foarte tare.

— Zău că mi-ar plăcea să nu mai vorbeşti astfel, zise Anna, cu un zâmbet afectat care — doar pentru o secundă — o făcu să arate a avocat şi a mama de altădată.

Vrei să mănânci ceva?

Dintr-odată, frigiderul conţinea foarte multă carne, şi deşi Chloe ar fi vrut ca mama ei să înceteze cu strădaniile de a fi atât de subtilă şi de a-şi manifesta, cu atâta stângăcie, sprijinul, în taină îi era recunoscătoare. Nu aderase în totalitate la principiile dietei Atkins[1] de când începuseră să-i iasă ghearele, dar categoric îşi descoperise o înclinaţie deosebită faţă de alimentele sărate şi roşii, în ultima vreme.

[1] Dietă alimentară având la bază reducerea consumului de car- bohidraţi, carnea, lactatele şi ouăle fiind permise în cantităţi mai mari.

Vampirii sunt prea de domeniul trecutului, îşi zise. I*cum sunt la modă pisicile.*

- *O* să iau ceva, peste puţin timp. Chiar vreau să ter- min cu astea, răspunse, începând să urce spre camera ei.

Chloe?

Se opri, crispându-se când auzi tonul ferm al mamei Miile.

—Sunt cu adevărat mândră de tine!

Mama îşi pieptănase părul tuns pixie pe spate şi-l I >i msese în două codiţe la ceafă, dar tot reuşea să aibă o uilîHişare maternă şi matură în clipa aceea.

Nu doar pentru... toate cele prin care-ai trecut, dar i pentru cât trudeşti ca să recuperezi ce-ai pierdut la /i i >.ilă. Cred că te descurci de minune.

Mersi, îi răspunse Chloe.

Nu ştia precis dac-ar fi trebuit să mai spună şi iillt t-va, însă

mama ei doar îi făcu un semn de încuviin- ţni r şi se întoarse la spălatul vaselor.

I hipă confruntarea de la Presidio, ele două purtaseră •' ıı mie discuţie de la om la om, despre multe subiecte.

[1] l ine îi povestise totul despre puterile ei secrete, des- l'li[1] poporul Mai, despre Ordinul A Zecea Lamă, care o i«pisc*, şi despre cum îşi văzuse mama biologică în timp

• ■ lu .esc moartă. Mama ei tăcuse, ascultând-o şi sorbind

• linii un pahar de scotch. La urmă, amândouă plânse- " ı ı ,.i se îmbrăţişaseră, şi asta fusese tot.

I >ur lucrurile *chiar se* schimbaseră între ele, şi ea se Minţea stânjenită chiar şi numai gândindu-se la asta. Nuse putea face abstracţie de realitatea faptului că-i salvase viaţa mamei lăsându-se lovită de glonţ şi murind, pier- zându-şi una dintre cele opt vieţi care-i mai rămăseseră. Era un fapt important şi greu de acceptat pentru o mamă, o mamă care încă se considera ca îndeplinind rolul de protector şi de păzitor.

Iar lui Chloe nu-i plăcea mersul ca pe coji de ouă al mamei sale, care tot încerca să-şi dea seama cum ar fi cel mai bine să se comporte cu fiica sa adolescentă, dotată cu puteri de super-erou. *Ar trebui să fac ceva rău şi să fiu pedepsită,* îşi zise, aproape hotărâtă. *Asta ar îndrepta lucrurile chiar foarte repede.*

Telefonul ei mobil sună; sau, mai bine zis, telefonul mobil al

lui Amy, cel prevăzut cu GPS, care le permisese prietenilor lui Chloe să-i dea de urmă atunci când încercase să li se ofere ca prizonieră celor din A Zecea Lamă, în schimbul eliberării mamei sale. Chloe nu i-l dăduse deocamdată înapoi; era încă o reminiscenţă a întregului incident. *Dar nu şi cea mai importantă.*

—Bună, zise, recunoscând numărul lui Alek.

—Bună, Chloe, fată! Ghici de unde te sun!

—De la petrecerea de după All-State[1]? încercă ea.

—Indiscutabil. îţi vine să crezi? Nu au deloc bere!

Incredibil. Şi tocmai în capitala statului nostru! i c Chloe,

1 Allstate Corporation este una dintre cele mai mari societăţi americane din domeniul asigurărilor, important sponsor al multor manifestări sportive (ca şi al Comitetului Olimpic American), printre care şi al campionatului universitar de fotbal american, la finala căreia, numită Sugar Bowl, probabil că se referă aici personajele.

zâmbind istovită şi lăsându-şi jos cărţile. ('IIIII a fost la concert?

N-a fost prea rău. Dar încep să cred că flautul e l" ni iu fraieri. Osă învăţ să cânt la piculină; la început, mi . a părut că e numai pentru gay, însă tipii ăştia chiar Ic i a ii pe *toate* gagicile după ce fac câte un solo.

Drăguţ, Alek.

I Iei, trebuie să închid, dar ne vedem mâine, da? Mda, ne vedem mâine, zise Chloe, trimiţându-i un

iii II! prin telefon.

I I ii răspunse la sărut şi ea închise.

I şi scoase din geantă exemplarul din *Moby Dick* şi se 1111111m* pe spate în pat, deschizând încet la pagina la care i aniAscse.

I >K. K unsprezece şi un sfert. Doar două ore, şi pe urmă nani.

InsA ochii începură s-o usture. Faptul că ajunsese la

i • •I I. .1 cu balena numită *spermă*[1] nici măcar n-o amuză.

I i .li miră degetul între pagini, ca să nu uite unde a

•HIM şi privi afară, pe fereastră.

I‘ r ărise o lună rotundă, diformă, prea albă ca să poată

iimumia luna recoltei[2]. Amy va fi foarte dezamăgită: n-o

Inc de cuvinte intraductibil, *sperm whale* însemnând, în lliulm engleză, „caşalot”.

' In original, *harvest moon,* denumire care desemnează luna (illii i ilm preajma echinocţiului de toamnă, când agricultorii din i iul lci **i i** nordică îşi culeg recoltele şi după apusul soarelui.

să fie lună plină de Halloween, ci după, deja pălind. Lucru pe care nu l-ar fi ştiut şi nici nu l-ar fi observat vreodată, înainte de a deveni Mai în toată legea. Ceaţa, sau pâcla, sau fumul înceţoşau partea de jos a lunii, şi făceau să clipească stelele din

emisfera inferioară a cerului.

Brian era pe undeva, pe acolo. Cel din urmă fir lipsă al confruntării. Toţi ceilalţi actori din rolurile-cheie dăduseră deja socoteală.

Chloe mai privi afară vreme de câteva clipe, după care se întoarse, în sfârşit, la cartea ei. Doi **A** vi', a din nou visul acela.

Şl ia că e un vis, dar nu putea să împiedice tot ce avea •hi urineze. Pe braţele lui erau spirale şi înflorituri de tuş,)| ţt Mil uri cicatrizate, alcătuind cuvintele *Sodalitas Gla-*

i *Iu I hvimi*[1]*.* Veşmintele îi erau de un negru mat, ceea ce**-1**

Iftrnt s**;1** pară o umbră. Avea ochii albaştri, cu un licăr in lumesc

în ei.

In ••tai, e ceva familiar aici...

Şi apoi, fugi.

l ugi pe o alee, chiar dacă ştia că exact asta nu trebuia

i liicji. Numai că, în coşmarul ei, era singurul lucru pe î mi *puica*

să-l facă. întunericul o înghiţi cu totul şi, piMiri ;i poată ţâşni

afară de pe alee, pe la celălalt capăt

ii 11, r pomeni cu o poartă cu sârmă ghimpată deasupra IM

ilţ.mdu-se în faţă.

I'imia steluţă zburătoare o nimeri în gambă. O a di mu, III încheietură. Căzu, şi el deja apăru deasupra

• i IlulurAndu-şi pumnalul din argint care avea să-i
■ i *h iliiiul A Zecea Lamă,* în limba latină.

răpească toate cele opt vieţi. Zâmbi, aproape cu tristeţe, şi-i tăie beregata.

Chloe se ridică în capul oaselor, pe patul ei, scăldată în sudoare.

— *Şapte* vieţi, îşi zise, cu voce tare. Mai am doar *şapte.* Asta a fost sora mea, nu eu.

Visele erau mereu despre sora ei, cealaltă posibilă Aleasă, care fusese asasinată ceva mai devreme, în anul acela. Foarte rar, îi mai apărea în vis mama ei biologică, şi încercările ei de a unifica poporul Mai din Europa de Est, de acum două decenii.

însă Chloe nu visase niciodată ceva legat de fratele despre care i se spusese că ar fi posibil să-l aibă... oare asta să fi însemnat că el trăia şi acum? Oare ea, noaptea, nu retrăia decât amintiri ale celor răposaţi?

Afişajul aparatului ei de radio îi indica ora 4:17. Afară era încă întuneric, iar stelele străluceau, în cea mai friguroasă parte a nopţii. Chloe se ridică şi deschise fereastra, lăsându-se răcorită de aerul îngheţat. Prea curând oricum n-avea cum să mai adoarmă.

îndreptând o ultimă privire spre patul ei, Chloe sări pe pervaz şi, de acolo, jos, pe pământ, dispărând apoi în întuneric.

Trei

(III OK? CHLOE?

(> voce familiară, sâcâitoare, o... în fine, o sâcâia, trenul o.

Chloe pluti, ameţită, spre starea de luciditate, şi di m lai ii deveni conştientă de faptul că braţul ei încă *1" i ,i amorţit, strivit de pupitru.

Poate tu chiar *ai* mononucleoză, zise Paul, lovind cu …… h 11 scaunul ei, ca s-o trezească mai bine. S-a termi-

"iti ni a <lc trigonometrie, dragă prietenă. Vestea bună e

■ i Mirrcrombie s-a repezit afară ca să dea un telefon.

(liloc mormăi ceva, străduindu-se să-şi pună gura în Itmi'ţlune.

Dur ce-i cu tine? Ai făcut noapte albă? Nu ai de Mm i• | ><'i;11 decât vreo câteva săptămâni.

Mda, dar mi-e greu să mă pun la punct cu toate rtnli i Şl ii cum e, că nu poţi să dresezi pisicile să facă tot li Iul iii şmecherii, nu? Cam aşa şi cu mine. Sunt o pisică IHhunIA.

Nr întinseşi, pentru că tot nu era nimeni prin preajmă, |f t i n.i'.r ghearele. Paul, nefiind încă întru totul obişnuit cu aşa ceva, făcu ochii mari. *Iarăşi îi minţi. Ce mod grozav de-a o lua de la capăt!*

—Mda, de-asta eşti la grupa de super-avansaţi la mate, replică Paul, sec. De *proastă* ce eşti.

Chloe ridică din umeri, preferând să nu-i răspundă.

—Kim o să mă ajute mai târziu, cu franceza.

—Kim ştie franceză?

—Perfect. E oarecum sinistru.

Da, desigur, s-o vezi pe fata Mai, cu urechile ei mari de pisică şi ochii oblici şi colţi ascuţiţi, făcând *orice* lucru normal părea sinistru, dar, dintr-un anume motiv, conjugarea verbelor şi cititul

cu voce tare din *Les Liaisons Dangereuses*[1] era, în mod special, ceva tulburător.

—Şi, o să te duci... ăăă... acolo? o întrebă Paul, refe- rindu-se la Firebird.

Ea bănuia că, dacă vreodată Paul ar fi folosit cuvântul *Mai,* l-ar fi pronunţat în şoaptă, aşa cum proceda bunica ei cu termenul de *homosexual.*

—Nu, nu cred. O să ieşim să bem un ceai, sau o cafea, zise Chloe, îndesându-şi caietul în ghiozdan şi pu- nându-şi stiloul după ureche.

—Nu-ţi face plăcere să te întorci acolo, nu? insistă Paul.

1 *Legături primejdioase* (în limba franceză, în original), cunoscut roman epistolar al scriitorului francez Pierre Choderlos de Laclos, apărut pentru prima dată în anul 1782.

I1 i hiiii' sil vorbim, în limba franceză în original.

* Alo i’vicre de la Bay Area Rapid Transit, reţea de metrou care ■‖‖N 1 1 i llay de San Francisco printr-un tunel subteran, inau- |in ni A Iii |i)72.

Avea absolută dreptate. Când fusese dusă pentru prima oară acolo, lui Chloe i se păruse un soi de refugiu: im numai că Alek, Olga şi Serghei o apărau de asasinii i ’ulmului A Zecea Lamă, ci îi şi prezentau o lume cu I ni ul nouă. Şi o ajutau să descopere cine-i era mama l<t« iiiij'ică. O sprijineau, şi o primeau printre ei...

şi o ţineau acolo. Orice făcea ea, trebuia să facă tnipi «'tină cu ei. Nici măcar să plece de una singură nu |iul<'ii, „pentru propria ei protecţie”. Abia spre sfârâitul şederii ei acolo începuse să-i vadă ca pe un fel de uri IA.

I unii individual, membrii ei erau grozavi, cum se întâmpla cu Alek şi cu Kim, una dintre cele mai noi şi itpi npinte prietene ale ei. Iar Igor şi Valerie erau inofen- Iv l 11iiiir dacă aderau la

întreaga filosofie a locului.

[1] iei jţhei era cel la care nu voia să se gândească.

Nu exista nici cea mai mică *dovadă* asupra faptului

ifl el iir li trimis membri ai clasei războinice din cadrul lm ii ului

Mai, pe aşa-numiţii *kizekh,* ca să-i omoare

i ı. . In decursul unicei evadări veritabile a lui Chloe

■ li In I ii ebird, din vremea când ei o „apărau” de A Zecea

l.... Amy şi Paul o informaseră că, după părerea lor,

W IH11 eeea ceva ciudat la ea acasă: de exemplu, că mama

ii ʍıı uiiii era niciodată de găsit. De îndată ce Chloe l»t ilitiluse

seama că mama ei fusese răpită, Kim îşi nli i eu* voluntar

talentul ei felin aparte pentru căuta-

II ile indicii în casa King. Fata cu urechi de pisică nu ri'llll înecase numai urmele oamenilor care aparţineau (M)lluului, ci şi prezenţa unor Mai. Ce să fi căutat M111)11.i < lin 11rmă pe-acolo? Dac-ar fi fost vorba doar să-isupravegheze şi să-i protejeze mama, în mod sigur,

Serghei i-ar fi spus-o... nu?

Kim doar îi sugerase, vag, lui Chloe, că ea n-ar fi primul caz de Mai crescută de oameni, ai cărei părinţi să „dispară", astfel încât orfana să fie readusă în cadrul turmei. Dar chiar dacă Serghei nu plănuise cu adevărat să-i omoare mama, oricum el refuzase s-o salveze de A Zecea Lamă. Iar când Chloe, în cele din urmă, se hotărâse să „dreagă" totul, oferindu-şi libertatea la schimb cu a mamei sale, ambele tabere îşi făcuseră apariţia

la Presidio — plus Kim, Alek, Paul şi Brian — pentru o confruntare capitală, care avusese ca deznodământ pierderea unei vieţi pentru Chloe.

Serghei trăsese atunci un foc de armă, însă Chloe tot nu era sigură cui îi fusese destinat glonţul. Să fi fost, într-adevăr, îndreptat spre Brian, şi nu spre mama ei? Sau, poate, să fi fost ţintit spre Chloe? Serghei o adoptase şi o tratase ca pe o fiică a lui, dădăcind-o, jucând şah cu ea, cinând cu ea, şi făcând tot felul de alte lucruri paterne, de care ea nu se bucurase din partea adevăratului ei tată, şi *nici* a celui adoptiv, care-şi preluase rolul când ea era foarte mică. Şi nici la toată povestea cum că ea ar fi Aleasa nu voia să se gândească. Ar fi fost, efectiv, o răutate din partea ei, dacă i-ar fi uzurpat lui

Serghei rolul de conducător al poporului Mai, şi nu era un lucru pe care ar fi vrut în mod deosebit să-l facă, şi nici să discute despre el.

M«la, în clipa de faţă nu prea am chef de chestia .»>ii ii. ni adăpostul pentru pisici, recunoscu ea.

Nu te condamn. Hei, ţi-am zis că o să dau o probă

• I* I >.l pentru balul bobocilor? îşi aminti Paul, ridicând Meu câteva discuri de treizeci de centimetri şi flutu- i <unlu le entuziasmat.

() să-i faci să scoată la lumină un platan? întrebă i lilue, pe un ton sec.

Porniră spre biroul de redacţie al *Lanternei,* ziarul yt ulii In care lucra, oarecum, Paul, astfel încât să poată нм i acces în

sediul şi la computerele acestuia.

(V? Nu. Nu sunt atât de moderni. Dar am cumpă- i ii discurile astea de la Justin. Şi-mi folosesc iPod-ul şi nu computer.

I Iau. E *tare* demodat.

Inefl-ţi gura, King. Măcar o să se-asculte ceva muţii ii IMIIIA anul ăsta.

I >n, dar o să şi putem dansa pe ea?

MĂ *bazez* pe tine să ajuţi la umplerea ringului, |miim t and se încălzeşte lumea, mărturisi, cu sinceri- IhIi Paul. Ba chiar le-am promis lui Amy şi câtorva illulH cele mai goth prietene ale ei c-o să pun ceva Nwlit Iii tinde Symphony[1] şi New Order[2], în prima parte a |n t i nmului.

…uiţie din San Francisco, promovând un stil care îmbină
…lliiţllf clasice cu rockul gotic, orchestraţia încărcată de su-

— i i< 1.' ninicii/atoarelor fiind dublată de părţi vocale eterice, i i li In.i reprezentantă a curentului new-wave electronic.Ştii, chiar ar fi cazul să scrii într-adevăr ceva pentru ziar, la un moment dat, îi zise Chloe, în timp ce Paul descuia uşa redacţiei *Lanternei.*

Ea, personal, nu lucra la ziarul şcolii, însă deseori profita de canapeaua şi de computerele acestuia, la care avea acces prietenul ei, datorită poziţiei lui de redactor.

— Să-ţi pui vastele cunoştinţe în valoare, argumentă ea. Să scrii o rubrică de „Noi apariţii", sau ceva asemănător. Să acumulezi vreo câteva puncte pentru dosarul de admitere la facultate.

— Hm, mormăi el, oprindu-se să se gândească la propunerea

ei. Sigur ar fi mult mai bine decât să corectez porcăriile de editoriale ale bobocilor. Ei bine, de-aia zic eu că eşti creierul operaţiunii.

—Noo, doar muşchii. *Şi* ghearele, adăugă Chloe, târşâindu-şi picioarele înăuntru după ce el îi deschise uşa, pregătindu-se să-şi arunce ghiozdanul pe canapea, aşa cum obişnuia să procedeze înainte de a se trânti şi ea, însă se opri la jumătatea elanului, exact la timp cât să nu-şi trimită geanta de cinci kilograme drept în capul lui Amy, care răsfoia un exemplar din *The Nation,* cu picioarele încrucişate ostentativ, prefă- cându-se că nu-şi dă seama de surprinderea lui Chloe şi-a lui Paul.

—Bună, le zise, pe un ton nepăsător. Ce faceţi?

—Nu mare lucru... tu cum ai intrat? se miră Paul.

Nu părea atât de entuziasmat pe cât ar fi trebuit, probabil, să fie: iubita lui se hotărâse să-i facă o surpriză, upaiand brusc într-un spaţiu semiprivat. De îndată ce iivi n s.i plece Chloe, probabil ar însemna că urmează o • i liiasît repriză de pupături... cum era asta?

('arson m-a lăsat înăuntru, răspunse Amy, indiciul cu degetul mare peste umăr.

Cineva scotocea prin camera cu materiale.

liu aş putea s-o şterg..., propuse Chloe.

Ar fi însemnat să-şi caute alt loc în care să tragă lin pui de somn... poate pe sub băncile din sala de •Imiil? Singurii care ar putea s-o descopere acolo ar fi luy.i ijilorii, sau administratorii, şi sigur că niciunul

• lini i ■ aceştia nu-şi făcea apariţia înainte de terminarea urcior,

Noo, e OK, zise Amy, lăsând jos revista.

Itine.

i 'lilor suspină uşurată şi se lăsă să cadă lângă Amy, ||l" niiiindu-se fără să mai stea pe gânduri şi punându-şi (tipul pe una dintre foarte uzatele şi uşor slinoasele |MH in ii Ic canapelei.

i ni noii ieşi din camera cu materiale şi-i privi chiorâş **|H loll trei.**

l'iml, tu eşti redactor. *Lucrezi* aici; nu se poate să li lol Inii iseşti de birou ca şi cum ar fi al tău, personal.

I>c fapt, acum sunt titular de rubrică, îl corectă l'illll, i II un zâmbet răutăcios.

Ani o idee, rosti somnoroasă Chloe, de pe canapea. Im iui

ulii o vorbă despre prezenţa noastră aici, iar noi

n-o să divulgăm faţă de Keira că ţi-ai făcut de cap aseară cu

Halley.

Carson nici măcar nu încercă să tăgăduiască; doar pufni şi

se răsuci pe călcâie, întorcându-se în debaraua cu materiale.

— Şi *cum* de ştim noi aşa ceva? se interesă Amy, pri- vind-o

pe Chloe.

Paul îşi arătă nasul şi apoi, cu o mică mişcare a mâinii,

sugeră ghearele.

— A, corect. Bine lucrat, Chlo.

însă Chloe deja dormea tun.

Alek chiar o scoase la cină în seara aceea — într-un local

oarecare, dar bine măcar că nu era McDonald’s —] şi-i relată

bârfele culese din călătoria cu orchestra. 1 Era la fel de ahtiat după aşa ceva ca o fată: îi sclipeau | ochii de încântare în timp ce-i relata reuşitele şi catas-] trofele diverselor cazuri de agăţat petrecute. Nu era] de mirare că pe el nu-1 deranjau componentele sectante I de la Firebird: pentru el, totul nu era decât o amplă I telenovelă.

Iluminatul localului era deprimant de fluorescent, **1** iar decorul nu era decât un material plastic de un 1 albastru-verzui spălăcit, de la tejgheaua zgâriată a baru- I lui şi până la banca de care-şi lipise Chloe fesele. Din- i colo de ochiurile mari de geam ale ferestrelor, bezna era j deplină, cu excepţia farurilor autobuzelor care treceau, I când şi când: oarecum ca în celebrul tablou al lui

Iм I ward Hopper[1]. Departe rău de Firebird, cu draperiile **Iм Ii** ■ din catifea şi birourile din lemn de mahon.

I i a acelaşi local în care mâncaseră Alek, Kim, Paul şi Aui\. după lupta de la Presidio, când se întrebaseră ce nu n sâ se-ntâmple mai departe. Atunci, Chloe şi mama

• i r duseseră acasă, şi avuseseră marea discuţie despre i"i re ascunsese ea pe parcursul ultimelor două luni: Nînvie, apartenenţa la poporul Mai, *totul.* Ulterior, Iii Iun îşi luase rămas-bun de la Chloe, prin fereastra dornului ului ei.

I’iobabil că n-ar fi trebuit să se gândească la il i al limp lua cina cu Alek, însă îi venea greu să nu o («i ii Clătina aprobator din cap când i se părea că e lii/ul, şi mai scotea câte un

1 nlr vi>rba despre lucrarea intitulată *Nighthawks (Păsări de* Ut"[1]/'" i " alizată în anul 1942 de pictorul realist american Edward

mormăit, la intervale **H'MiiIntc.**

şi atunci am început să arunc găini în flăcări pe I'm. încheie Alek, muşcând dintr-un cartof pai în care-şi **llllll.M •se** furculiţa.

Artă... ce? Scuză-mă, zise Chloe, când îşi dădu •i de ce anume spusese el.

Nici măcar nu asculţi! Se vorbeşte chiar despre Hltiutira unui *rege* şi a unei *regine* a balului bobocilor... Hun i i mtr-un film vechi de duzină, sau pe-acolo.

—Ah. Bizar, zise ea, privind afară, pe fereastră, prin întuneric, şi concentrându-se să nu-şi lase ochii să se în-gusteze ca la pisici.

—E ceva despre care ai vrea să vorbeşti cu mine, Chloe

King?

îşi însoţise întrebarea de o încruntare comică, însă Claire tot reuşi să-i descifreze îngrijorarea din ochi.

Aceasta era şansa ei de a fi sinceră, de a-i aduce la cunoştinţă cât era ea de tulburată în legătură cu el şi cu Brian, chiar dacă Brian nu era de găsit pe nicăieri.

Nţ. Nu încă. Pur şi simplu, nu putea.

—Ţi-aduci aminte când am luat mâncare chinezească, zise, în loc de asta, şi tu mi-ai povestit cât îţi e de, greu, uneori, să te adaptezi la relaţiile cu oamenii normali şi la viaţa normală a oamenilor?

—Da. Am mâncat pui şi *lo mein* cu zece legume, îşi aminti el, bucuros.

—Şi cum reuşeşti? îl întrebă Chloe, cu seriozitate.

El îşi înălţă sprâncenele, surprins de cât de directă era întrebarea fetei.

—Nu ştiu...

Se foi, stânjenit, la fel ca un adolescent normal. O şuviţă de păr blond îi căzu peste ochi.

—Mă distrez cu toată lumea la şcoală, dar nu le sunt chiar atât de *apropiat,* să ştii. Ei cred că e din cauză că sunt rus, sau un tip super tare, sau mai ştiu eu ce. Şi...

Se încruntă, stând să se gândească mai bine.

Şi o am pe mama, şi pe tata, când se mai deran- I- n/i\ -ui vină pe-acasă, şi pe toţi ceilalţi... Am crescut ca mi Mm. şl ii? înconjurat de ei. E uşor să fii „normal” ziua, i .im I |u>ti să te

relaxezi seara cu alţii la fel ca tine.

Mda. Corect, îl aprobă Chloe, posomorâtă, închi- I*M11H Iu şi propria mamă şi casă, seara.

' Iu tocmai relaxant. Presupuse că, dacă ar fi existat o i H111 intitulată *Cum să te comporţi cu copilul tău adop- htl* i*lin neamul Mai,* mama ei ar fi citit-o până acum şi *n* ni ll divis să se asigure că fiica ei îi apreciază cultura linlh ft, ('mm *dificil, când originea mea etnică e un vechi i< i •fi poporul meu e capabil să doboare — şi chiar* ./ii/.,.,ii ,/ *căprioarele din fugă, numai cu ghearele*
|JMI»/|'

Im Iu... eşti *altfel,* Chloe, continuă el, cu delicateţe, (illiii ,.i decât noi. Tu eşti liderul nostru spiritual:

ll in him vieţi. Chloe, tu ai *murit,* şi te-ai întors la viaţă. i/imit *ori.*

Iar asta te face să fii altfel decât *toată*
ItlIMi'll,

— i 11loc iiuvpu să soarbă cu zgomot din milkshake-ul ei ı ıı i li H i il.it A, nevrând să mai audă aşa ceva. Existau anu- ttiiii | nol>|cine majore — moartea, viaţa de după, zeiţele |»«*||*ii ului Mai, Dumnezeu în general — concepte vechi ip iiiili iili, sau de-o eternitate, la care chiar nu se simţea ptfinmn • i se gândească în clipa de faţă. Poate chiar uluia, Sa mori şi să revii la viaţă *era* ceva ciudat. Şi im Miin ca asta să aibă ceva de-a face cu actualele ei lldl de la şcoală.îmi pare rău, zise imediat Alek, observându-i privirea. îi mângâie uşor obrazul. Nu e nevoie să discutăm I despre asta. Dar tu m-ai întrebat. Cred că, poate, readaptarea la vechea ta viaţă o să fie... cam grea, Chloe.

— Asta *tare* nu seamănă cu răspunsul pe care**-1** doream, rosti ea, printre dinţi.

— OK, atunci ce zici despre asta: dacă vrei să faci sex cu mine — adică, sex de-a binelea — îţi garantez că s-ar **rezolva totul. Inclusiv acneea ta.**

Chloe se strică de râs. *Asta* era ceea ce-i trebuia ei în clipa aceea: să râdă, chiar dacă asta doar amâna, pentru scurt timp, gândul la inevitabil.

Ia stai, exclamă ea, redevenind dintr-odată serioasă. Care acnee? Patru

I ***1*** *1 I'M IT QUE NOUS PARLiONS*[1]*,* repetă Kim, răbdătoare.

Ilfuut que nous par lions, zise şi Chloe, încercând Iniile

întocmai sunetele.

K mai bine. Acum, poţi să-mi spui *toate* formele de miil >)•

ii u-t iv prezent ale verbului *par Ier?*

— ’îl alc'au pe acoperişul clădirii care găzduia Cafe Eland, I Mur ni o latte şi Kim cu ceaiul ei verde. Deşi cealaltă I.1I1I M.ii »>ra din ce în ce mai curioasă în legătură cu viaţa ful Iii ni na a lui Chloe în San Francisco, şi la ceea ce ffc. 1 hi adolescenţii „normali”, era încă prea timidă ca să Iм!i 1 l" l'usese nevoie de o mulţime de rugăminţi din im 11 a liii Chloe — ca şi de un instructaj personal cu pricit e I i modul de funcţionare a autobuzelor şi a liniilor ■AK I ca s-o convingă pe Kim să fie de acord cu o |l 11 11ii111 m oraş, şi nu la Firebird.Parle, paries, parle, parlons, pariez, parlient...

— Par *lent,* o corectă Kim.

Deodată, una dintre urechi îi zvâcni pe spate şi, doar pentru o

clipă, ochii i se îngustară.

— Prietenii tăi sunt aici... în cafeneaua de sub noi.

Tocmai au intrat, o anunţă ea.

— Amy şi Paul? N-am întâlnire cu ei astă-seară, zise Chloe,

mirată. Şi dispusă să facă orice, numai să nu

conjuge verbe.

— Poate doar au ieşit împreună, îşi dădu cu părerea

Kim.

— Poate, acceptă Chloe, târându-se spre răsuflă- toarea sistemului de încălzire şi lipindu-şi urechea în

apropierea ei.

Nu avea nici pe departe auzul la fel de bun ca al lui Kim, dar tot era cu mult mai sensibil decât al unui om normal. Avu nevoie de câteva secunde în care să sorteze zgomotele străine — scaunele scrâşnind în contact cu podeaua, clinchetul casei de marcat, discuţiile altora — până când individualiză vocile prietenilor ei.

—Mda, s-a cam speriat când i-am zis.

Era vocea lui Amy, care tocmai se instala într-unul dintre scaunele mari, confortabile. Chloe şi-o putea imagina

strecurându-şi picioarele lungi sub ea şi arătând ca

ofetiţă pe un scaun prea mare. *Afectată, dar drăguţă.*

— Păi, e o veste importantă!

Acesta era Paul, care-şi mai pusese zahăr în cana cu ciocolată

caldă şi acum îl amesteca.

I'u nu te-ai speriat.

I n vreau tot ce-i mai bun pentru tine.

1 [1]1 iun o scurtă perioadă de tăcere, punctată de câteva

*U"innlf pflrând nişte scaune care se trag, probabil fă-

• I' »• cuiva care dorea să treacă pe lângă ei.

I iii dispus la o relaţie pe termen lung?

Nniy îşi formulase întrebarea pe un ton infatuat, însă

IIIhmm ci era ceva deosebit, o oarecare încordare. Ceva *1»»

Ini *nrare:* ca şi cum de întrebarea aceasta depindeau llttillr nllc lucruri.

l'ıılıl scoase un oftat, pe care încercă să şi-l camufleze MittOnil in ciocolata caldă.

Amy, nu ştiu sigur dacă noi suntem dispuşi la o

ol iţii |ic *termen scurt,* zise până la urmă.

'!• ic.lrrnu o tăcere prelungită, glacială. Până şi Chloe Iţi liim respiraţia.

V.ln ce-ar trebui să însemne?

I u .. noi... N-a fost... Tu n-ai simţit nimic ciudat în llllniii vreme?

I'rtl, mda, răspunse Amy, care probabil că avea pe 'l*l|i ni i ıı expresie sarcastic-mânioasă din momentele în '«* i nl i limba

din nas. Cu salvarea lui Chloe, şi chestiile

'in mmenii-pisică, şi apropierea Halloweenului, şi •ni ii iul

(V tot *spui,* Paul Chun?

Nu iu. De când s-a întors Chloe, e cam ca în veil v leniuri. Poate că asta — cu *noi* — e un fel de abe- N|ii l Iun *Inimoasă,* se grăbi el să adauge. Dar poate căîncercăm să facem prea mare caz dintr-o oarecare tensiune sexuală şi toate celelalte lucruri care se întâmplă.

— Dar *nu* e ca în vechile vremuri, dobitocule, se răsti Amy. De obicei, folosea acest cuvânt cu tandreţe, însă de data aceasta era prea puţină căldură în vocea ei. Chloe e un afurisit de *om-pisică.* Şi care trăieşte alături de alţi *oameni-pisică.* Care sunt vânaţi de alţi *oameni nebuni.*

Chloe simţi că i se strânge stomacul. Amy, de fapt, nu spunea nimic *rău* despre ea, dar faptul că auzea vorbin- du-se despre propria persoană şi despre viaţa ei recentă, în astfel de

termeni, o făcea să simtă... frig. Kim privi în altă parte, prefăcându-se că nu auzise.

—Şi, dacă e vreo problemă între noi, atunci e între *noi,* continuă Amy. N-o mai amesteca pe Chloe aici.

Urmă un nou moment de tăcere care sigur fusese oribil de stânjenitor pentru cei doi prieteni ai ei. Iar când se auzi din nou, în vocea lui Amy se ghiceau lacrimile.

—Eu... *eu* am fost destul de fericită în ultima vreme, zise ea, cu o voce firavă, pronunţându-şi cuvintele cu mici înghiţituri, aşa cum se întâmplă cu cineva care încearcă să-şi stăpânească plânsul. Ştiu că am fost ocupată... Ce e în *neregulă*?

Chloe îşi îndepărtă capul de răsuflătoare, nevrând să audă mai multe. Se simţea un pic dezgustată de sine !«• tit i • 1**1**.1

pt ni că auzise atâtea. Dac-ar fi fost oricine altci- mi i M ni doar *unul* dintre prietenii ei, vorbind cu altci- »i- - • ii ;tr fi deranjat-o absolut deloc. Probabil c-ar fi Hm n **1**1.11 iii continuare. Dar aşa, era ceva mult, *mult* prea **lul lin.**

Se despart, zise, pe un ton inexpresiv, târându-se

…… |H (> Kim. Sau îi dă Paul papucii, am impresia.

l ou IUI zise nimic, ci doar o privi cu ochii ei mari şi

< pisică, fără să clipească.

I n-buia să-mi dau seama că se întâmplă ceva, gemi lima Chloe. Trebuia săfi observat: în ultima vreme H IIM 11iiii | tetrecut prea mult timp împreună, iar Paul nu ^it it |ui<• să mai aibă cine ştie ce chef s-o vadă în

|llt‘tt|llMI lui.

.Şi cu re a fost vestea ei importantă? se interesă MIM, du i deodată îşi aminti că se prefăcuse neatentă.

I il i ol i privirea în jur, nesigură, dar fără să se îmbu- !»•>/• *I met ca o pisică,* îşi zise Chloe, zâmbind un pic Im ninim ei.

Vren să termine şcoala cu un an mai devreme. Şi &..... ,i speriat, mărturisi, oftând. Pânâ acum n-a mai pul•!! niciodată despre asta... nu ştiu, a fost, pur şi simplii t toi prea dintr-odată.

' ie I ti i re că fiecare dintre voi trei începe să se îndrepte l o i

II lot ui iţită direcţie decât ceilalţi, rosti lent Kim.

* 11»«• t că n-o să începi iar să-mi spui despre toată i m in

ii ni cu Aleasa, zise Chloe, pe un ton mai aspru i ni ni li vrut.

Kim îşi lăsă privirea în manualul de franceză.

—Am vrut să spun exact ce-am spus. însă ţie *chiar* îţi va fi mai greu decât crezi să scapi de... moştenirea ta.

Chloe se bucură că prietena ei nu folosise cuvântul *soartă,* însă chiar şi-aşa tot nu-i făcea plăcere.

—M-am săturat să-mi tot spună lumea chestiile astea! exclamă, ridicându-se. Am *şaisprezece* ani. Mi-am petrecut *întreaga viaţă* ca un „om normal”. Nu se poate să se schimbe totul dintr-odată. Vreau să iau note bune, să mă duc la petreceri, la discoteci, să intru la facultate. Ceea ce, şi-aşa, e destul de greu, cu atâtea săptămâni câte am pierdut! Nu am timp pentru aşa ceva, nici pentru despărţirea dintre Paul şi Amy, nici pentru cât de ciudat se poartă mama când sunt eu prin preajmă...

—Vrei să te întorci la vechile vremuri.

—Da, vreau... Taci!

—Ce-ai de gând să faci după ce terminăm aici? o întrebă Kim, descumpănind-o.

—Cum adică?

—După ce terminăm lecţia de franceză, ce vrei să faci?

—Să mă duc... ăăă...

Să ajung acasă, să citesc un pic, şi pe urmă să dorm. Cuvintele acestea erau bine pregătite, repetate şi întrebuinţate de multe ori de când se întorsese de la Firebird, însă nu putea să mintă privind în ochii mari, de pisică, ai lui Kim. Se gândi la ce spusese Amy despre ea, între- bându-se dacă mai păcălea pe cineva, în definitiv.

Să mă duc să alerg, încheie, cu stângăcie, convinsă i li v ii •,,! i Kim foarte bine despre ce vorbeşte.

kim se aplecă spre ea şi, printr-o mişcare rarisimă, i In ii n *atinse* pe Chloe, cuprinzându-şi mâna în laba ei HI ((licăre.

I ndiferent ce te-ai hotărî să faci, rosti ea, pe un ton tyl'il, nu te minţi pe *tine însăţi,* Chloe.

i lilnr gândi la cuvintele lui Kim în timp ce alerga de-a Imiikul orizontului, sărind şi făcând tumbe peste acoperi- «iii i .1 stâlpi electrici. Nu putea ignora faptul că trişa, ie- «iml pe timpul nopţii, răpindu-şi din timpul dedicat li **hi.** Im pentru şcoală şi minţindu-i pe alţii. înainte —

• II .li mr câteva săptămâni în urmă — fusese capabilă să nr toate acestea şi doar să savureze libertăţile nopţii. Ai um, însă,

nu mai putea.

(Vl/fH*.

,'tc opri hrusc. Fusese o şoaptă, o aproape-voce care |IAM h s n cheme pe nume. Vântul se înteţise şi şuiera plinite vechile antene moarte care încă împodobeau iun Ir acoperişuri, precum ţepii cactuşilor. Chloe îşi lli.ill i nasul în vânt şi întoarse capul, încercând să-şi litimili vc auzul către acel sunet.

Miau.

l in a sft stea pe gânduri, se întoarse şi urmă sunetul, ptiinil peste spaţiul dintre două case, pe acoperişul clă- ilim illii faţa ei. Acolo, stând afectat în faţa hornului rotund al unei sobe pe motorină, era un motan negru. Mustăţile şi pieptul îi erau albe, ca şi lăbuţele. Motan *de lăptărie,* l-ar fi numit mama ei. Unul

care umblă pe lângă fermele de lactate, prinzând şoareci şi primind, în schimb, castroane cu lapte proaspăt.

Ce caută acolo, sus? se întrebă Chloe. Şi, în timp ce căuta cu privirea o uşă, sau un luminator lăsat deschis, motanul îşi ridică, sfios, o lăbuţă şi începu să şi-o lingă, cu un aer de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume. De parcă n-ar fi fost un motan mititel, pe un acoperiş rece dintr-un mare oraş aşteptând sosirea iernii.

— Salut, micuţule, zise Chloe.

îşi închipuise că, fiind Mai, ar fi trebuit să poată vorbi pisicească, sau ceva asemănător... dar se părea că nu era aşa. Motanul se opri din lins pentru o clipă, după care îşi văzu mai departe de treabă.

— N-ar trebui să fii aici. Te-ai rătăcit?

Chloe se strecură mai aproape de pisoi, şoptind acele cuvinte cunoscute, *pis-pis-pis,* la care motanul lui Amy venea întotdeauna fuga. Se ghemui şi începu să-şi întindă braţul, însă micul motan sări în vârful hornului, unde nu putea să-l ajungă.

— *Miau!* făcu din nou, acum ceva mai tare.

— Haide, uşurel, zise Chloe, înfigându-şi ghearele de la picioare în cărămizi şi pregătindu-se să se propulseze. Poate că eşti tu în stare să întreci în fugă un om normal, dar mă tem că...

I şi avântă mâna, însă micul motan sări jos şi alergă MI n i.pede decât izbuti Chloe să-şi întindă ghearele, ••■"ni din picioare ca în desenele animate.

I’isi! îl strigă Chloe, începând să se enerveze.

Alergă de-a curmezişul acoperişului după el, însă ni

sări dincolo de marginea clădirii.

Nu! exclamă Chloe, coborându-şi privirea spre stradă.

Nn putea să vadă prin întunericul de dedesubt, nici IM-i. ni eu agerimea ei de pisică.

Miau!

< lili ie îşi ridică privirea la loc: motanul era pe acope- fl.nl unei clădiri mai îndepărtate, aşteptând-o răbdător. |*i"ImliiI eă plonjase până pe pervazul unei ferestre şi (4|H.I .<• eăţărase iar.

Mi-au!

Acum am înţeles. Vrei să ne jucăm, asta era? Jucăm

I.

Nu era un pisoiaş rătăcit: era un motan al străzii, sau .... *>hiii al cerului,* mai degrabă. Aici era lumea lui, şi lin > • mi decât să se joace cu o nou-venită.

< >K! zise Chloe.

/limbi şi sări. Motanul aşteptă o clipă, ca şi cum ar fi ¥'"i ..I i ofere un avantaj, după care-şi luă tălpăşiţa... il •' • • i■ i indu-se, din când în când, ca să vadă dacă ea îl ♦li tiiiii eşte.

I We *a dreptul grozav. Neapărat trebuie să-mi iau o* jjpfiii i». e hotărî Chloe. Şi nu se putea aştepta ca mama mii aibă acum obiecţii în această privinţă.

Ori de câte ori ajungea prea aproape, Chloe îşi încetinea înaintarea; nici ea, nici tovarăşul ei de joacă nu-şi doreau ca hâijoneala să se sfârşească prea repede. Zâmbi, întrebându-se

cum ar arăta totul în ochii unui trecător întâmplător: o vrăjitoare şi familiarul ei, zburând la nivelurile superioare ale oraşului? O pisică mare, hăituind una mai mică? *Sau poate că, pur şi simplu, n-ar lua nimic în seamă.* Sărbătoarea de Halloween bătea la uşă: orice ţinea de supranatural era posibil.

Deodată, motanul de lăptărie coti la stânga, sărind în I vârful unei scări de incendiu.

—Ha! Ai obosit? îl tachină Chloe.

Dar motanul îi aruncă o privire despre care ar fi putut jura că e răutăcioasă.

—Bine, dar să ştii că nu pot să mă mai joc prea mult ı timp pe străzi cu tine, îl avertiză ea. Nu pot să mă las văzută de alţi oameni.

—Miau!

Motanul se întoarse şi se lăsă să alunece pe treptele metalice, ca un Slinky[1] negru.

—Aici e casa ta? Vrei să-mi arăţi unde...

Deodată, Chloe se opri, uitând complet de motan. Scara de incendiu dădea spre o alee înfundată şi întunecată, aparent nefolosită, cu excepţia colectării gunoiului. Cea mai mare parte a asfaltului era ciuruită şi plină de mici băltoace negre de apă menajeră lucitoare.

Im III locul acela zări un contur sinistru, mare, se- (tifliuiiiil suspect de mult cu un trup omenesc.

’ti mai era şi un miros... un miros familiar... i hliie sări imediat în

1 Jucărie de forma unui arc elicoidal, care se întinde şi se reformează de la sine.
Cousin Itt, personaj din seria de filme *Familia Addams,* pui' tând în permanenţă ochelari fumurii, mănuşi şi pălărie de lip gambetă.

jos de la etajul al doilea, ateri- l Klieinuită la doar câţiva centimetri de marginea flţili i aluete. Se târî mai aproape şi, pe măsură ce ochii | inla|itau, văzu că într-adevăr era un corp omenesc, tyHiii ' .il şi părând zdrobit.

— Oh, Doamne...

Chloe îi puse mâna pe gât, având grijă ca mai întâi să-şi retragă ghearele. Avea puls... însă foarte slab. Pielea îi era rece şi lipicioasă, de parcă organismul n-ar mai fi putut să lupte cu frigul care-1 înconjura.

—Chloe? rosti Brian, răguşit.

Chloe îşi plimbă mâinile pe corpul lui, încercând să vadă şi să simtă ce era în neregulă. El gemu şi se împotrivi un pic; nu părea să aibă rupte nici gâtul, nici coloana.

îşi ţinea mâinile în dreptul stomacului, chiar sub piept. Când Chloe i le dădu deoparte, un sânge cald, vâscos, începu să se scurgă de-acolo. Toată cămaşa îi era îmbibată, şi râuleţe de sânge i se scurgeau într-o parte şi-n cealaltă, coagulându-se în

apă. Era o rană de cuţit. Evident că era o rană de cuţit. Dacă membrii Ordinului A Zecea Lamă foloseau nouă pumnale ca să răpească toate cele nouă vieţi ale unui conducător de Semeţie, era suficient unul singur pentru asasinarea unui membru al Ordinului care trădase.

I i ii vorba că fugi... că dispari, strigă Chloe, stră- lllilmlu se să nu intre în panică.

Ui MII încercă să spună ceva, însă nu reuşi să scoată ui im Minet. Inspiră adânc şi deschise ochii. Pentru o i n văzu limpede — sau, cel puţin, îi zări contururile, iliu iiminent ce era prea întuneric pentru vederea ome- ****#• ■ a şi-i zâmbi. Apoi, leşină din nou.

Mama mă-sii, înjură Chloe.

I lude ar fi putut să-l ducă? Dacă**-1** ducea într-un spi- Hhl i .lai, ar fi însemnat o ţintă sigură pentru asasinii ()l il lini lui, care şi-ar fi dus treaba la sfârşit. Ea n-avea i mn ui I apere non-stop, şi nu ştia cum se procedează iIhi li ' ici să angajezi un bodyguard... cu atât mai puţin linul. arc să nu lucreze pentru compania de securitate a Malm lui Brian.

Mul putea să-l ducă la ea acasă, aşa cum procedase şi

ii Mi'k alunei când fusese rănit de *Brian,* pe pod. Dar, Hi*i ii ar li tentat-o gândul acesta, Chloe luase decizia

..... de a nu-şi mai supune mama la riscuri din cauza

Vii (U cl ciudate. A Zecea Lamă deja le pătrunsese o dată In i a a, r;1pindu-i mama; dacă ar fi dus acolo un om a ui moarte o doreau nu însemna decât să caute neca- *m Iii cu lumânarea.

Aşa că nu-i rămânea decât o singură **MM** huila posibilă: conacul Firebird. Centrul administrativ al poporului Mai.

Italul dreptate, Batman, bombăni ea, în timp ceîn- Hfiuin

11«•;i să-l ia în braţe pe Brian.

■ Im ll o dată, asemănările dintre Chloe şi un veritabil §M|» • • mu se sfârşeau: de data aceasta, se întâmplă când îşi dădu seama că era foarte dificil să-l care tocmai până la Sausalito, şi pe deasupra ar fi durat mult. Şi nici gând să poată găsi un taxi al cărui şofer să fie dispus să ia o fată împreună cu iubitul ei rănit, plin de sânge. Evident, şi autobuzul ieşea din discuţie.

Aşa că recurse la singura super-armă de care dispunea: telefonul mobil. Formă la repezeală numărul. Alek avea maşină, dar numai când fura câte una. Prin urmare, nu rămânea decât...

—Alo? auzi în aparat vocea veselă a lui Amy.

—Amy, am nevoie de tine... e o urgenţă. L-am găsit pe Brian sângerând de moarte pe o alee. Am nevoie de ajutor pentru el.

—Aoleu, mamă! Unde eşti?

— Undeva pe lângă Chinatown, răspunse, privind în jur, dar degeaba, fiindcă aleea nu avea nume. Mă găseşti cu telefonul tău, adăugă.

Amy avea celălalt telefon mobil cu GPS, astfel încât să se poată găsi una pe cealaltă; unicul inconvenient consta în faptul că ecranul nu era prea mare, şi Amy trebuia să-l cerceteze în timp ce conducea.

—Ajung acolo cât pot de repede.

Odată ce mica repriză de conversaţie normală se încheie,

Chloe deveni mai conştientă de singurătatea aleii şi de tăcerea lui Brian. Nu reuşea să-şi amintească mare lucru din cursurile de prim-ajutor urmate în primul an de liceu, şi spera că procedează cum trebuie sfâşiindu-şi mânecile bluzei şi legând rana cu fâşiile de pânză. în

•in t de asta, şi de faptul că-1 ţinea să nu se agite şi să (Milieu apa murdară din băltoacele din jur — cu toate că

.... n Acar suprafaţa uscată a pavajului din piatră cubică

ÎMI I-I JI l<icmai un mediu steril — Chloe nu prea mai avea

11 ■ zi lacă, decât să-i ofere alinare şi să aştepte.

('c se-ntâmplă aici? t **liloe se întoarse să vadă cine era proprietarul acestei Mi il \ (ici. I)oi băieţi, prea viguroşi ca să fie oameni ai stră- »ii , i prea încrezători ca să le fie frică de o alee lătural- Mli a Amândoi, musculoşi. Asiatici. îmbrăcaţi complet lii im c.rii... membri ai unei** *bande.*

Ai vreo problemă? o întrebă celălalt, zâmbind,

l a-and deoparte tupeul şi tatuajele, se vedea clar că tu . el mult douăzeci de ani. Şi, la drept vorbind, arătau ili'tilul de bine.

I'iuitc să fie ori albă, ori neagră, **îşi dădu seama Chloe.**

I % 11 ii posibilitatea ca ei să fie doi băieţi rezonabil de .....cade de prin părţile locului, care nu voiau decât**

in[1] de ajutor. însă Chloe n-avea de gând să aştepte ca |jl vin lA dacă nu cumva era vorba despre cealaltă — mult mai ımnliabilă — variantă.

\ . u a , scoţând un sâsâit înfricoşător, sări în picioare, ||mţ

A111**1**11 sila maximum ghearele de la mâini şi de la pi-
H. . .a având grijă ca ochii ei oblici să reflecte lumina.
|Hh • Ii aiA salturi, fu la un pas de ei, urlând şi şfichiuind **Mi M.In'AK-le.**

11 *Sliou!* **strigă unul dintre ei.**

Imedial, făcură stânga-mprejur şi o rupseră la fugă.

—Aproape prea simplu, murmură Chloe.

îşi retrase ghearele şi se întoarse la Brian, care dintr-odată i se păru că este mult prea rigid. îngenun- che lângă el şi începu să-l mângâie pe păr.

—Rămâi treaz... trebuie să rămâi treaz...

El gemu, ca răspuns, însă buzele i se mişcau ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— *Lasă-mă,* şopti, până la urmă. *Ei se vor întoarce. S-a terminat...*

—Nici să nu te gândeşti, dragule, replică ea, cu un zâmbet forţat. Ajutorul e pe drum.

—*Chloe...*

Buzele i se mai mişcară, însă fără să mai iasă vreun sunet. Chloe se aplecă mai aproape. însă el căzu înapoi, fără simţire.

—Brian, nu, şopti ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

După aproximativ zece minute, Amy îşi făcu apariţia în vechiul break negru al fratelui ei. Chloe îl ridică pe Brian, având grijă să-i preia cea mai mare parte a greutăţii, datorită forţei ei deosebite, însă avea nevoie ca Amy să-l ţină drept şi nemişcat, pentru eventualitatea în care *chiar* ar fi avut vreo problemă cu coloana.

—Mama mă-sii, fu singurul comentariu al prietenei sale.

îl aşezară cu grijă pe bancheta din spate; complet lipsit de simţiri, el nici măcar nu gemu. Pielea îi era de o paloare cadaverică.

Scuze, zise Chloe, aşezându-se la volan. Ascunză- tiiiin'.i unde îl ducem e cam secretă, şi tu va trebui »<t i 0 acoperi cumva ochii ca să nu vezi.

Amy păru puţin înţepată, însă numai pentru o clipă.

Nu-i problemă. în calitate de credincioasă aghio- IIMIIii. nr trebui să mă aştept că voi fi pusă în situaţii ffcllinle.

A vn cil sări pe scaunul din dreapta şi-şi trase geaca
|M «Ic lată.

i lilor demară făcând să iasă fum din cauciucuri şi, pAinl mii intrând pe stradă, o umbră care semăna cu o •Undit i >mcneascâ se lipi de zid aproape de capătul aleii, |h i» uni cum trece automobilul. însă o *singură* persoană M iu fi putut să-i facă asta lui Brian... Arăta de parcă ar ♦l li ml li ivit din toate

părţile deodată. Şi nu era stilul celor illn \ /ceea I ,amă să pândească prin întuneric: dacă ei ar P şI Iul c**.1** c acolo o fată Mai, ar fi ieşit la iveală şi-ar fi în- ■<h ni . o omoare şi pe Chloe.

I'cupiraţia nu-i reveni la normal până când nu ajun- ■)| A pc pod, trecând vâjâind pe lângă oamenii din Garda Ntt(iniiiil;'i, care erau pe urmele ei de când cu marea în- i ni c cu Coţcarul.

Nchi.ind în seamă indicatoarele de *intersecţie* şi de im cu *prioritate,* Chloe scoase maşina de pe carosabil Im Iiiin cc coti pe drumul care ducea spre Firebird.

Mit *omoară* frate-meu..., bombăni Amy, de sub i ii ol,

i lilnc manevră până în spatele clădirii şi claxonă, 'IAimL I II sunt!" în timp ce se repezea spre poarta pe

care paznicul o deschise exact la timp ca automobilul să *nu* se

ciocnească de ea. în filmele văzute mai demult la televizor, Batmobilul intra vâjâind printr-un tunel ascuns cu discreţie în conacul Wayne; Batman nu avea nevoie ca Alfred să-i dea drumul înăuntru.

Trebuie făcut ceva cu asta.

Opri în dreptul uşii bucătăriei, intrarea din spate în casă, şi sări afară din maşină. între timp, o femeie deschisese deja uşa, curioasă să vadă cine putea să apară la ora aceea târzie. Când văzu despre cine era vorba, femeia Mai îşi înclină capul.

—V-aţi întors, Conducătoarea noastră.

—Am nevoie să-l duc într-un pat, ceva, porunci Chloe. *Ajută-mă.*

Femeia deschise ochii şi adulmecă aerul.

—Dar el... şi ea... sunt *oamenii*

—Acum pot să-mi scot asta? întrebă Amy, încă stând pe scaunul din dreapta, cu geaca pe cap.

—Te rog, nu! Te implor! strigă Chloe, disperată.

—Cea Aleasă nu are nevoie să implore, murmură femeia.

Apoi, strigă ceva în spate, fie pe ruseşte, fie în limba Mai; Chloe nu fusese îndeajuns de atentă, încât să poată sesiza diferenţa.

Asta-i Eleni, îşi zise ea, distrată, în timp ce femeia se repezea spre automobil, s-o ajute cu Brian. Eleni era o femeie Mai sosită de curând din Turcia, de unde era şi familia biologică a lui Chloe.

—Mai stai numai două minute, îi zise lui Amy.

l'rintre ceilalţi Mai care-şi făcură apariţia — unii cu in Im

cirpiţi de somn, alţii pe deplin treji — se afla şi Ellen, Hi i'ii />

i/.ekh care-i fusese un fel de bodyguard lui Chloe, **lii** perioada când locuise acolo permanent, nu demult. **I'** m interul ei, Dmitri, n-o însoţea, ceea ce era neobiş-

… l'cmeia îi zâmbi lui Chloe, după care îi făcu o

llşi mi ;i |)lecăciune, sincer bucuroasă că o vedea întoarsă.

I "li tvilalţi se înclinară adânc şi, cu politeţe, o dădură ii* ■ i| ui rle pe Chloe, ca să-l transporte înăuntru pe Brian.

11 nde**-1** duceţi? se interesă Chloe.

In salonul pentru urgenţe, Venerată Conducătoare, li i ii ipunse Ellen, făcându-i cu ochiul. Nu vă îngrijoraţi: || fmVIII să arate ca nou.

*,U lot grupul de Mai dispăru în pas alergător pe cori- ili HI i

iii * casei.

In salonul pentru urgenţe? Avem un salon pentru ♦##■*/<

»»(<■? sc miră Chloe, în timp ce o lua pe Amy de mână

II|nii noii în urma lor.

i hiur exista un întreg mic univers între pereţii aceştia.

Ui ıı, în mod evident, una dintre cele mai vechi părţi «li (Indirii. Chloe nu mai fusese acolo până acum, şi fu •mpiii i mi de îngustimea coridoarelor cu pereţi din pia- llM.I > aerul rece, mirosind a umezeală... de parcă ar fi p-i pi iii apropiere, un puţ, sau un beci. Simţi o oarele n ţinere: era o casă veche, parcă scoasă dintr-un im ilr |ie postul public de televiziune, şi ea avea permis

III ii i a Irecere prin ea. Putea chiar să *locuiască* în ea, hi li vrut.

Ajunseră într-o încăpere întunecoasă, ale cărei lumini se aprinseră la o secundă după ce intrară ele; cea care apăsase pe întrerupător fusese o femeie Mai care, fre- cându-se la ochi, îşi îmbrăca un halat alb, de laborator, înăuntru erau două paturi ca de spital, ceea ce semăna suspect de mult cu o sclipitoare masă pentru operaţii, din oţel inoxidabil, aşezată pe mijlocul podelei, şi străvechi dulapuri metalice pline cu echipamente medicale. Podeaua era din lemn vechi, într-un vizibil contrast cu natura sterilă a tuturor celorlalte elemente din cameră.

Ellen şi cealaltă femeie Mai care**-1** ducea pe Brian îl întinseră cu grijă pe masa pentru operaţii.

—Un *om?* se miră doctoriţa.

Era o femeie măruntă, cu un corp de parcă ar fi fost Clopoţica

şi ochi enormi, căprui-închis — aproape brun — culoare neobişnuită printre Mai. Probabil că se apropia de patruzeci de ani, însă era greu de spus cu precizie.

Ellen îşi întoarse brusc, fără vorbe, capul spre Chloe.

—*A!* exclamă doctoriţa.

îşi înclină capul şi-şi desfăcu braţele, cu palmele în sus, într-un gest curtenitor, însă sincer, de respect. Apoi, se apucă imediat să-l examineze pe Brian, care începu să geamă uşor în timp ce ea îl consulta.

— De ce stă cealaltă fiinţă umană cu o geacă pe cap? oîntrebă în şoaptă Ellen pe Chloe.

—încerc să păstrez secret locul în care se află Firebird, îi răspunse Chloe, nevrând să-şi ia ochii de la Brian.

I inctoriţa tocmai desfăcea pansamentele improvizate ilo < Itloe şi cerceta rana. Şi, în loc de instrumente medi- ,i, normale, îşi folosea ghearele, cu o uimitoare precizie. ('ineva să-l cureţe pe omul acesta cu prosoape stenii nil timp mă ocup eu de el, se răsti apoi. Iar restul — If11 "In i privirea, reuşind să fixeze în mod egal pe toată llIMM'ii *afar ăl* Vă rog, Venerată Conducătoare, adăugă ilttpii o clipă, privind spre Chloe.

•1,1, " | ml rula neliniştită prin micul birou de alături, care «n' cu «Irept sală de aşteptare. Toţi ceilalţi se duseră la ……. lacându-i plecăciuni supuse şi retrăgându-se cu ((•tilde, exact aşa cum îi văzuse procedând cu Serghei. I ton mi lie, însă, păreau un pic mai riguroase, mai pornite itln Inimii, faţă de cele pentru el, totuşi. Ellen chiar îşi ,lit •fie l.i Irunte

dosul palmei lui Chloe în timp ce se înmiim,ᴍᴄ, uşa cum făceau cavalerii în Evul Mediu, când

Jm…redinţă. Şi totul i se părea lui Chloe puţin cam

pHlniltor.

, Mi aşteptase la multe lucruri pentru momentul în *ţ$n* „voi să se întoarcă în conacul Mai: dezamăgire, faţă Mp Imii,rarea lui Chloe de a pleca de-acolo, furie din Htm i dragostei sale pentru oameni, tristeţea de a fi

. . . • Im pe cineva în favoarea lumii exterioare. La o

♦w un i aceală, cel puţin. Şi, poate, din partea acelora I it I a 11, ca re şi-o doreau întoarsă în turmă, îmbrăţişări afli ui.u i şi o dragoste sufocantă. Dar, în mod cert, nu H'lilţlr. *Se pare că ar fi dispuşi să facă orice pentru mine,* meditä ea, absentă. Acordul lor imediat de a**-1** ajuta pe Brian era de necrezut. Nu doar că el era om normal, nu numai că fusese până de curând membru al Ordinului A Zecea Lamă, ci mai era şi *fiul căpeteniei* Ordinului. Inamicul se afla în tabăra lor, şi ei îl primeau cu braţele deschise. în fine, într-un fel...

—Aşa, ia stai, ce ziceai tu mai devreme? Că eu sunt eroina, iar tu, *aghiotanta* mea? întrebă, într-un târziu, încercând să se distragă de la gândurile sale prin revenirea la conversaţia avută cu Amy, în maşină, cu ceva timp în urmă.

— Mda, ca Batman şi Robin. Sau Xena şi Gabrielle, se auzi vocea de sub geacă.

— Hm, dar noi nu suntem gay. Cel puţin, eu nu. Şi cum rămâne cu Paul? El cine ar fi?

Tăcere.

— Ultra-maleficul personaj negativ, poate, ripostă până la urmă Amy. Antagonistul, eventual. Deja e gelos pe puterile tale. în clipa asta, e posibil să comploteze la pierzania ta.

— Tu... ăăă... ai vrea să stăm de vorbă despre ceva anume? se hazardă Chloe.

Era un moment ciudat pentru o astfel de conversaţie: când ea era îngrijorată pentru Brian, şi se aflau la Firebird, iar prietena ei îşi ţinea o geacă pe cap. Şi totuşi, I

i se părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Urmă o nouă tăcere.

Nn, răspunse Amy, cu încăpăţânare, dar fără să impresia că

ar fi prea sigură de asta.

V am auzit, pe tine şi pe Paul, discutând ceva mai #•-' unic, la cafenea. Nu vă spionam, adăugă Chloe, în f|*nli.i, ni reacţie la strâmbătura pe care era convinsă că § fHi ea prietena ei. Eu repetam conjugarea verbelor, pe li i'p' i i'J, cu Kim.

I'.l vrea să ne despărţim, mărturisi Amy, încetişor, tfl tu...?

Mie mi s-a părut că e destul de bine aşa... adică, [H>H l"' l chiar perfect: el e destul de greu de înţeles,

ii lai ă. Dar era o relaţie *adevărată.* Nu cum a fost cu Ifli hi e dintre băieţii cu care am mai umblat înainte... ■|t uşii cum

trebuia. Mai *întâi,* prieteni, ştii?

Mda, dar... Chloe îşi muşcă buza, neştiind sigur **0**imi 11**.1** >u ia să-şi formuleze întrebarea. Lăsând fîlosofia ife.il mile, ţie îţi *place* de el?

I >a. răspunse Amy, cu un nod în gât. Când nu e o pHtnile!

A început să se poarte aşa înainte, sau după ce i-ai ■Hi* i il vrei să termini şcoala cu un an mai devreme?

I ii ce întrebi? vru să ştie prietena ei.

I'ftl, e un lucru important, Amy. Şi apărut cam din ■mln /isc Chloe, dându-şi seama că nu mai vorbea IMIIII i Icipre Paul. Adică, doar n-o să-mi spui că-ţi plani- rt"i i ,i'.la de la început...

I i Iii ne, şi *transformarea ta în pisică* s-a produs

ii imaple! se răsti Amy, indignată.

Chloe inspiră adânc, forţându-se să nu riposteze la replica asta. Dar îi venea greu.

—Mda, dar asta înseamnă c-o să ne părăseşti. Definitiv... ar fi începutul sfârşitului, ştii? Mi-e greu să-mi imaginez că te-aş pierde. Şi pariez că e şi mai greu pentru Paul, care e pe cale să-şi piardă şi familia. Părinţii lui aproape că nici n-au mai vorbit între ei, de când a început divorţul.

Amy tăcu, părând să se retragă un pic în ea însăşi, ca şi cum chiar ar fi stat să se gândească la spusele ei.

Tocmai atunci, intră Kim în încăpere, liniştită.

—Bună, Chloe. Bună, Amy, zise.

încă o dată, fata cu uriaşele urechi de pisică nu se lăsa descumpănită de nimic; se comporta de parcă le-ar fi aşteptat.

— Bună, Kim, răspunse Amy, de sub geacă, în stilul Vărului It[1].

— Cred că poţi să-ţi descoperi ochii acum, dacă despre asta e vorba, zise Kim.

Nu zâmbise, însă Chloe începuse să se obişnuiască' de acum cu simţul umorului extrem de sec al celeilalte fete.

îi ridică geaca lui Amy cu toată blândeţea posibilă. Cu toate acestea, părul creţ al prietenei sale se electrizit oricum, ridicându-i-se în jurul capului de parcă era un clovn goth.

I)c unde-ai ştiut că sunt eu? se interesă Amy, tre- t fiiiilii i mâinile prin păr, în încercarea — eşuată — de *n* l «iimija.

După miros, îi răspunse Kim, strâmbând din

MHH

I »a? zise Amy, strâmbând la rândul ei din nas şi în- i h * iii

id să adulmece. Pentru că veni vorba, *categoric* MU....1 * * i • zdravăn a pisică pe-aici...

Mm păru uimită şi oarecum jignită.

Aşadar, aici e Grota Pisicilor, hm? Ascunzătoarea Mii el in’ i ntrebă Amy, rotindu-şi privirea avidă în jur.

Hi ofer mai târziu turul de onoare, îi promise

• 1.1-iP,

(V s a întâmplat? întrebă Kim.

I im găsit pe Brian zăcând pe jumătate mort în Mm. la ('red că asasinii trimişi de A Zecea Lamă şi-au pt‘l<ipini, probabil, că l-au omorât de-a binelea, sau pH.*'i uliirecut cineva şi le-o fi întrerupt „treaba”...

Ni I ai adus aici.

I i m aici o afirmaţie, o întrebare mascată şi o acuza- (. n 11

c • 1111r-o singură propoziţie.

(Vait ceva ar fi trebuit să fac? ripostă Chloe. Ştiu că »lu.lul.

şi mi pare rău... Aş putea să promit că n-o să se

i iul .împle niciodată, dar nu cred că mai pot să promit

ii v undată. Mă revanşez eu cumva...

||i n ,cza pe canapea, cuprinzându-şi capul în mâini.

oricum, nimeni n-a părut să fie prea deranjat,

*• i i parcă vorbind cu podeaua.

—Asta pentru că tu eşti Aleasa, Chloe, îi atrase atenţia Kim,

cu blândeţe, aşezându-se graţioasă pe canapea, lângă ea.

Amy îşi trase un scaun pluşat în faţa lor.

—Ar fi în stare să moară pentru tine, dacă le-ai porunci,

continuă Kim.

—E caraghios, bombăni Chloe.

—E adevărul. Ştiu că ţi-e greu, dar ne eşti lidera spirituală. Mereu ne-ai fost. Nu e vorba atât despre destinul tău, cât despre un drept din naştere.

—Dar unii dintre cei de-aici sunt prea tineri încât să fi avut măcar vreodată o... hm, o *Aleasă*! Şi-atunci, de ce mă acceptă aşa, dintr-odată, ca pe noua lor conducătoare?

—Chloe, să fii *Aleasa* nu înseamnă că moşteneşti o anume poziţie, ca un rege, sau ca unii preşedinţi republicani, zise Kim, cu un zâmbet aproape imperceptibil, iar Chloe îi înţelese gluma. Doar pentru că e cineva Cel Ales, nu înseamnă că şi copilul lui, sau al ei, va fi la fel. Aleasa trebuie să fie *altfel:* nu doar un

suflet pur, o persoană puternică, hotărâtă şi dornică să facă bine, ci trebuie să fie aleasă şi binecuvântată de Zeiţele Gemene cu talentul de a şi putea înfăptui toate acestea. Să aibă nouă vieţi, ca să-şi poată conduce poporul în bătălie, iar şi iar, la nevoie. Să aibă o *legătură* cu trecutele, precedentele Alese. O legătură cu prezentul, cu Semeţia ei, într-un mod care transcende metafizicul.

Chloe o privi, uimită.

Cu ultimele două, nu ştiu, zise.

I)ar apoi îşi aminti de o prezenţă în moarte, de sen- #npa că mama ei ar fi fost acolo. Aducându-i mângâiere, "in protectoare puternică, atât de puternică, încât să

birui moartea.

Hine, se corectă, atunci numai cu ultima.

Ai făcut să înceteze, de una singură şi cu mâinile i" mic, o luptă între Semeţia ta şi A Zecea Lamă, îi atrase |l«nţia Amy.

I)ar am *murit,* nu ţi-aduci aminte? *Asta* a fost ceea i' ii pus stop încăierării.

Chiar şi-aşa, încuviinţă Kim.

< 'hloe se lăsă pe spate, simţindu-se oarecum învinsă in In ţa veşnic calmei — şi seninei — fete de lângă ea.

Şi totuşi, tu nu mă venerezi, aşa e? zise, cu o voce (li ii\ .1 Eşti, cum să zic, singura mea prietenă adevărată p> nici.

K lin îşi înclină capul într-o parte, stând pentru o clipă •A ne gândească.

lui... venerez poziţia Alesei şi sacrele sale îndato-

♦ li i rosti, cu glas tărăgănat. Şi niciun conducător nu pi mii’ fi vreodată perfect, nici măcar cei cu harul divin. 1*11, «’ii fiecare Ales de dinaintea ta... categoric ai avea ne- pilc de o sfătuitoare.

Ilei, zise Chloe, iritată, dar amuzată. Eu am zis pi i*elena,* nu sfătuitoare.

kim îşi întoarse palmele în sus, ridicând din umeri, ||t*A pe buze avea un zâmbet ambiguu.

—Cred că în zilele care vor veni vei descoperi că ai nevoie de amândouă.

—Eu aş putea fi prietena, interveni, cu diplomaţie, Amy. Iar tu, sfătuitoarea.

—Dar eu n-am zis niciodată că voi accepta aşa ceva, le

atrase atenţia Chloe. Eu provin dintr-o civilizaţie caro crede în libertatea alegerii, ştiţi? Nu în predestinare.

—Aşa cum spunea şi bătrânul din filmul la care m-ai dus. Fireşte, tu trebuie să faci ceea ce consideri că e potrivit, zise Kim, referindu-se la seara în care se duseseră în grup să vadă *Războiul Stelelor.* Dar, indiferent ce alegere ai face, în calitate de Aleasă, ea nu poate să fie *decât* potrivită.

—Da, dar fără presiuni, bombăni Chloe, sarcastică.

Mai întâi, Amy se oferă să-i fie Jet Girl pentru tanc[1],

iar acum, Kim vrea să fie Obi-Wan, pentru al ei Luke[1]'. Era oarecum bizar.

Uşa salonului pentru urgenţe se deschise, şi docto-i riţa ieşi,

1 Referire la *Tank Girl,* serial de benzi desenate a cărui protagonistă este o fată care locuieşte într-un tanc.

cu mâinile adânc înfundate în buzunare, exact ca personajele din filmele de la televizor. Ba chiar se şi înclină ca ele. Şi, chiar dacă i se părea ciudat să se tot încline lumea în faţa ei, îi făcea tare bine pentru amorul

I•" r 1111. Ca şi cu simpaticii chelneri dintr-un restaurant |N| II MU'/. *Evident, va trebui să fac să înceteze toate astea.*

OK, zise doctoriţa, prietenul tău e destul de bum- M' ll Nu numai că a pierdut o mulţime de sânge, însă un IM ri‘iifă o rană care pare gravă. Braţul drept e fracţiuni, cinci coaste rupte, piciorul stâng fracturat, şi tAinvnri intre degetele de la picioare i-au fost zdrobite,

i H«% i >pri să aştepte, cu o privire întrebătoare. Chloe nu *i... nimic, neştiind sigur ce voia de la ea.

I’< il să întreb...? se aventură până la urmă doctoriţa.

I'.l a cam plecat din A Zecea Lamă, lucru care bă- Rtili 'H cit nu se face. Şi a făcut-o tocmai când ne băteam pM Iuţii In Presidio, încercând să ne salvăm, eu şi mama, di uumenii Ordinului, când el trebuia să lupte *alături* de 1*1 v. i cA l-au pus pe primul loc pe lista lor de ucideri.

……. ic A e un fel de prinţ moştenitor al Ordinului A

im i ii I .ună, sau cam aşa ceva, adăugă Chloe.

I / c Brian Rezza? Fiul lui Whitney, şeful Ordinului'' ii miră doctoriţa, scoţând un şuierat. Şi chiar ai lui

i HII Incut toate astea?

M i se pare evident că nu mai sunt ai lui acum, re- »lli I NIT, Kim.

Şi când te gândeşti că pe *noi* ne numesc sălbatici, llln doctoriţa. O să fiu sinceră cu tine: încă nu ştiu ce)im 11 iite au leziunile de la cap, şi *dacă* va avea noroc PUl icvină, refacerea va fi un proces îndelungat şi du- ■H» Nu ştii ce grupă sanguină are, nu? Oricare ar fi, lin s ii I rebuie să facă rost de vreo doi litri de sânge.Chiar dacă se străduI din răsputeri, Chloe nu-şi putu împiedica ochii să se umple de lacrimi. *Adevăraţii lideri* j *nu plâng atât de uşor.* Nu era decât o dovadă în plus n j faptului că avusese dreptate.

—O să dreg aici ce-o să pot, dar dacă nu vrei să-l dud j la un spital adevărat, o mare parte din procesul de vin- 1 decare o să depindă de propriul lui organism.

îşi trecu o mână, cu ghearele acum ascunse la loc I sigur,

prin părul ei şaten, lung până la umeri.

—Nu ni s-au făcut încă prezentările, cred. Sunt doc**-1** toriţa Calie Lovsky.

îi întinse mâna, şi Chloe i-o întinse pe-a ei, crezând eft I vor efectua acea strângere de mână specială şi „secretă" j învăţată de ea de la Igor: cu o uşoară întindere a gheu* | relor, astfel încât să atingă uşor palma celeilalte per-1 soane. în loc de asta, însă, la fel ca Ellen, doctoriţa îşt **1** duse la frunte dosul palmei lui Chloe. Dar, spre deoso*! hire de Ellen, nu se înclină.

—O să... ăăă... facă toată lumea aşa, mereu? se into* I resă Chloe, întorcându-se spre Kim.

—Fiecare *kizekh,* da. Restul, numai prima oară când ■ îţi sunt prezentaţi oficial.

—Mă bucur foarte mult că eşti aici, îi zise doctoriţtt I Lovsky, vârându-şi la loc mâinile în buzunare. Chim | avem nevoie de tine.

Uşurinţa cu care trecea de la ipostaza de medic la CUM de slujitoare plină de veneraţie îi produse un şoc emo*l ţional lui Chloe. Femeia era mai în vârstă decât CH,I ■tifiil/mt/f mai bine educată, plus că era şi medic. *Ce* ptii/ni o *face să mă respecte atât?*

l’ot să-l văd? întrebă, în cele din urmă.

Mda, dar ştii vechea placă: să nu stai prea mult, |t< nrvoie de odihnă.

» hloe dădu să treacă pe lângă ea şi să intre în salon, deodată se opri. îmi... îmi pare foarte rău pentru faptul că am

adus |li I im om.

<>rice doreşte Aleasa, replică doctoriţa, ridicând •tiu umeri.

Iul **re** timp, îl mutaseră pe Brian într-un pat şi-i înlo- pllm'i.! Iiainele murdare cu o simplă tunică din bumbac, •I»- h|i||ji**1**. De asemenea, fusese îmbăiat: cea mai mare ■«iii din sângele închegat dispăruse. Ca şi doi dintre ilintil lui, constată Chloe, cutremurându-se de oroare, fu gM II III l-ar fi lovit cineva cu piciorul în gură, în timp ||p 11 n i .r/ut. Un cearşaf alb, curat, îl învelea până la gât.

I **lei,** zise încetişor Chloe. Ce mai faci?

I i|i c.'ilgâit tulburător ieşi din adâncul gâtului lui Brian. PftMii «If eateva ori, încercând să şi-l cureţe de sânge, însă MMi i din

cauza durerii din piept. Pleoapele, şi ele cu in. i Ic răni, îi zvâcniră, ridicându-se pe jumătate. Când ■M*u |>e Chloe, îi zâmbi. Ea îi puse o mână pe obraz.

<) sA te faci bine, îi şopti.

; Ui i ui încercă să spună ceva, însă ieşi un sunet ciudat, ■t lin horcăit de om bătrân. Ea se aplecă mai aproape, ■HIIIMII şi urechile.Folosindu-şi toată energia care-i mai rămăsese, Brian **1** se împinse uşor în sus.

Şi o sărută.

îşi prelungi sărutul cât putu de mult, până când căzu 1 la loc pe pat, leşinat.

Chloe încremeni, refuzând să creadă că tot ceea ce **1** tocmai se petrecuse era adevărat.

El o *sărutase.*

Asta însemna condamnarea la moarte pentru un om **1** normal. între oameni şi Mai, iubirea nu era posibilă, **1** încă de când începuse războiul dintre aceste două rase, 1 cu milenii în

urmă.

Chloe o ştia mult prea bine: accidental, îl omorâse,* sau aproape că-1 omorâse — încă nu ştia cu precizie — I pe un tip pe care-1 agăţase într-un club, înainte de a afla I toate acestea. Ultima dată când îl văzuse pe Xavier, **1** acesta era plin de răni, şi avea faţa într-atât de umflată, | încât devenise de nerecunoscut. Atunci, ea sunase la 911 şi fugise.

Iar acum, fiind convins că oricum va muri, Brian nu mai considera că ar avea importanţă.

Şase

adevărul? *Hei, mami, prietenul, hm, iubitul meu uman, ştii, l-am găsit aproape mort pe stradă, azi-noapte, pe la 2, când bântuiam pe străzi, aşa că l-am dus la cei care m-au cam ţinut captivă timp de câteva săptămâni.*

Ea şi mama ei se priviră în ochi, şi fiecare dintre ele îşi prelungi ezitarea.

— Ei, puţină cafea o să te facă să te simţi mai bine, îi zise în cele din urmă mama, întorcând repede capul în altă parte.

Chloe coborî şi treptele rămase, simţind, în acelaşi timp, o infinită uşurare, şi o extremă tulburare. Stânjeneală. *N-ar trebui să te simţi stânjenită faţă de mama ta.* Aşa te simţi faţă de cei mai buni prieteni, când îi trădai, bârfindu-i, sau de cei care nu te înghit aşa cum eşti, sau de diriginţii de la şcoală, când sunt ferm convinşi că ai „iarbă” în dulăpiorul din vestiar. Poţi să te *enervezi* pe ea, dar *să te simţi stânjenită?* Pur şi simplu, nu părea normal.

— Mersi, zise, îndesându-şi în gură o bucată de gogoaşă cât mai mare cu putinţă, aşa cum făcea când era mică. A, aşta ziceam..., molfăi ea, venindu-i greu să articuleze corect

cuvintele prin atâta *kremă* delicioasă, groasă, total artificială, fără pic de lapte. Ai putea să m**3** ajuţi diseară la lecţii? Vreau să fac câteva teste, ca să mă pregătesc.

Chloe intenţionase să sune ca o ofertă de pace adresată mamei sale, dar se nimeri să fie exact ce trebuia să spună: doamna King zâmbi, aproape la fel de larg ca mai devreme, şi-şi îndesă după ureche o şuviţă rebelă de păr.

Fără discuţie! Comandăm mâncare chinezească şi im im o seară ca între fete.

() seară între fete cu trigonometrie, replică, pe un hm inexpresiv, Chloe, înălţând o sprânceană.

Ilo-pa, uite că încep să vorbesc în genul lui Kim. Mama ei se aplecă şi o sărută pe creştet.

O seară între fete cu trigonometrie. Hai, trebuie să fuy„ nu

uita să...

încui după tine, mda, mda. M-am prins.

(liloe îşi urmări cu privirea mama, cum îşi înşfacă Mi mila şi ochelarii, apoi iese ca vijelia pe uşă, ca un mi- lllnlural vârtej de Ferragamo şi Anne Klein. Apoi, îşi colinii ochii spre ce-i mai rămăsese din gogoaşă, şi oftă.

în fiecare an, de Valentine’s Day, de Paşte, de Hallo ween şi de Crăciun / Hannukkah[1] / Kwanzaa[2] / Diwali ', Amy şi Chloe îşi trimiteau reciproc bileţele misterioase din partea unor

1 n ,.ci>ală, Chloe trecu pe coridoare ca prin ceaţă, privind Ini Inia matinală a elevilor, care-şi întrebuinţau cum ii i iu ci mai bine cele câteva minute libere de dinaintea Im cpcrii orelor. Copii delaNational Honor Society lipeau «ll'/i despre cine ştie ce activitate de voluntariat, sau Mil. cva, în care voiau să-i implice pe alţii. Maniacii stă- ii hi .1 ninşi ciorchine, discutând avizi despre episodul fit icn iră din *Stargate.* Majoretele încercau să le vândă Ini ni ni celor care treceau acadelograme de Halloween. tViil ni un dolar, îi puteai oferi oricui din şcoală o acadea pantilJt de un bilet, având posibilitatea de a i le trimite fel chiar în dimineaţa de Halloween. în vremea gim- Mm ' Ini ii i, erau acadele din cele ieftine şi tari. Acum, erau ■tlri ciocolate Godiva ambalate.

2 Sărbătoare a populaţiei afroamericane care debutează pn 26 decembrie şi ţine până pe 1 ianuarie, având-şi originea 111 celebrarea primelor recolte de fructe (*matunda ya kwanza* în semnând, în limba swahili, „primele fructe”).

„admiratori secreţi”, pornind de la filo sofia de sitcom că băieţii aveau să vadă câte acadelo- grame primeşte fiecare şi să presupună că Amy şi Chloe sunt două fete populare şi râvnite. Nu le ieşea niciodată, evident. Nu că Amy ar fi şi avut nevoie de aşa ceva, în ultimii câţiva ani. *Chiar mă întreb, oare o să-i trimitft vreuna lui Paul?*

— *O* acadelogramă? îi propuse, cu o voce voioasă, o majoretă micuţă, stil vedetă de televiziune.

Avea un trup minuscul şi purta uniforma de rigoare, cu tot cu infima fustiţă roşu cu alb. Stătea puţin ridicată pe vârfurile picioarelor, săltându-se în sus şi-n jos.

hr,A Chloe nu reuşea să-şi adune nici măcar atâta mm ii'ir cât s-o deteste: scutură doar din cap şi-şi văzu ilt <1111111. în

spaţiul deschis din mijlocul acelui *X* care

. . . | intersecţia coridoarelor spre aripile de clădire

I» ni ni matematică-ştiinţe naturale şi engleză-istorie,

• ti(i' i elevi urcaţi cu picioarele pe scaune agăţau fani-

.... in culorile frunzelor de toamnă în jurul unui

1**9 'ji de un surprinzător bun-gust — afiş pe care III (*Vva periculos se apropie: Cumpăraţi-vă biletele ludul bobocilor, azi, în pauza de prânz! 6o$ pere- lh H>$ persoanele singure.*

(V părere ai? o întrebă Alek, năpustindu-se asupra Mdlusi

•aţe şi sărutând-o pe obraz.

(’rod că bat apropouri pentru cei care nu mai au <1 •

•• .i /.ie ca să se cupleze, răspunse Chloe, strecu- MIM şi

degetele mari pe după bretelele rucsacului. Mda, şi, cine nu e

în stare să se cupleze?

• Vi care nu sunt străini, sexy, şi mortal de superbi,

< a, mlorcându-i sărutul pe obraz.

I in ccva neobişnuit: în mod normal, s-ar fi sărutat ||iua. nefiind prin preajmă profesori habotnici, sau

ii nv cj-.lietori ai coridoarelor. însă, în clipa de faţă, pur •lin|ilu nu i se părea potrivit.

A*l,u ulcs după ce s-a întâmplat azi-noapte.* De în- « 11 ajunsese la şcoală, Chloe sunase să afle ce mai Hi ıiın, însă doctoriţa îi spusese că e cam în aceeaşi l"ule un pic mai bine decât înainte. Nu pomeni

c alic siinptome, „noi”, nici măcar când o descusu,cu prudenţă, Chloe. Fu nevoită să se împotrivească din răsputeri tentaţiei de a suna iar, la fiecare cinci minute, ca să ceară veşti şi să se asigure că sărutul dintre ei nu avea să-l omoare.

— Ei bine, nu toţi pot să aibă atât noroc, zise Alek, petrecându-şi braţul pe după umerii lui Chloe şi întor- cându-se astfel încât să poată admira amândoi afişul. Am pus-o pe Hannah Ellington să răspundă de afişe şi de programe, îi destăinui el.

— *Tu* ai pus-o? Credeam că nu eşti decât în comisia care se ocupă de muzică.

— Toţi aveau nevoie de ceva... ajutor, răspunse Alek.

Şi se părea că el îşi folosea puterile în folosul binelui,

totuşi; deja, evenimentul dădea impresia c-o să iasă mai bine decât cel de anul trecut, nu doar* o serbare tâmpită de-a liceenilor, ci, mai degrabă, un *bal al bobocilor* cti de facultate.

—Ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă Chloe, când se întoarseră şi porniră spre clasa undi? aveau ora de istorie.

Alek scutură din cap. Ea îi povesti totul, dar omiţând partea în care Brian o sărutase.

—...şi, ca şi cum *asta* n-ar fi de-ajuns, îmi vine chiar foarte greu să mă împac cu toată chestia asta, cu „Aleasa", Apropo, ar trebui să te înclini în faţa mea, să ştii, adăugă, expediindu-i un cot în burtă.

—Eu cred că alesul Alesei poate fî scutit, replică el, ridicând din umeri.

l)ar tot mă vei venera, nu?

Nu te-am venerat totdeauna? zise Alek, tre- t Andu şi mâna prin părul ei — exact cum făcuse ea cu Mi hm ;izi-noapte — şi-i zâmbi afectuos.

Kr11 ceva rar pentru el: nu avea o privire pofticioasă, |ii< t glumeaţă... doar *afectuoasă.*

Merseră împreună spre ora de istoria civilizaţiei ame-

• li nuc, trecând pe lângă una dintre puţinele ferestre de |M 11 u idor, care dădea spre fâşia de iarbă muribundă şi (Midul care despărţeau şcoala de restul lumii.

t Vva nu era tocmai în regulă. Chloe se întoarse să pri- ' ă iar,

însă tot ceea ce văzu putea foarte bine să fie Mimi'jila unei

urme de picior în iarbă, dispărând repede, pP n i, i s 11 ră ce

tulpinile tari, îngălbenite, se ridicau la loc.

I lei... ai văzut ceva? întrebă, trăgându-1 de mânecă ■p Alek şi arătându-i spre fereastră.

Nu... ce? se miră el, încruntându-se.

Nu ştiu, doar că... Am ajuns să fiu foarte sperioasă Iм uiı imn vreme, mărturisi ea, ridicând din umeri. Tot am litil'i < ia că văd pe cineva, sau că mă urmăreşte cineva.

Sl rosul. Şi ştii cum se rezolvă asta?

Prin sex. Da, ştiu, răspunse Chloe, râzând.

'ir .işc/ară în bănci alăturate. Când începuseră să fie îm- i"i i, ei se mutase, ca să stea mai aproape de ea: lucru fio lulAlnit, într-o fază atât de înaintată a semestrului. Ilili» tocmai se gândea că ziua ar putea să-i decurgă ■mi *mul.* fără să aibă de-

a face cu nimic legat cu adevărat Ip Mm. când îi sună telefonul. Nu cunoştea numărul.

—Alo? răspunse.

—Chloe? Sunt Serghei.

Chloe simţi că-i tresaltă inima, stomacul urmând-n degrabă. Iată un alt fir foarte deşirat din seara confrun tării. Da, Serghei o adoptase şi o tratase ca pe o fiică, purtându-se ca tatăl pe care ea nu-1 avusese niciodată, însă era posibil ca el, *de asemenea,* să fi trimis asasini ca să-i omoare mama şi să-i reteze lui Chloe orice legă turi cu lumea umană. Şi, deşi începea să-şi dea seama ci lumea era mai complicată decât crezuse ea până de cu rând, încă nu avea chef, şi nici abilitatea necesară, să se ocupe de încurcata ei relaţie cu Serghei. în ultima vreme, ea

reuşise să se împace cu situaţia forţându-se să nici nu se gândească la Conducătorul Semeţiei.

— Serghei, zise, simţindu-şi stomacul strângându-s# dureros.

Alek îşi înălţă sprâncenele, încercând să asculte şi el

— După voce, pari să fii bine, Chloe.

— Chiar sunt, mersi. Mai mult sau mai puţin.

— Am văzut că ai adus un mic musafir azi-noapte...

Aha, asta era. Domnişoara Barker tocmai ştergea tabla, pregătindu-se să-şi înceapă ora, şi-i săgeta cu priviri se vere pe toţi cei care încă vorbeau la telefoanele mobile, Lăsând deoparte faptul că era conducătoarea unei stră vechi rase de oameni-felină, Chloe tot nu voia să fie cti potăile alea respingătoare care ridicau mâna, rugându-ţl profesorul să „stea

puţin” până termină de vorbit la le lefon. Şi-aşa avea destule probleme la şcoală, şi fără asta,

in-am gândit că noi doi, poate şi cu Olga, ar fi

a **ne** întâlnim şi să avem o mică discuţie pe anu- tniir lume.

Mda, hm, sigur, răspunse Chloe, străduindu-se să

ii veselă şi binedispusă, ca şi cum ar fi considerat că ţii Idee grozavă.

Alunei, să rămână pentru azi, când vii să-ţi vizitezi |j| IHenul?

In realitate, chiar nu sunase ca o întrebare.

Poarte bine.

I Aer lent, atunci abia aştept să te văd. Succes la şcoală.

JUc,

< **hloe** închise încetişor telefonul.

Hm so *ne înţelegem,* expedie ea un mesaj mental la ■fit îmi Sorţii, sau a Zeiţelor Gemene, sau a mamei sale ■itiiil'.iee, sau a indiferent cui ar arunca zarurile pentru

♦ Mii ei. *Nu s-ar putea să delimitezi măcar pe săptă-* piiim *;it naţiile de criză? Ca, de exemplu, una pentru* ■tu/u. *următoarea pentru Amy şi Paul, şi cealaltă pen-*

■ ti hi nr *altceva? Chiar trebuie să se-ntâmple toate în* | ^fn*/i *timp?*

Ce mi o lovi în cap cu un mic, dar ascuţit *buf,* şi-o liilue din gândurile ei. Pe podea, lângă banca ei, văzu

• . .I.iţică Godiva, puţin strivită. Alek zâmbea cu vinii probabil c- o şterpelise de la vreo majoretă, sau i cu vorbe dulci.

i lil. ir ii răspunse la zâmbet şi-i şopti un mulţumesc, Im iii.l imediat ambalajul şi vârându-şi ciocolata în fl

Dumnezeu chiar are căile Lui nepătrunse, se gândi ea.

Pauza de prânz se desfăşură într-o atmosferă glacialii, care aproape c-o făcu să-şi dorească să treacă mai repede ziua de şcoală, astfel încât să-şi poată înfrunta următoarea serie de porcării. Chloe stătu la masă faţă în faţă cu Paul şi cu Amy, care se străduiau vizibil să inte- racţioneze normal — dar fără ca măcar să se atingă unul pe celălalt, sau să-şi întâlnească privirile — până când se auzi soneria, iar Paul îi dădu lui Amy un sărut formal de rămas-bun. Nu fusese atât de multă *tensiune* la masă, cât o completă îngheţare a comportamentului normal, relaxat. *Ştiam eu că aşa o să se-ntâmple,* se gândi Chloe, Când Amy îi spusese, prima oară, că ea şi Paul se cupla seră, îi fusese evident că, dacă nu cumva rămâneau împreună până când

intrau la facultate, nu putea să no termine decât cu lacrimi pentru cei trei prieteni.

Rămase timp de încă o oră după şcoală, ca să recupereze unul dintre numeroasele cursuri la laboratoarele de chimie de la care lipsise, numit „Formarea compuşilor ionizaţi”. Doamna Mentavicci era *mult* mai atentă iu astfel de ocazii, şi când nu nota vreo lucrare — sau IUI juca solitaire — chiar putea să fie de ajutor. Chloe încei m să simtă plăcerea de a fi dădăcită. Fără să mai exisld opreliştea unei limite de timp de patruzeci şi cinci dfl minute, şi fără obligaţia de a suporta un partener, putea să lucreze încet şi metodic, şi chiar să *înţeleagă* ce făce||

IV urmă, luă un autobuz spre Sausalito. Nu voia să Una II maşină s-o ia: oricât ar fi fost de luxoasă, ar fi ui acelaşi timp,

ceva incredibil de restrictiv; s-ar fi •tiuţil total controlată de Mai. Aşa, avea un excelent loc |n litru meditaţie, în tremurătoarea lumină fluorescentă •li»* autobuz, care făcea ca totul să pară mai limpede şi Hltii i••al. Fiecare nit din podea, fiecare cusătură din il«»i <IK< « abila tapiţerie a scaunelor ieşea în evidenţă.

lotuşi, ea nu se putea concentra decât asupra unui •liiKiii I ucru: exista posibilitatea ca Brian să fie mort 0*|II nu pe moarte, când ajungea ea la Firebird.

I fertili nu fusese imediat în cazul lui Xavier, tipul cu Nn[1] ' sărutase în club. Când îl găsise ea, după câteva ♦♦le, mirând în apartamentul lui, era plin de răni şi nici ţiu putea să respire ca lumea... însă trăia, încă. De-abia. |hnn rateva ore — poate

chiar minute — în plus, şi ar fi fii»! mort. Ea nu reuşise niciodată să afle ce se-ntâm- ■i«H i ii el, până la urmă. Acum, era categoric momentul P n dr .rhidă această direcţie de cercetare.

i ilnd opri autobuzul, Chloe fu singura care coborî, ui era acoperit, norii înghesuindu-se în înaltul ceru- înveli cât putu de bine cu gluga, apărându-se de ••i<il rece care străbătea printre crengile copacilor şi Ipll di • telefon. Păşea intenţionat apăsat, cu zgomot, Aiul11 se să scoată sunete urâte, omeneşti, ca o sfidare tuli i i cerului, a vântului, şi a graţioasei femei-leoaică i u l/.bi cu piciorul pietre şi pietricele, dorindu-şi să Vii! Iarăşi treisprezece ani. Sau, măcar, cincisprezece, Inii i ii totul să se schimbe.

Ajunse la poartă şi se gândi cât de măruntă arăta, probabil, prin comparaţie cu ea: o adolescentă prăpâ dită, într-o bluză de trening decolorată şi o pereche de blugi, sub ghereta de pază a uneia dintre cele mai mau companii imobiliare din San Francisco... ca şi a muri bundei rase a unor străvechi războinici felini.

—Ah, domnişoară King... vreţi să vă trimit o mu şină?

—Nu, mulţumesc, merg pe jos, zise, strecurându-so prin aproape invizibila minusculă „uşă” pietonală car# se întredeschisese lângă impozantele porţi duble şl dădea spre lunga alee acoperită cu pietriş.

Chloe nu se putu împiedica să nu observe copacii şi tufişurile, şi arbuştii tunşi ornamental, şi toate acel# frumuseţi ale

grădinii pe care n-o explorase niciodată cât timp stătuse aici. Rămăsese înăuntru, cu excepţia căzu rilor în care evadase ca să-şi vadă prietenii.

Preferă să intre prin spate, evitând antreul şi întâlni rea cu persoana de la recepţie şi cu mulţimea care pro babil s-ar fi aflat acolo. Holbându-se la ea. înclinându st' în faţa ei. îndrumând-o spre Serghei.

Cu toate că nu-şi amintea precis unde era salonul do spital, îşi puse frânturile de amintiri cap la cap şi-şi iu trebuinţă simţul olfactiv. Ciocăni în uşă, înainte de a <t deschide şi de a intra, la fel de discret cum pătrunsese n pe poartă.

—Bună, o întâmpină doctoriţa Lovsky, care tocmai examina ceva pe foaia de observaţie a lui Brian.

Femeia execută în faţa ei şi o mică plecăciune.

Urinn se afla într-o poziţie uşor diferită faţă de cea în H*M' I văzuse ultima dată, şi avea prinse de el tot felul de Miluiri şi de fire. Un ac pentru perfuzii în braţ. Ceva în imn Avea o înfăţişare fragilă şi acea nuanţă palidă a gră- |(llllI de pasăre. *Mărunt.*

(11111 se simte? se interesă Chloe, în şoaptă.

1’oţi să vorbeşti oricât vrei de tare. A luat atâtea 1.1! num le, încât ar fi nevoie de un cutremur ca să-l trejii ' ii, zise doctoriţa Lovsky, agăţând la loc foaia de ob- torviipr la picioarele patului. E stabilizat... azi o să-i piNiulnc/ şi capul mai îndeaproape. E destul de viguros Mihiliu un om.

Fiindcă veni vorba despre oameni...

< Iilor închise ochii şi scrâşni din dinţi. *Unui conductor 1111*

i c teamă să spună adevărul. Gândeşte-te la IwililiiKton şi la cireş[1]. Sau la Cinstitul Abe[2].

probabil că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, tfai ■ >uid el credea c-o să moară, m-a... ăăă... m-a sărutat.

Mnpn îi alunecă periculos din mână doctoriţei |#iw»l> \. |lână când ajunse să-i atârne doar de vârful unei ţln'ii"',

11 Ici 11 w Washington (1732-1799), primul preşedinte al S.U.A. |||li. 1 T/), despre care se povesteşte că, în copilărie, ar fi tăiat 1 ii> Iu care tatăl lui ţinea foarte mult. întrebat fiind dacă el 111 Mi ii i'l şi ar fi recunoscut fapta, declarând: „Nu pot să spun o Hi Iiiii/). Iută."

' Alniiluim Lincoln (1809-1865), cel de-al şaisprezeceleapre- ptlli 11IS II. A. (1861-1865), şi unul dintre cei mai cunoscuţi con- 1 11 americanilor, devenit erou popular după moartea sa.

—C-cât de tare? izbuti ea să bâiguie.

—Hm, destul de tare, bănuiesc, răspunse Chloe, foindu-se stânjenită. Puţin de tot şi cu limba, adăugă, năpădită de o roşeaţă violentă.

— De ce nu mi-ai spus până acum? ţipă ascuţit doctoriţa, trecându-şi mâna cu ghearele scoase prin păr, Venerată Conducătoare.

— Am crezut că atunci o să-l lăsaţi baltă, presupunând că oricum o să moară.

Ciudat lucru, doctoriţa Lovsky n-o contrazise aici, Părea să se numere printre acele rare cazuri de persoane care nu protestează atunci când ştiu că interlocutorul arc dreptate.

— Am mai sărutat şi alt băiat, înainte de a şti cine sunt...

Femeia nu făcu decât să-şi ciocănească dinţii cu o gheară. Chloe îşi drese glasul.

— O să fie bine? Puteţi să faceţi ceva pentru el?

Doctoriţa clătină din cap.

—Am fost... implicată într-un caz, cu ani în urmă, când o Mai şi un om s-au sărutat, doar. El a murit. **1**.11 spital nu s-a putut face nimic... Şi arăta al naibii de bine, mult mai bine decât orice d*e-aici.*

Chloe se simţi intimidată, redusă la tăcere: exista, calc» goric, o poveste în spatele şi dincolo a ceea ce spusese **ca,**

Apoi, însă, Calie se încruntă, arătând nedumerită.

—Doar că... n-am observat nici cel mai mic semn di şoc toxic, sau de orice *asemănător,* cel puţin *până acum, ¥* ui <le neobişnuit... O să stau cu ochii pe el şi-o să-i fin ‘pui ceva efedrină, zise ea, şi ieşi din încăpere, tro- ptlnil, d;1tinând din cap şi bombănind ceva în barbă.

! *Im acum, să-mi înfrunt soarta.*

In timp ce urca treptele, Chloe începu un joc mental ■i in m ulşi, încercând să se decidă ce ar prefera, în loc i|| «i întâlnească şi să stea de vorbă cu Serghei. Să-şi ciu- |itl|i||hl'A o pieliţă de la unghie... categoric. Să-şi trateze

■ i lupt'ivfl infecţioasă, poate. Să-şi deretice prin cameră, Piumpr sigur. Să lucreze în tura de noapte la Pateena, line .Ini Să-şi petreacă o după-amiază la tanti Isabel? Mii Aici era la limită.

I lucratul la Pateena, cu atât mai puţin în tura de ■pilite, nu mai reprezenta, în realitate, o opţiune, totuşi.

Bill ...ncnt ce proprietara magazinului de haine vint-

j‖»< iu finale îi spusese să nu se mai deranjeze să se MlMn n vreodată, dacă nu-şi făcea apariţia într-o zi de |||H.mi,(Ic acum

câteva săptămâni, Chloe renunţase la Ita li iul ci, considerându-

1 iremediabil pierdut.

Im ri că să se strecoare pe lângă secretara îmbrăcată llitluc modeste, care stătea singură în insula ei din im de mahon, din mijlocul antreului. Singurul lucru 19 I linca companie era o uriaşă vază cu flori scumpe.

I r aşteaptă în biroul lui, o informă, fără să-şi ridice IvIh'h

Venerată Conducătoare.

I p ă r u s e , sau fusese şi o mică notă de sarcasm în
II *// i#*

Chloe oftă şi se furişă spre uşa biroului lui Serghei. Ciocăni. Uşa păru să se deschidă din proprie iniţiativă, yl Olga o pofti înăuntru. Ochii ei negri se luminară puţin la vederea lui Chloe... însă arăta şi îngrijorată, în acelaşi timp.

—Chloe! Venerată Conducătoare! Intră!

Se mărgini la o uşoară strângere a umărului, nu tocmai o îmbrăţişare. Mâna dreaptă a lui Serghei era o femeie directă, lipsită de complicaţii şi de prefăcătorii Chloe era destul de convinsă că putea să ştie la ce să se aştepte cu ea în oricare clipă.

Serghei se ridică din spatele biroului său şi făcu iii faţa lui Chloe o plecăciune extrem de cuviincioasă, adâncă. Ar fi trebuit să i se pară amuzant, dat fiind c&ţ era el de scund şi de îndesat, însă cum stătea, cu călcâ* iele lipite, şi cu barba lui perfect tunsă, dădea impresii! unui demnitar străin. Uşa se închise în urma ei. *Ei birw, începe balul,* îşi zise Chloe, aşezându-se pe un scaun lângă Olga. *Dacă, într-adevăr, eu sunt Aleasa, atunci de*

ce nu mă simt aşa ceva?

—Chloe, zise Serghei, lăsându-se pe spătarul scan nului, dă-mi voie să încep prin a spune cât de mult nirt bucur să te revăd. Ne-a fost dor de tine, cât timp ai fosl plecată.

—Cât timp am fost *acasă,* se pomeni Chloe că**-1** col rectează.

Şi-şi dori să nu fi făcut-o. Minunata Artă a Legării Prieteniilor şi a Influenţării Celorlalţi, *nu de Chloe Kin<i,*

I >a, cât timp ai fost acasă, acceptă cu lejeritate rul.nl. ca şi cum n-ar fi constituit o problemă. Prin llidri'. să înţeleg că nu te-ai întors pe termen lung, aşa

Aim. Asta era. *Pfiiiiiiiiii* poc! Ca o petardă care-ţi Hi!* in explodată, la picioare. *Ce faci, o ridici, sau o lu Iligă?*

Il K M nu ştiu care-mi vor fi planurile de viitor, rosti, nul A,

Chloe.

Ihximne, Dumnezeule, doar sunt un copil de hprr/cce ani! N-ar trebui să fiu obligată la luarea •i iln i/ii pentru tot restul vieţii mele, sau să vorbesc H*lulu prudenţă — ca de politician — faţă de cineva li* i i *ori mai mare decât mine, ca vârstă, şi de zece im ii priceput la aşa ceva! Eu ar trebui să ies cu h In .ll mă cert cu mama şi să-mi storc coşurile în* ‘u ***oiilinzii.***

I (rocamdată, o să stau cu mama, zise apoi.

Ne ai cam făcut o mică surpriză la Presidio, plecând i ll prietenii tăi, zise bărbatul mai vârstnic, lăsân- şl prii tril o clipă privirea spre podea, apoi ridicând-o «pi r ca, ca şi cum ar fi fost vorba despre o amintire

11 u „i. Chiar m-a... *durut,* adăugă el, încetişor, t lili ic simţi că-i vine să vomite. Exact acolo, pe loc, în ni cea. Oare să fi fost el cel mai mare actor din lume, *tuiul*n lalcfic — ceea ce cam prefera ea să creadă în molul acesta — sau doar un

bărbat care crezuse că-şi -ii 111 iică de suflet şi căruia îi fusese zdrobită inima?

—îmi... îmi pare rău. Doar că...

—Ţi-a fost greu, te înţelegem, zise Olga, întinzân du-şi braţul şi începând s-o mângâie pe mână. Toată viu lenţa aceea probabil că a fost un şoc pentru tine.

—Dar noi ne aflam acolo ca să te sprijinim, Chloe. .Şl II asta, nu? adăugă Serghei, pe un ton care aproape implor.i

Iată. O foarte mică scânteie de mânie. *Prindi'-t)i Chloe; ia-i urma, până la sursă.* Era unica „putere" di care simţea că ar mai dispune acum.

—Atunci *am murit,* pentru numele lui Dumnezeu! *A doua oară!* explodă ea. *Spune-mi* că n-ai vrea să stai rtl propria

mamă, după aşa ceva.

—Totuşi, zise Serghei, punându-şi picior peste picii ir şi încercând o cu totul altă tactică, faptul că ai fugit pctw tru o vreme e total de înţeles, aşa cum a spus Olga. No| vom fi totdeauna aici, aşteptându-te. *Dar să aduci im om în complexul nostru?*

Nu ridicase tonul, însă i**-1** simţise *rece,* fiecare cuvAnl încheindu-se cu o tăcere tăioasă.

Chloe se aşteptase la asta; şi totuşi, chiar şi-aşa, ort complet nepregătită să răspundă.

Deschise gura, însă tocmai atunci se auzi un ml(i sunet, şi uşa se deschise în spatele ei. Kim intră fării ull zgomot în încăpere, la fel de calmă şi de liniştită ni i briză într-o oază

scăldată de soare. Se înclină în faţa li Chloe şi a lui Serghei şi-şi trase un scaun.

— Kim, aceasta este o întâlnire particulară, îi atnr atenţia Serghei, în acelaşi timp dezorientat, dar şi scvi

I lin cu uriaşele urechi de pisică făcu un semn de |HI HV liniare, netezindu-şi o cută invizibilă de pe poalele fin ItU'l lungi şi negre, ca de preoteasă.

Discutaţi despre transmiterea conducerii către Al' it'tA, corect? întrebă, calmă.

t 'orrct, răspunse Serghei, printre dinţii încleştaţi. Şl cu, la rândul meu, trebuie să-mi cedez puterea: inul reprezint organismul spiritual al acestei Seme- I lil< »• este acum înalta Preotească. Şi subiectul acesta ţiu le discutat.

N. .1 e/a, şi cu asta încheie discuţia.

Ml I Ţl IM ESC! îi transmise Chloe, în gând, lui Kim. jjkt' #MI«*

i/c *ori, mulţumesc.* Şi, dacă fata cealaltă o fi ob- Vtil privirea

lui Chloe îndreptată spre ea, oricum n-o In '.cuină, ca şi cum

n-ar fi fost decât ceva obişnuit. a iu ochi avea un licăr

aproape insesizabil, evident .1.o val de cei doi adulţi.

ui ii. dacă faptul de a fi Aleasa aduce odată cu el lulr i Ic pisică, şi coadă, şi orice altceva înfricoşător lfţt/rrc, *aş putea şi eu să fac şmecherii din astea fără* » m , işi zise Chloe în sinea ei, cu un pic de gelozie, ţ in '.cotea din *foarte multe* datorită impresionantei l.». merii.

I tnnliicfltorul Semeţiei scoase un oftat adânc, ca şi mi li

capitulat, modificându-şi atitudinea, i liloc, este, pur şi

simplu, foarte dificil. Dintr-o ile motive, zise el, pe un ton

deschis, în afara celor Hinlc cu *chiar* vreau ca tu să te

întorci aici. îmi

plăceau micile noastre partide de şah, şi discuţiile, şi.., să te am în preajmă, adăugă el, la repezeală, ca şi cum s-ar fi simţit puţin cam jenat.

Indiferent ce altceva ar mai fi fost adevărat în le>',.i tură cu el, bărbatul acesta între două vârste, cu coaimi lui leonină, ţinea într-adevăr la ea, însă oare să fi ţinut In ea suficient de mult încât să fie în stare să-i omoiiic mama, ca s-o păstreze alături de el?

— Şi, gândeşte-te la mine, continuă el, gesticulând spre pereţii din jurul lui. Mi-am petrecut *întreaga viatfl* şi-am cheltuit milioane de dolari ca să clădesc, peniiu noi toţi, acest mic adăpost, acest mic imperiu imobili.n, şi să-i strâng aici pe ai noştri. E un pic cam ciudat n| trebuiască, dintr-odată, să dau

totul pe mâna unei fel» tinere.

—Nu cred că e nevoie să se implice Chloe în pari ni care ţine de afacerile Semeţiei noastre, interveni Kim, pi' un ton care dădea impresia că, mai degrabă, afirmă cm denţa. Cel puţin, nu deocamdată. în orice caz, nu fin n parte din „fişa postului" ei. Ea ne este lider *spiritual,* conducătoare în toate privinţele care ţin de particula11 tăţile poporului Mai. Nu şi în activităţile umane.

—Asta ce înseamnă? întrebă, fără menajament<■, Olga.

—Păi, în vremurile străvechi, ea ne-ar fi condu* riturile şi ritualurile închinate Zeiţelor Gemene, rosti KiniJ gânditoare. Sau în războaiele împotriva duşmanilctfl noştri. Sau ne-ar fi condus vânătorile. S-ar fi sacrifinij

)• »m'\<»io, pentru continuarea supravieţuirii Semeţiei. mim înseamnă să conducă Semeţia în oricare direcţie li iii'ivsar, pentru supravieţuirea — şi prosperitatea — HP»ln.i, *astăzi,* în era modernă, în lumea aceasta nouă.

•ili . i. Serghei şi Kim îşi întoarse privirile spre Chloe, i pliind, însă ea habar n-avea ce să însemne toate !»»• •« < V ar fi *trebuit* ea să propună, ca să devină „mai i ui "? *Poate, să conecteze un MP3~player la siste- I il< amplificare din foaier?*

IVimul lucru pe care cred că ar trebui să-l facem ar •ni i > invocăm o adunare generală a Semeţiei, hotărî Ulu i O întâlnire în care să te prezentăm tuturor, aşa tu cuvine. Sunt unii care n-ar crede că tu eşti m mi, până când nu te văd cu ochii lor. Kim, ar trebui

i pirilai un curs-fulger despre spiritualitatea noastră 'I' pir riturile Zeiţelor Gemene. Eu te voi pune la n ni ni lelul în care ne-am guvernat, mai mult sau mai Hln. in decursul ultimelor câteva decenii, adăugă, ipnitudii i lui Chloe un zâmbet slab. Ca şi cu tradiţiile uliu t i ii, şi cele referitoare la *kizekh.* Am putea să liiindiUn pizza...

I»iiln lă de pace. El chiar şi-o dorea înapoi... chiar şi IIM! i II program redus.

(»K, zise ea, clătinând din cap în semn de încuviin- i)i

încercând să dea impresia că nu i se pare cine ştie |t iilnIA,

Hun... am putea să ne întâlnim vinerea asta?

i lili i<• ridică din umeri. Părea să fie bine.

—Şi ar trebui să programăm întâlnirea la scurt timp după

asta, adăugă Serghei, răsfoindu-şi calendarul de birou. Pentru marţi, poate.

—Dar n-ar trebui să vezi mai întâi ce program arc fiecare? se pomeni spunând Chloe.

Până şi Kim se stăpâni cu greu să nu-şi dea ochii peste cap.

—Chloe King, rosti Serghei, cu o severitate prefăcută, primul lucru pe care trebuie să-l înveţi despre Semeţ ia aceasta este că *nu* ai de-a face cu o democraţie.

Nu este o democraţie. în timp ce-o urma pe Kim spre sanctuarul în care li se aducea închinare zeiţelor-feline Bastet şi Sekhmet, cuvintele acestea îi tot reveneau în minte lui Chloe.

OK, hai să intrăm în joc. Să mă dau drept conducătoarea acestui întreg grup de feline. Ce cred eu că ar fi mai bine pentru ele? se întrebă Chloe.

Mai multă integrare, fu răspunsul imediat şi cel care îi răsună mai tare în minte. Trebuie să existe o modalitate de supravieţuire, din punct de vedere rasial şi social, ţii nu să se recurgă la pitirea într-un conac de la periferii! oraşului, ca vampirii. Să joace jocuri video. Să meargă Iu cinematograf. Toţi tinerii să poată urma facultatea.

— Kim, eu habar n-am ce aşteaptă toată lumea asin să fac, ca Aleasă, şi nici măcar ce ar *trebui* să fac, măr turisi ea cu voce tare, aşezându-se pe o bancă, în timp ce Kim se înclina, rostind şi câte o mică rugăciune, lin

lnţn fiecăreia dintre cele două zeiţe: Bastet, pisica de casă, . II

/.unbetul ei blând şi cercelul în ureche, şi Sekhmet,

- II colţii ei dezgoliţi.

Unicul sunet auzit în începere era susurul apei din „ţiuiţii I de apărare” care despărţea piedestalul zeiţelor iii iestul spaţiului, un mic pârâiaş menit să le amin- IRNM'A tuturor credincioşilor de Nil.

Ceea ce trebuie să faci vei afla cu timpul, îi răs- |tim e Kim, ridicând din umeri. Ai doar şaisprezece ani, ii lumea e mult mai complicată acum decât pe vremea i'liui I nu ne ocupam decât de vânat şi de recoltat. Cât •li |>ie aşteptările celorlalţi, înţelepţii vor înţelege. Iar iuţi ceilalţi vor fi nevoiţi să aibă răbdare.

Şi eu, ce se presupune că ar trebui să fac, între Iii111 ii’ I)acă m-ai întreba ce-aş face *azi,* aş zice că să aduc mu ii hi ceva *aer* şi lumină în locul ăsta. Ăăă... nu la tem- |ilu inA

refeream, ci la Firebird, adăugă repede, văzând-o I» I un că se încruntă. Serghei are dreptate: poporul Mai || ni *treimi* să fie captiv aici. Ar trebui să fie liber să in- il'iiii ţlnneze cu restul lumii şi să fie stăpân pe propriul tip* 11 n. m loc să stea legat de cine ştie ce blestem vechi de piu l mii de ani. *Şi* de o companie imobiliară plicticoasă.

K Im o privi curioasă, ascultând-o fără să comenteze.

Dac-ar fi după mine, continuă, lent, Chloe, gân- illmlii se la Xavier şi la Brian, aş face tot posibilul ca să l'rtm de blestem.

Asta ar fi scopul meu numărul unu.

iii drept nici pentru noi, *nici* pentru oamenii cu care n)ungc, accidental, să avem legătură. Şi, în plus, asta

chiar sporeşte tot aerul sectant al Semeţiei. Neamestecul j cu

oamenii înseamnă să te cuplezi acasă şi... mă rog, o presiune în plus de a păstra totul în familie. Leii mi grează liberi cale de sute de kilometri, ducându-se unde poftesc şi cu cine poftesc... şi rămân împreună pentru c.i aşa vor, nu fiindcă ar fi forţaţi, înţelegi?

La drept vorbind, Chloe nu ştia dacă ultima ei frazil **1** era şi adevărată, însă îi suna bine. în visele ei, avusese o senzaţie de putere şi de libertate, care în mod categoric lipsea în Semeţia ei atât de închisă. Iar Kim îi încuviinţă spusele, dând impresia că e aproape flămândă dr libertate.

— Dar, hai să zicem că reuşim asta, da? conţinu A Chloe, pleoştindu-se. Reuşim, cumva, să scăpăm dr blestem, interacţiunile dintre Mai şi oameni redevin pfl* | sibile, toţi ne

împrăştiem şi trăim fericiţi, până la adânci 1 bătrâneţi, de capul nostru. Libertatea poporului Mal înseamnă, până la urmă, integrarea şi dispariţia lui, I Altfel spus, sunt şase miliarde de oameni de cunoscut, **1** de care să ne îndrăgostim, cu care să facem copii. în vroi i două generaţii, poporal Mai ar înceta să existe... *asta* .sfl fie ceea ce trebuie? Cum ar fi posibil să ai o deplină liber» **1** tate individuală, şi totuşi să păstrezi civilizaţia Mai?

Kim zâmbi uşor, şi urechile i se lăsară puţin în jos. **1**

—Chloe, eu cred că e posibil să-ţi fi răspuns singurii j la întrebarea iniţială. Poate că o *călăuză* spirituală, care să ne menţină legăturile dintre noi, este ceea ce ne tro*] buie, în epoca prezentă.

i liloe clipi, nedumerită.

In orice caz, încă ai de ridicat blestemul vechi de Hm i mii de ani, de câştigat aprecierea celorlalţi, şi de tlvi'Ut l;i franceză, aşa că deocamdată ai sacul destul de Ml II. mm se spune, adăugă prietena ei, aprinzând o lu- Mumm r .şi luând o mână de nisip, ca să-şi continue bla- llwliivcniile.

Mda, mersi pentru ajutor, bombăni Chloe, un pic dliiiliiiA, readusă din visele ei filosofice cu ochii deschişi P lealitatea temelor pentru şcoală. Şi mersi pentru c-ai IţiAi ul la întâlnire, apropo. Situaţia cu Serghei începuse M i Ir vină un pic cam încordată.

N ai pentru ce, răspunse Kim.

Şi părea ciudat să auzi cum replici atât de moderne Ip* •

1111 mira ei, cu micii colţi scoşi la vedere.

I >nr, evident, lui o să i se pară cam ciudat să predea piiulmvrea Semeţiei unei fete de şaisprezece ani, este? #1 ■" « hl(ii*, privindu-şi prietena şi aşteptând o reacţie din !*•' n i fi. Adică, în definitiv, cui nu i s-ar părea?

Imm i.şi întrerupse ritualul şi o fixă cu privirea pe Bl.U . Iară să clipească, pentru un timp atât de îndelungi ,H mit Chloe chiar începu să se simtă stânjenită.

|i I Im. până la fund, zise Alek, închinând şi dând pe gât pitiilli.i In timată de bere India Pale Ale.

i i lil. ic işi roti privirea prin bibliotecă, dându-şi seama Bl dr mult îi lipsiseră cocteilurile din serile de joi de la ■irliinl. Toţi se îmbrăcau de sărbătoare şi erau serviţi cu băuturi pe tăvi din

argint. Cei mai bătrâni dintre Mai, care crescuseră în Abhazia, sau în Rusia, sau în Georgia, beau şampanie simplă, sau vodcă scumpă, în pahare dm gheaţă.

Igor, Valerie, Alek şi ceilalţi membri mai tineri ai $<<• meţiei preferau să bea bere, însă Chloe se înamorase dtf băuturile mai sofisticate, pe care nu şi le-ar fi putut pci mite niciodată, cele despre care se povestea prin revislo sau în serialul *Totul despre sex:* cocteiluri cosmopoli tane roz, martini sec cu trei măsline, Bellini cu şampanM şi nectar din piersici.

Cât timp locuise acolo, Serghei stătuse mereu cu un ochi vigilent îndreptat spre ea, şi n-o lăsase niciodată bea mai mult de un pahar, aşa că se obişnuise să soarbA puţin câte puţin.

Totuşi, acum sunt Aleasa. Asta nu înseamnă că suni îndeajuns de mare ca să pot bea?

Totul era uluitor, se gândi, în timp ce se aşeza pe uit fotoliu dublu din catifea, printre ceilalţi tineri. Iat-oJ stând într-o bibliotecă desprinsă parcă dintr-un romuri cu mistere, plină de oameni-lei — de *ai ei* — dintr-o NINA felină secretă care trăia printre oameni, cu toţii forml dabili.

— Vreau un voal lung, anunţă Valerie, aruncând d mult-răsfoită revistă *Martha Stewart Weddings* pe IIIA- suţa din faţa ei, astfel încât s-o vadă toată lumea.

Destul cu lucrurile şic, sexy, secretoase, oftă Chl<m|| cu toate acestea, privi şi ea, curioasă, fotografia.

lî o tradiţie patriarhală pentru vremurile noastre, *«' împotrivi Simone.

I r» frumoasa dansatoare cu părul roşu pe care o cu-

< usc Chloe la vânătoare. Atunci când făcea o miş- i«i < (ie şi neglijentă — oricui, fie bărbat, fie femeie, îi ţinea).’reu să-şi dezlipească privirea de ea.

('II toate că dantela e frumoasă, adăugă ea. Patriarhală, cum o fi, nu mă interesează. Asta e MM H i c vreau.

(>rice vrei, vei avea, încuviinţă Igor, sărutând-o pe litihtr*.

Alek şi Chloe îşi zâmbiră unul altuia, dându-şi ochii J^nli' cap.

Kim a propus să adaugi şi ceva tradiţional pentru Mut, Insistă Simone. O să faci asta?

I 'itfodnicii se priviră, strângând din buze, cu înfăţi- t«i* meditative.

liu sunt de părere că e o idee bună, zise, în cele din HtHiit, Igor.

Im Valerie făcu un semn de încuviinţare.

ililnc nu participase decât la o „slujbă” de grup MII, tulii de Kim: în esenţă, era o religie cu caracter per-

iini după cum accentuase fata cu urechi de pisică,

ii surprinzător de mulţi Mai îşi făcuseră apariţia. în i dc cărţi de rugăciuni, aveau suluri de pergament, (ne III limbi necunoscute de Chloe. O parte a slujbei i-M im engleză, însă restul se desfăşurase în rusă In limba Mai. Kim pusese mici cantităţi de carne

uscată — semăna suspect de mult cu mâncarea pentru pisici — de miere şi de vin la baza fiecăreia dintre statui Fusese oarecum interesant, dintr-o perspectivă antropologică, însă nu ceva de care Chloe să se simIA într-adevăr pătrunsă.

— Dar va trebui să arunci un buchet, interveni umi dintre celelalte fete. Ca să putem să-l prindem noi, ccb* încă nemăritate.

— De acord, zise Valerie, râzând.

— Şi o să-l iei pe tatăl tău, ca să te aducă la altar? se interesă Chloe, cu gândul la alte posibile aspect o „patriarhale” ale slujbei.

— Nu ştiu cine ar putea să fie tatăl meu, îi răspunse Valerie, ridicând din umeri. Probabil c-o fi murit.

— Ah, exclamă Chloe. Nici eu nu**-1** cunosc pe-al meuj

Fata cealaltă făcu un semn de încuviinţare, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles.

— E ciudat..., rosti Chloe, pe un ton tărăgănat, stârni să se

gândească. Toată lumea e cât se poate de preocu pată să afle cine îmi este *mama* biologică, dar nimeni im spune nimic despre tatăl meu.

— Hm, Venerată Conducătoare, zise Simone, tuşim! delicat. Descendenţa, la Mai, se determină totdeauna jw linie *maternă,* fiindcă totdeauna ştii precis cine îţi « mamă.

— Mda, dar...

— Ce vrea ea să spună, Chloe, se amestecă Alek, CNM că, în trecut, soţul nu era neapărat şi tatăl tuturor copii lor,1 şi ia că era o lipsă de politeţe, însă Chloe nu se putu Mi|>ic(lica să nu rămână cu gura căscată. Să fi fost aceasta

 ,ul iţie pisicească? Sau doar o consecinţă a violenţelor t II haosului din Europa de Est?

Mintr-un anume motiv, Chloe nu prea credea să fi M.i cea de-a doua variantă. Iar implicaţiile... nu erau leii» plăcute.

Şi, tu şi cu Alek aţi vorbit ceva? întrebă Valerie,

• IiinihAnd subiectul. Ştii, despre asta?

Mi-k reuşi să se înece cu berea.

Am şaisprezece ani! exclamă Chloe, năucită de sub- «ţi'lr sul întrebării.

Aii, dar nu mă refeream la *acum,* zise femeia, râ- **4**ud c ii poftă. Dar, ştii tu... aveţi ceva planuri? Serioase?

I na I a lumea îi fixa, pe ea şi pe Alek, cu priviri pline de Mli i < până şi Igor. Şi, de data aceasta, iubitul ei era cu pMiv ai şire mut, şi de-a dreptul roşu la faţă.

l'Intr-odată, Chloe înţelese. Populaţia Mai era mai Mh o a decât

cea a statului Rhode Island[1]; probabil Şpu mai puţini Mai şi decât membrii sectei Amish.

■> i i liecare cuplu însemna o potenţială sursă de IţMtiducere.

i), ia uite cât s-a făcut ceasul! Trebuie să plec, zise, |i i a se mai obosească să-şi camufleze stângaciul

H**lM\t.

; 'I 1**1** mai mic dintre Statele Unite ale Americii, cu o suprafaţă ■ i*n■ 11.i i •(188 de kilometri pătraţi, şi o populaţie depăşind cu ■in IIII milion de locuitori.

— Mda, şi eu trebuie s-o caut pe mama. Ăăă... noaplr bună, zise imediat şi Alek, ridicându-se la rândul lui.

— Of, Chloe, ciudată mai eşti, zise Valerie. Şi tu, Alek, Sunteţi o pereche *perfectă.*

Iar perechea perfectă ieşi cât se putea de repeţi»', astfel încât să nu dărâme mobilele, sau cărţile de p< rafturi.

—Păi... ăăă... noapte bună, îi zise Alek, când ajunsei it afară.

—Ăăă... mda, zise şi Chloe.

îl sărută, însă scurt şi oarecum formal. Nici el nu in sistă. Iar când, în sfârşit, se priviră în ochi, izbucniifl într-un râs nervos.Şapte

A = 33 grade, B = 95 grade, a = 6 cm Care este lungimea lui b?

Ini IHCURSUL ULTIMELOR DOUĂ LUNI, Chloe se pomenise pft 1 ies ghearele, se luptase cu un asasin, murise de două hi I o' devenise conducătoarea poporului său.

Inspiră adânc, gândindu-se la repriza târzie de învăţul tic aseară, cu mama ei. *Teorema sinusurilor.*

a/sin A = b/sin B 6/sin 33 = 6/sin 95 6/0,5446 = b/0,9962 b =

~io**,97**

1'ftrcH să fie corect.

l'IIIDC oftă adânc şi-şi desprinse foaia cu lucrarea de Itliii bftncii, de care se lipise din cauza apăsării şi a pal-

111 unspirate. Poate şi a cotului.

I o 111 linse profesorului ei de analiză matematică şi Iul* »iui

atică, domnul Hyde, care o aştepta, tăcut, la

catedră, dezlegând enigmele din *Scientific American.* I**1** îi luă lucrarea cu un aer de parcă ar fi şi uitat de prezenţi ei, uşor surprins şi încântat. Era ascetic de slab, mimul sprâncene arcuite şi logică ireproşabilă.

— Ascultă, îi zise, pe un ton un pic mai ridicat dorftl cel moale care-i era caracteristic. Mă cam gândeam s;l i<! iau ca rezervă pentru echipa de matematică, pentru н«*«] mestrul următor, de după Crăciun.

Chloe fu cât pe ce să-şi scape cărţile din mână. Pe *i'iif* Dar nu era o tocilară: doar ceva mai bună la matemn tică. Sau, cel puţin, mai bună decât foarte mulţi alţi olevf din anul ei.

— Nu ştiu... n-am fost niciodată cine ştie ce om iM echipă.

— Gândeşte-te doar la propunerea mea, bine? o i iic.S el. Chiar mi-ar face plăcere să te am în echipă. Ai f i MI| model grozav pentru fetele din clasele mai mici.

— Hm, sigur. La revedere, zise Chloe, ieşind din Nitll cât putu de repede şi fluturându-şi mâna din mers.

Ea, în echipa de matematică? *Dacă un singur Im iu din viaţa mea o mai ia razna, doar* un singur lucru, /m c-o *să...*

— Hei, Chloe! Arăţi de parc-ai fi întâlnit o fantomfl,{ strigă Paul.

Acesta tocmai îşi răsfoia cărticelele cu benzi desen«(proaspăt cumpărate, ţinându-şi geanta maro sub hrnţ

— Jekyll şi Hyde tocmai mi-a cerut, practic, să init în echipa de matematică. Pe post de rezervă, se grAl»l să adauge.

N am ştiut că şi talentul pentru trigonometrie se iHtinnrrt printre superputerile tale. Apropo, cum mai •litII Itrluirile prin casa cu pisici?

Mii vor să le fiu conducătoare, îi răspunse Chloe, »♦*#■ imindu-se cu spatele de perete şi lăsându-se să ilmii i r în jos până când ajunse aşezată pe podea.

i' ml ii urmă exemplul. Ea îşi scotoci prin geantă, spe- l*in I Mi gilseascâ vreo ciocolată, ceva, însă tot ce desco- n lu IUI vechi drajeu contra tusei. Mai era şi puţin Ifttll, do cât stătuse pe fundul genţii, însă chiar şi-aşa ilt nlfleu ambalajul şi şi-l aruncă în gură. Aromă de tfţtijr l'icferata ei.

Iu? îl întrebă, la rândul ei.

1. 11; i şi-a găsit o iubită, răspunse el, fixând podeaua tf in

Im mari, fără să clipească.

i >/• Asta mai lipsea. Ultimul lucru care s-o ia razna.

I >c când? se interesă, tot cu privirea în podea, i'iml se ruşina foarte uşor şi părea extrem de predis- « «a laeă o criză, aşa că i se păru abordarea cea mai tun

l'fli nu ştiu. Cred că se cunoşteau... ştiu că se cu- !liiim e fata unor prieteni de-ai părinţilor mei.

I iih'i/ t oroeană?

Mi In. Mult mai... tradiţionalistă decât mama. *Şi* It ni.ii tânără, adăugă, cu un zâmbet furios. E noua

• I ni A a tatei.

Im, *////pot să cred,* exclamă Chloe, compătimitoare.

Oparte din furie îi mai dispăru lui Paul din zâmbet, care-i

deveni mai larg, chiar dacă mai trist.

—Nu cred să fi fost vreo relaţie între ei, înainte n| j demareze divorţul... nici măcar nu ştiu dacă s-o fi culcat ; cu ea până acum. încă locuieşte acasă la ai ei... nn> treizeci şi *doi* de ani!

Rămaseră o vreme tăcuţi, stând umăr lângă urnltM Părea că asta îşi dorea Paul, în realitate: pe cineva am să-l asculte, să-l înţeleagă şi să nu reacţioneze. Iar Chl< »• îi înţelegea mult prea bine această nevoie.

—Vrei... vrei să-mi faci un serviciu? o întrebă el, cil un mic zâmbet.

Ea încuviinţă.

—Să nu-i spui lui Amy?

Chloe simţi că-i îngheaţă stomacul. Iată începutul; unei cu

totul alte probleme.

—O să-i spun eu însumi, dar nu încă... abia am ufliiy şi...

Sigur că era de înţeles: situaţia devenise deja ciudntfl între cei doi buni prieteni ai ei. Acum nu era momentul pentru noi complicaţii, pentru compătimire sau furlfl însă el şi-o făcuse pe Chloe confidentă: încă o dată, lil oul lor era despărţit, doi contra unu, însă acum Amy venea cea lăsată pe dinafară.

Iar dacă vreodată ea o să afle că am ştiut înaiiittM ei, şi nu i-am spus, m-am ars.

—Mda, cum vrei. Sigur, acceptă ea.

Mai stătură acolo câteva minute, fără să rosten.srA (vorbă. Chloe îşi îndreptă privirea spre coridorul gol eu tiu. . ii spre aripa rezervată matematicii: era atât de MMIl, încât dădea impresia că deja clădirea ar fi fost -ti u liii, pentru vacanţa de vară, sau de

Crăciun. Lungi flnu i de dulăpioare verzi şi albastre, recent revopsite, »• II. riimdu-şi luciul în lespezile podelei şi întinzân- tlii 'if cu vreo doi metri într-un univers mai înceţoşat. »>*! Iftsute deschise, ici şi colo, şi o aproape insesiza- I..U I >itare de aer proaspăt, care izbutise să se strecoare Ini tv străvechile mirosuri de lipici, praf, cărţi şi coli de illflo.

I. nu le curând, îşi dădu seama Chloe, totul avea să ră- Mi'iiht. lo;ir o amintire. Indiferent ce s-o mai întâmpla cu Muţit ı ı, fie ca pisică, fie ca om, după mai puţin de trei pHt. li>1 <v va mai rămâne din zilele acestea agitate vor fi ■Uliulii ile, ca imaginea aceasta mută şi nemişcată a ei i» lui Paul, aşezaţi pe podea.

’•i iiu/.i soneria, urmată de foiala generală a celor care ti", vi a ore până mai târziu, sau fuseseră pedepsiţi să

11 amână în şcoală, cu toţii fiind acum liberi. Chloe se ll» ft şi l trase după ea pe Paul, cu uşurinţa pe care i-o l»'n puterea ei de Mai.

I’iiriez că ai putea să mă duci în cârcă, glumi Paul, ti voce firavă.

I Nu mă provoca, zise Chloe, zâmbind. Ştii ceva, aş ■tt f.it aranjez ca iubita tatălui tău să fie asasinată,

I fu, pe un ton vesel, în timp ce porneau împreună pe toii a Acum cunosc o întreagă organizaţie de asasini, lupi. două organizaţii.

—Oricât mi-aş dori să nu par un prea simţitor băiat New Age, replică Paul, oftând, *cred* că e posibil ca şi tata să aibă ceva de-a face cu asta. Mai ştii?

Când ajunseră în holul mare, Amy îi văzu şi le făcu semne cu mâna: ţinea sub braţ ceva care semăna sus pect de mult cu o uriaşă mapă de prezentare.

—Bună! Ce mai faceţi?

Suna forţat. Chiar şi pentru Amy.

—Se putea şi mai rău, răspunse Chloe.

—Cum mai e Brian?

Chloe îşi ciocăni uşor dinţii cu unghia, aducându îjI aminte în ultima clipă să nu-şi scoată ghearele. Ar fi foni mult mai plăcut cu ele scoase, însă erau în public. în orii' din urmă, se hotărî. Dacă tot nu putea să aibă cont ml asupra restului vieţii sale, măcar putea să fie sinceră laţfl de prietenii ei.

—M-a sărutat, le mărturisi.

Amândoi rămaseră cu gurile căscate, şi Chloe îşi dori ca ei să se fi putut vedea în clipa aceea. La drept vorbind, alcătuiau o pereche destul de potrivită. Şi era naşpa că *«t despărţeau, dat fiind faptul că se obişnuise cu ei, ca un întreg.

—N-a murit, zise, cu o voce tremurată, sperând m afirmaţia să-i fie încă adevărată. Trecuseră cel puţin două ore de când vorbise ultima oară cu doctoriţa Lnv sky. Şi încă n-a apărut vreun simptom îngrijorător, con tinuă ea. îl supraveghează destul de strict, aşa că, dm ii face vreun şoc anafilactic, să poată măcar să intervinUl

A | un *idiot,* adăugă, înainte ca Amy să poată spune tt vProbabil se gândea că oricum moare... era foarte «lAliii. din cauza pierderii de sânge.

Mama mă-sii, exclamă Paul, pradă unui şoc mai |mii mir decât controlul asupra expresiilor licenţioase. *Iiuiiirc* mă bucur că n-am petrecut două minute cu tine in debara, la petrecerea de aniversare a lui Amy, când a ||ti|iliiiit treisprezece ani.

Viaţă naşpa, comentă Chloe, lăsându-se copleşită |M*ut III o scurtă clipă de nefericire, în atmosfera de sigu- f«tiţn pe care i-o dădea compania prietenilor săi. Apoi, «• uluia din cap. Trebuie să aflu ce s-o fi întâmplat cu fcn\ irr, hotărî ea.

Amy ridică din umeri.

A in tot verificat prin ziare şi prin comunicatele Mitllin* «le poliţiei, în fiecare zi, de când m-ai întrebat tu, ■uni vreo două săptămâni: deocamdată, n-a apărut HI• ■ i li despre el. Am văzut un anunţ mortuar despre un ghuinr Xavier Constantine,

dar avea optzeci şi şapte de |lt)

I ,i, asta-i o veste bună, cred. Nu cu bătrânul, adică.

() să te duci la apartamentul lui? se interesă Paul. I|l w /1 dacă o mai sta acolo?

Astă-seară, nu, răspunse Chloe, clătinând din cap. Plliil eam obosită. Mă duc spre casă.

Iu realitate, nu ştia precis cum o să suporte vestea, ||i a să afle că, de fapt, Xavier ar fi murit; era unul Pititr motivele pentru care-şi amânase atât de mult pit i'tftrile.

—A, deci ai treabă astă-seară, zise Amy, parcă puţin cam prea grăbită, după care se întoarse spre Paul. N ni vrea să ne petrecem seara împreună, poate? Să vedem maratonul *Star Trek*?

Oricât i s-ar fi părut că sună a clişeu, Chloe îşi zise o# urmează o scenă catastrofică, la care nu poate pârtieii >n decât în calitate de spectatoare. Tot ce spera era ca pric tenii ei să nu spună inevitabilele cuvinte. *Puteri supi'Hi omeneşti, vedere nocturnă, şi nicio şansă de a sail'd următorul minut de conversaţie.* Oftă.

Paul îşi mută greutatea de pe un picior pe celălnll, stânjenit.

—Astă-seară, nu, zise.

Unu...

—Ai alt program? insistă Amy, încă străduindu-se *4 pară veselă.

Doi...

—Nu, doar că... Nu mi se pare că ar fi o idee bunii, III clipa de faţă.

Şi trei!

Date fiind permanenta insistenţă a lui Amy şi stnplil de excesiva sinceritate a lui Paul în momentele nepot 11 vite, era de mirare că nu se produsese mai devreme i|; combustie spontană între ei. Chloe se pomeni că îndililf ochii, tresărind.

—Oh, exclamă Amy, şi culoarea îi năvăli în obra ji, I

—Ei, eu ar trebui să plec, zise Paul, prefăcându-se el nu observă nimic din ce se întâmplase.

I ii potrivi mai bine geanta pe umăr — pe ea scria *Mmlilin Sane* — şi ieşi pe uşa de urgenţă, care nu mai ptit i mu'ctată la sistemul de alarmă încă din anii şapte- m limp ce şuvoiul elevilor începea să se reverse pe nI> i *Ieşirea din scenă a eroului laş.*

lui trebuie să mă duc la şedinţa pentru bal, anunţă Aim. cu glas tremurat, încă prea şocată şi necăjită ca să **fINti ţioneze.**

I)i? Eşti şi tu în comitetul de organizare a balului M>i teilor? întrebă Chloe, cu o doză de mirare mai mare iI»m ii rea strict necesară, în încercarea de a-şi face prietini ..l zâmbească.

Alek a pus pariu cu mine că n-aş fi în stare să fac o IMMIlti» mai bună decât doamna Dinan...

Merg şi eu cu tine, se oferi Chloe, gândindu-se la ile

inteligent putea să fie iubitul ei.

- tl.i de sport era împodobită de elevi în şosete sau Mi i

il|)il*> goale — *Fără încălţăminte de stradă* — cu itl'n'.i linie şi mape, cu mici şiruri de punctuleţe, arătând iul pre tribune, când spre coşul de baschet, alături

• i Imul şi profesoara de desen, care-şi agita braţul de n i ti li vrut să picteze tavanul. într-un colţ zăceau nu iţi mai mulţi corbi de jucărie, alături de pungi cu li i păianjeni urâcioşi şi omizi din plastic fosfores- iti lua singura împrejurare când vedea Chloe pe in a entuziasmat de ceva în sala de sport. însă, prin f-itie şi prin luminatoare, vedea cerul tot mai moho- ptr apropierea apusului, cu straturi peste straturi

de nori albicioşi, ca scamele rămase după ce scoţi rufele albe din maşina de uscat. Aceasta era partea neplăcuţi! n toamnei: făcând abstracţie de Halloween, de frunze, dc mere, de cidru, şi de începerea sezonului petrecerilor, mai era bucăţica de anotimp care începea cam după Zi im Recunoştinţei şi dura până spre Crăciun: întunecoasă şl posomorâtă, rece şi lipsită de

zăpadă.

Chloe îşi conduse prietena până la cel mai apro piat şir de trepte, unde putea să plângă într-o reiat ivii linişte. ,

—Noi n-am... el n-a *zis* nimic clar..., murmură Amy, şi lacrimile îşi făcură, în sfârşit, apariţia.

—Eu am impresia că a cam zis, o contrazise Chiot', cu toată blândeţea de care era în stare.

însă, uneori, prietena ei era atât de copleşită de pro priile emoţii, încât nu era capabilă să vadă limpede cceii ce se petrecea, de fapt, în jurul ei.

—Hei, frumoase domnişoare, zise Alek, sărind frii mos peste balustradă, drept pe treapta pe care stătejiii ele, cu o uşurinţă şi o graţie complet neomeneşti.

Nimeni dintre cei prezenţi în sala de sport nu rnt atent la ei. Amy se smiorcăi, înghiţindu-şi o lacrimA, Chloe ştia că ei îi făcea plăcere să fie admisă în vieţi If secrete ale unor Mai, şi că până şi *Alek* avea încrederi să-i permită aşa ceva. Cu toate acestea, nu uită siiţl ridice repede eşarfa de un verde aprins, acoperindu îl faţa şi ştergându-se la ochi.

—Hei, te aşteptam, zise ea.

Mie tot nu-mi vine să cred că faci una ca asta..., tttm mură Chloe.

Amy tocmai îşi sufla nasul şi încerca să-şi ascundă U i miile, aşa că, în locul ei, răspunse Alek.

Mhî, ne ajută la pregătirile generale. La asamblare, iltii'A vrei.

‘ a u z i un smiorcăit şi mai zgomotos de după eşarfă.

I lei, care-i problema? întrebă el, nonşalant. Şi tinde (i-e micul prieten?

(liloe îl pocni cu dosul palmei.

Ce, s-a dat, în sfârşit, în vileag? întrebă Alek, cu o |tn lilcută îngrijorare.

Nu e *gay,* protestă Amy, suflându-şi nasul şi mo- Itiliillnd şerveţelul. Ar fi fost mai uşor dacă era, adăugă, Mu ii voce firavă.

Ki, cam are ceva din băiatul mamei, comentă Alek. Aili* A, e drăguţ, şi aşa mai departe, dar nu tocmai un mi *in, r.ur.* Ei, hai *odată,* exclamă, apucând de capătul cu fttmiuri al eşarfei lui Amy şi trăgând un pic de el. Pun j)>n lu cil nu te-a făcut

niciodată să te înfierbânţi de-a Nliirlea, pe o fată ca *tine...*

<»trase pe Amy spre el şi-o făcu să se aplece atât de ■mit, încât părul ei creţ ajunse la doar câţiva centimetri #> ion 11 n a băncilor din lemn, iar faţa lui, la câteva degete tlM oi.

(’o tot *faci?* îl luă la rost Amy, cu tristeţea alungată |P'. .-titan de pe chip.

IV înveselesc. Aş putea să-ţi sorb lacrimile cu ini urile mele, dac-ai vrea, însă ţi-ar fi fatal... nu-i aşa?

Amândoi rămaseră încremeniţi aşa, prelungind mo mentul. Nici Alek, nici Amy nu clipiră, nici nu-şi înde| >rti tară privirile. Atmosfera era încărcată de electricitate.

Chloe se pomeni că se holbează la ei. După care iţi dădu seama că e *cu adevărat nervoasă.*

— Dă-mi drumul, idiotule, se răsti în cele din urnit Amy, rupând vraja.

— Cum porunceşte domniţa; sluga dumneavoasti A, replică Alek.

Şi, cu o mişcare elegantă a braţului, o ridică la loc, apoi făcu o plecăciune protocolară.

— Mersi pentru că... ăăă... ai stat cu mine, zise Amv, întorcându-se spre Chloe. Şi pentru mica lecţie despiu cât de naşpa sunt *toţi* bărbaţii, adăugă ea, privind u I chiorâş pe Alek şi pornind apoi spre profesoara d« desen, care arăta acum de parcă ar fi dirijat o orcheslri invizibilă, în locul baghetei ţinând în mână o pensulii sită pe undeva.

Chloe îşi urmări cu privirea prietena îndepărtau* du-se; oricât

de nervoşi i-ar fi fost paşii, încă o văzu |n cându-se cu eşarfa, acolo unde i-o atinsese Alek.

—ASTA CE NAIBA A MAI FOST? îl luă la rost Clilou, întorcându-se spre el.

—încercam s-o înveselesc, după cum am şi spus, i iU> punse el.

Se aşează cu o treaptă mai sus faţă de Chloe şi lu.i d* jos un fluturaş uitat de cineva acolo, cu un aer de pan incidentul ar fi fost complet uitat.

I *Alek!*

Chloe îi smulse din mână bucata de hârtie cu un gi*l Intr-atât de violent, încât fusese cât pe ce să-i iasă glicinele la iveală.

N-aveam de gând s-o sărut, zise el, cu nevinovăţie. Nn \

mm să moară.

Dar nici nu *glumeai* când vorbeai cu ea despre Miiilnt, nu-i aşa?

I <1 cerea care se aşternu între ei fu la fel de profundă fi iii prelungită ca şi cea dintre el şi Amy... însă din cu Mм! alte motive.

('hloe, zise el, până la urmă, zâmbind, ştii că n-am f|i ui decât să flirtez. *Totdeauna* ai ştiut că-mi place să Diltc/ Face parte din pachet.

; t hloe îi aruncă o privire mânioasă. Ştia că el avea iii' plale, însă, orişicât... Una era când se întâmpla cu ► si cu Halley, şi cu oricine altcineva. El îi *spusese* M in realitate, nu simţea nimic faţă de ele... lăsând ♦I* "i mi le realitatea de neocolit a faptului

că aparţineau *iţe** n i umane. Dar şi cu cea mai bună prietenă a ei? Şi win *de faţă cu ea?*

Şi dacă ai fi *putut?* se răsti ea, cu gândul la Brian, ■l Im s ivier, şi la discuţia ei cu Kim. Ai fi sărutat-o?

Chloe, de ce te-ai enervat aşa? o întrebă el, în- tinlimdu-se.

Nu s-a întâmplat nimic: eu chiar incerţii ..i ţi înveselesc prietena.

In i ea nu**-1** crezu. Era, categoric, ceva cu totul dife- t n 11 o el şi Amy, decât în cazul celorlalte fete. în primul rând, că ea îl ura. Şi, în al doilea, că opusul dragostei MII e ura. E indiferenţa.

—Păi, eu...

Dar nu reuşea să-şi exprime gândurile în cuvinte, l i u

enervată, şi gata. Atât: nu-i plăcuse ceea ce văzuse, şi tu enervase, şi el era *iubitul* ei, ce Dumnezeu?!

—Nu mi-am dat seama că eşti atât de geloasă, /inn el, puţin cam rece. Chiar crezi că ai avea dreptul , şi-atunci, cum rămâne cu iubitul ăla al tău bolnav?

Replica lui o lovi ca o palmă: el nu-i mai vorbi** niciodată aşa. Şi totuşi, încă din ziua în care-şi vii/i rm pentru prima oară ghearele, când vorbea la telefon rit Brian şi discuta pe messenger cu Alek, ştiuse că avea vină şi clipa aceasta. Era distracţie şi joacă, având d<l(iubiţi, din două rase diferite, unul îndrăgostit de ca v* celălalt, mă rog, distrându-se cu ea, însă acum veni.' < ţ| clipa socotelii.

—Mi se pare corect, zise, înghiţind în sec şi încerca ml să-şi

stăpânească lacrimile, exact aşa cum făcuse Ani cu doar câteva minute mai devreme, cu Paul.

—Ştiu ce simţi pentru el, continuă încet Alek.

în sfârşit, reuşise să treacă dincolo de aparenţa I nepăsătoare, glumeaţă, şi *iată-l. Eşti mulţumită arin Chlo?*

—Am tot sperat c-o să te răzgândeşti, zise el MI departe. Dar, indiferent de ce-ar fi între noi, chiar dit e numai ceva de faţadă, ar fi drăguţ din partea ta dac menţine aceleaşi reguli faţă de toată lumea.

ftuji.

I ra un instinct puternic: o durea, şi nu ştia ce să facă, Ittu ce să spună. I se împotrivi: doar era Aleasa, nu? Mai IIIlI utilase şi până acum asasini psihopaţi.

I'erfect, zise ea, printre dinţii încleştaţi. Ai dreptate.

Se ridică şi-şi săltă geanta pe umăr.

Trebuie să mă mai gândesc la asta. Acum plec spre
MU A

('hloe, zise Alek, pe un ton ceva mai blând şi mult in ii nesigur. N-am vrut să ne certăm pe tema asta...

Ila nu, ai dreptate. N-ar fi trebuit să vă ţin pe glliiiudoi în suspensie. Nu e bine. Am plecat, noapte bună, *i • pe un ton categoric, şi porni spre staţia de autobuz.

ptliie nu se dusese la autobuz decât ca să aştearnă ceva ppinu(a între ea şi Alek, însă după vreo două staţii,

..... Singurele momente în care putea să se gândească

►t ni alunei când se afla în mers, şi voia să le prelun- Ipgi'i n pe cât posibil mai mult. în aerul rece al amurgului di[1] una singură,

patima aceea iraţională i se mai Bin ni Sigur, problema cu Alek şi Brian oricum trebuia ■bib ali1 cândva, până la urmă, însă nu acesta era adevă- fciul motiv pentru care se certaseră.

Adevărata problemă era că ea nu *putea* să aibă o Ipltfpi' \ erilabilă cu Brian. Adevărata problemă era acel HM[1] stupid, din cauză că ea era Mai, şi din cauza a *n i e lâcuseră cei din neamul ei, cu milenii în urmă.

Mu i ■ ıı lată, Chloe se simţi copleşită de panică: ea chiar putea să fie răspunzătoare pentru moartea lui Xaviei fl a lui Brian. Ei chiar puteau să moară, sau să fie <l«'|| morţi.

Se scutură, îşi trecu o mână peste faţă şi se scărpM în creştet, întinzându-şi ghearele şi străduindu-se srt m smulgă din starea aceea. *Ar fi mai bine să...*

Chloe se opri brusc, sesizând un aproape-zgonmt Unul atât de uşor, încât până şi auzul ei de Mai m II putut să nu-1 remarce, sau să nu-1 ia în seamă, con.suh< rând că e un zgomot oarecare — un şoarece, un şobolan,

o cutie din tablă mişcată de vânt — însă se închclnli prea abrupt. în momentul în care-1 remarcase ea. I'M uşor scrâşnet de pietriş, un...

îşi reluă mersul, iuţindu-şi paşii. Dacă era un tAllmi sau un violator, sau orice altceva, nu se îndoia câtuşi ⅈ puţin de faptul că ar putea să se descurce. însă astfel i|# monştri erau de domeniul trecutului: temerile ci enn» acum mai complicate şi mai primejdioase. Scutur A illfl cap şi merse mai departe.

Mie îmi trebuie de fapt o vacanţă. Mda, asta era. I m loc care

să-ţi inspire şlapi cu paiete, genţi de pliijA ut floricele, cremă de protecţie solară scumpă, şi sucuri tllH, fructe. Ea şi mama ei ar putea să se ducă altundeva ill Ziua Recunoştinţei, nu la bunica şi la nebuna de luiltj Isabel; poate ar fi bine să-şi ia un teanc de cărţi il§| duzină, să zacă întinsă pe plajă, să *înoate...*

Iată-1, din nou.

Perfect sincronizat cu zgomotul paşilor ei.

(>K, ieşi la iveală! urlă, proptindu-se pe picioare şi pt...ându-şi degetele mari de la mâini pe sub brete-

|pl*‘ i uesacului. E *clar* că ţi-ai ales ziua nepotrivită în care P ttift calci pe nervi!

'' i a fală joasă de vânt îi izbi, rece, gleznele, scoţând *... sfâşietor în contact cu grilajele, gurile de apă şi

I» ulislacole metalice. Pietricele mărunte se învolburi iu jurul picioarelor lui Chloe, parcă prinse de un

ii | invizibil. Un bărbat trecu încet pe o Vespa, hol- ftilii f la adolescenta ţicnită de pe stradă. Lanterna)• Id ci nu avea putere să străpungă atmosfera cenuşie, (in i ctişea să se lumineze decât pe sine.

Vam *avertizat*! Suntem în armistiţiu, strigă ea.

' *nlul îşi modifică direcţia şi-i azvârli cuvintele i|nn, III propria faţă; nu reuşiseră să răzbată decât la Ivii paşi de ea.

Nimeni nu-şi făcu apariţia, nimeni care să se recu- |RM :i ,i li autorul vreunui zgomot.

Naşpa, bombăni Chloe. Eu am *plecat.*

|i *ul unei se* întoarse şi-o rupse la fugă.

Opt

— BUNĂ, MAMĂ, zise Chloe, cu o voce sleită, închizând uşii după ea.

Şi nu se prefăcea decât pe jumătate. îşi azvârli ghin/, danul pe masa din bucătărie şi se duse la frigider, dm tând ceva uşor, săţios şi reconfortant.

— la ghiozdanul de pe masă, îi răspunse mama el, fără să-şi ridice privirea de pe revista din care cilni, stând pe canapea: *Utne Reader.* Am luat ceva risotlu iln la Lixia, pe care putem să-l încălzim la microunde, şl 0 salată, aşa că nu-ţi strica pofta de mâncare.

Carbohidraţi. Drăguţi, plăcuţi, energizanţi. KXIMI ce-şi dorea Chloe. îşi luă o Diet Coke cu lămâie verde ţ| se trânti pe

canapea, lăsându-şi capul în poala maniei i)i ridicându-şi picioarele pe braţul canapelei.

Anna King îşi ridică privirea, peste revistă, '.pi* fiica ei.

—Ai avut o zi grea? Cum a fost la examen?

—A, acolo a fost *perfect.* Tot restul e naşpa, /,!■ Chloe, începând să enumere pe degete. Paul şi Aim «l tlimpart. Cred că e posibil ca lui Alek să-i placă de Amy. liilAl lui Paul deja a început să umble cu secretara lui. I 11 mu doi iubiţi, dar amândoi cam sunt... o povară în

iIi|ni asta. Domnul Hyde — care nici măcar nu e profe- iH'i ni *meu,* atenţie — mă vrea în echipa de matematică. <ii «lin câte spune Kim, eu ar trebui să-mi conduc popo- lul I i'onin spre o nouă epocă de iluminare spirituală.

Tatăl lui Paul umblă cu *secretara?* repetă mama Im (hloe, stârnită, aplecându-se în faţă şi lăsându-şi jos IvvIMn.

Mamă...

.Şl iu, dragă. Doar că...

Ochii mamei se tulburară, semn că ea încerca să vi-■|nll/r/,e o imagine în minte.

I Işuratica *aia?* Arată ca un personaj de anime! Şi ■M[1])! ui ml dintre cele malefice!

Cu toate că-ţi apreciez metafora adolescentină,

■«III putea, te rog, să ne întoarcem acum la problemele m.Vi»

Prezenţa ta în echipa de matematică ar da *grozav* «Imanii tău, aprecie Anna, începând să se joace cu o viţii i izleaţă de

păr de-a fiicei sale, răsucind-o pe deget in, ı ı .And să i-o aranjeze în creştetul capului, strecu- •iiI o pe sub altă şuviţă.

I >ii, la fel şi faptul că sunt conducătoarea unei rase inie .I ine războinice de oameni-feline, mormăi Chloe.

Presupun..., începu mama ei, cu precauţie, că dacă li 111 n u la totul în alţi termeni, aşa cum a procedat fata aceea în discursul din *Whale Rider*[1]*...* La drept vorbind, ar fi un eseu grozav: despre cum ţi-ai căutat rădăcinile biologice, ca adolescentă, şi ai descoperit cu mult mul multe decât te-ai fi aşteptat...

— Mamă, o întrerupse Chloe, ridicându-se în şezui ţi privindu-

1 Film din anul 2002, a cărui eroină principală, o fată muni 11» vârstă de 12 ani, care-şi doreşte să devină conducătoarea triliitlj său, cu toate că o astfel de funcţie le este rezervată numai liflt laţilor, ajunge să participe la un concurs interşcolar de disctn niiM pe care-1 câştigă.

şi mama drept în ochi. Ei chiar vor ca eu to i *conduc.* Ştii ce-i aia, să-i *conduc*?

Urmă o tăcere prelungită. Mama ei deschise gura t/l spună ceva, şi clipi de câteva ori, nesigură: situaţie In care Chloe n-o mai văzuse niciodată până acum. Avoeit tul Anna King nu rămânea aproape niciodată fără eu vinte. Nu i se întâmplase nici măcar atunci când fusete victima unei răpiri.

—Atunci, ar fi cazul să te asiguri că intri la Berkeley, I zise, în cele din urmă, cu un zâmbet fragil.

Apoi, însă, îşi ridică bărbia şi expresia feţei îi deveni serioasă.

—Chloe, îmi dau seama că nu înţeleg chiar tot se-ntâmplă cu tine şi cu ceilalţi... *Mai,* şi nici măcar mi! am vreo legătură cu toate astea. E mai mult decât ev|«] dent ce cred unii dintre

ceilalţi... *prieteni* ai tăi di'Npi* mine, despre mama ta *umană.* Dar, indiferent ce le ul hotărî să faci, nu neglija educaţia. Regii străini, ||

Iniuiliile regale, şi-au trimis mereu aici copiii, prinţi şi ţtl iuţesc, la facultăţi. Ai fi o mult mai bună conducătoare I» ut ni poporul tău, cu o licenţă universitară.

Chloe stătu să se gândească la cuvintele ei, lăsându-se lumile pe canapea.

Nu cred că pe Serghei l-ar deranja să rămână el ftinuft torte, până când o să fiu eu pregătită.

1.1 era cel cu părul roşu, şi cu arma?

Hm, cu arma a fost numai de data aia. De obicei,)|l Inii >siîşte ghearele.

Am avut impresia că voia să mă împuşte pe mine. «•tu pe Brian. Sau pe celălalt băiat, replică mama ei, pe Mii Ion egal.

1.1 măcar nu te-a răpit, încercă să replice Chloe, cu im pulul contraargument. Şi, ai de gând să-i dai în jude- WH ' l’<‘ cei din A Zecea Lamă?

Muma ei făcu o strâmbătură.

Şl pe cine aş putea să iau ca martori? Care dintre M... li dispuşi să depună mărturie în favoarea mea la pliuuiil? Iar Brian — care mi s-a părut că ar fi singurul Hun irciide din toată adunătura — a dispărut.

I « liloc tresări, simţindu-se vinovată. Lăsând deoparte ■Nli 111‘bn rile pisiceşti, dacă i-ar fi dezvăluit mamei fap- '.ingurul cumsecade din toată adunătura” — şi, li un IVI, iubitul ei —

fusese bătut până aproape de MH<-de propriii lui prieteni... ei bine, asta ar fi tulburi uiiii rău povestea cu relaţiile ei amoroase, şi în mod •#H"i ic i-ar fi complicat şi mai mult viaţa lui Chloe.

—Nu pot să cred că eşti dispusă s-o laşi aşa cum u picat.

—Dar n-am zis c-o las aşa cum a picat, îi răspuime mama ei, aproape absentă. Doar că am nevoie... să ml dau seama care ar fi strategia potrivită.

Pentru prima oară în ultimele câteva luni, Chloe ne întrebă deodată dacă nu cumva mama ei îi ascunden *ceva.* Ceva neobişnuit, ilegal, sau îngrozitor. *Părinţii,* irt *aibă secrete...* Nu era un gând prea liniştitor. Ceea re I amintea de alt subiect.

—Hei, tu crezi că tata ştia ceva despre ceea ce suni eu?

Anna King fu smulsă din reveria ei.

—Nu, nu cred...

Dar se întrerupse brusc şi începu să se foiască, si an jenită, pe canapea.

—Toate certurile noastre, pe tema creşterii tale.,. ||j un moment dat, el chiar voia să te dea înapoi poporului tău! Iar eu am crezut că se referea la ruşi, rosti ea, leul Era atât de... neclintit în anumite privinţe. Mult, *mull* prea protector...

—Şi pe urmă a dispărut. Aşa că ar exista o posibili tate, o întrerupse Chloe, cu mai multă înverşunau i glas decât ar fi vrut.

Poate că tatăl ei fugise din oraş ca să evite asasin tele, răpirile şi toate celelalte nebunii ale faptului <le n prins între

A Zecea Lamă şi Mai. Sau poate că do;u i cerca s-o protejeze pe Chloe: omul care ştia prea mul

ii eu din scenă, astfel încât ea să poată duce o viaţă mai (im mală. *Poate a crezut că mama e mai la adăpost dacă* Ni ı *ştie nimic.*

I>mtr-odată, Chloe se simţi sleită de puteri. îşi lăsă .Uni hui capul în poala mamei.

Ţi-am spus cumva că Paul şi Amy se despart?

I>a, şi-au ales un moment un pic cam prea bizar, MI iliviirţul dintre părinţii lui, şi tot restul, nu crezi?

Mama ei se întinse după cana de cafea din care tot IUIIM .C mai devreme. Spre deosebire de multe alte lumi II din casă, era una veche, a cărei toartă se spărsese

ii lu ic lipită cu grijă acum aproape zece ani. Eraîntr-o Ulumia închisă de acvamarin, oarecum distonantă faţă mobilierul şi accesoriile din casă, încă de la începutul Itill' ii i tptzeci, total contrastantă cu toate acele piese ba- Mi").<■ jad şi turcoaz potrivite cu stilul New Southwest iliMi.l.it de doamna King.

Ih .lonantă, veche şi nemărginit de liniştitoare. Muma ci tot folosea cana aceasta de când se ştia Chloe. pjflii <■ ochii, aranjându-şi fundul într-o poziţie mai IIIMI labilă pe canapea.

Aşadar, nu mai merg împreună la balul bobocilor?

iii mia mama ei, după ce sorbi cu zgomot. Poate că el •ii lua pe tine. Sau aţi putea să mergeţi toţi trei, sau m uşa ceva. Şi eu m-am dus la balul bobocilor, când tMl ral la liceu, cu cele mai bune prietene ale mele. Ne I' am drept îngerii lui Charlie,

sub acoperire. Şi Mm pistoale cu bile din cartofi.

— Oh, acei nebuni ani şaptezeci, comentă Chloe, MrM duindu-se să nu se gândească la Alek.

Ea nu mersese împreună cu Amy şi cu Paul la hnlutl decât atunci când insistase Amy. Dacă Brian ar scflpn ■ >• viaţă — *când s-ar simţi Brian mai bine* — chiar VII In< bui să se hotărască la modul serios ce e de făcut cu el (it ei. Cu *noi.* Lucrurile deveniseră mult prea serioase. I >cM gur, rămânea încă valabilă problema cu nepotrivit<>4 dintre Mai şi oameni, şi cu toxicitatea sărutărilor; (l<MB pentru că Brian nu murise imediat, nu însemna cit n n» putea exista efecte cu manifestare ulterioară.

Chloe oftă.

Era momentul să-i facă o vizită lui Xavier.

Nu mai fu nevoită să-şi scotocească prin dezordinea <lin camera ei, de data aceasta, căutându-i cu dispenn# adresa; fie că era vorba despre încă un talent de Mm, lin de o calitate pe care o avusese totdeauna, dar n-o fol< >hl#J niciodată, Chloe nu avu nici cea mai mică problemit >iit |N amintească precis unde-şi avea el apartamentul. Tolit||| numai după anumite puncte de reper şi coordonate n*. nerale, nu chiar numele străzii şi numărul casei.

Se duse a doua zi, imediat după ce termină şeontf în după-amiaza aceasta nu avea ore de recuperai. l(plăcut să se îndepărteze de tot restul. *Chiar am* Wei*» *de ceva mai mult timp pentru mine,* medită Chloe, l| pic de ironie, în timp ce

urca în salturi treptele vechii ■ I diri. *Şi nu doar noaptea, pentru alergat pe acopevişH*

tţr.i nevoia unei cărţi bune, a unui hobby, sau a unei il pe bicicleta primită cadou de la mama ei cu ocazia

Iilr a şaisprezecea aniversări a zilei de naştere.

•Iilor sună la interfon, în timp ce vântul tăios de oc- IIM Ir îi flutura eşarfa de la gât. Şi, fără ca măcar s-o t i-l ic rine este, Xavier — sau altcineva — apăsă pe

iii rare descuia uşa, şi Chloe intră.

Ihu ir trei etaje de urcat, şi-o să aflu dacă Xavier mai II hi III a murit.

Mi năpusti pe scară, urcând din două în două trepte, »tiii■ 111indu-se să ajungă cât mai repede, până n-o M nervii. încă o dată, mirosul de lemn şi de soluţie MII ii ţa t cu aromă de

lămâie din casa aceea veche o

• ı ı dorească dureros de intens să fi putut locui şi Inii o astfel

de casă, chiar şi numai într-un aparta-

Il Iм *detesta* casa: arăta la fel ca oricare alt mediocru . h

urban cu etaj de pe-acolo. Unul dintre lucrurile

0 nlr.lseseră în primul rând atunci când locuise la lili il, cu

ceilalţi Mai, fusese acela că se trezea într-o

• in i mansardă, cu scândurile strâmbe ale duşumelei li

. aceea prăfuită pe care numai casele vechi le

«vru.

•Hім! ajunse pe palierul căutat, uşa apartamentului fcn\ ut ora

deja puţin întredeschisă. Ciocăni totuşi, Uliiil să intre direct. Nu

ca ultima dată.

I deschis..., se auzi o voce de dinăuntru.

|*i u o voce de bărbat... dar nu putea să-şi dea seama

1 aparţinea lui Xavier, sau nu. îi era şi greu să mai

audă ceva clar în clipa de faţă, peste bătăile iuţi şi gr< li

ale inimii... iar singurele cuvinte pe care le schimbtffl intre ei

fuseseră strigate din adâncul plămânilor |»i IH vacarmul din

club, sau şoptite, afară, în parcare.

Apartamentul arăta aproape la fel ca în seara în i'ilM dăduse

peste el căzut pe podea, muribund. Se mal \ H deau câteva

reviste mai noi împrăştiate ici şi colo, ţl t» lumânare nouă,

aşezată pe pervazul ferestrei. Dar tul HM interior sumar, scump,

neprotocolar şi euro-burlai < #»,

După râcâitul unei spatule într-o tigaie, Chloe tras M

cluzia că**-1** nimerise în timp ce gătea ceva... Dar ol m fost?

—Ah! exclamă Xavier, făcându-şi apariţia din>i|iM bucătărie, cu un şervet pentru vase legat sub bArtlfl tigaia într-o mână şi spatula în cealaltă.

Chloe simţi că aproape i se întoarce stomacul pr ilil de uşurare. Xavier era viu. Şi nevătămat.

Mai mult decât nevătămat, la drept vorbind. (’Inul Af şocată văzându-1 cât de bine arată, chiar şi la lumini zilei: părul negru ca pana corbului, tenul adorabil «|f bronzat, şi ochii de un incredibil şi uluitor căprui il chis. Extrem de exotic. Purta blugi şi un tricou alb li m bine călcat, de parcă tocmai s-ar fi pregătit ponlni şedinţă foto „casual”.

—Chloe... nu? zise el, înălţându-şi sprâncenelr | fect

conturate. Fata de la club?

Rămase năucită de faptul că-şi amintea. Din caii' ţl el nu era decât un student străin, înstărit, ama im

|< l,i întâmplare eleve americance de liceu. Bătăile mil i se mai potoliseră, în sfârşit; pentru o clipă, şan- ilr i leşina fuseseră jumătate-jumătate.

I lin, mda, răspunse Chloe.

I'i m l ic, nu-şi făcuse niciun plan pentru clipa în care t va ajunge faţă-n faţă cu el, dacă mai era încă viu. ♦ni. < a-1 vedea, tot ce-şi mai dorea era s-o rupă la fugă tt ' ducă la Brian. Exista o speranţă.

Ai mâncat? o întrebă el.

Iha./ tun mâncat? Era ora două şi jumătate. Ce? ti nil ’ Ceaiul?

Gustarea de la ora unsprezece?

A ia... da, mersi, răspunse ea, cu stângăcie.

11 numeau palmele după telefonul mobil.

I >a, zise el, aşezându-şi cu grijă tigaia pe o măsuţă, ti am mai văzut la The Bank; dar, dacă stau să mă di >i. nici eu n-am mai trecut prea des pe-acolo, în mu ' ic ine, adăugă, referindu-se la clubul în care se im ir oră, în ajunul zilei în care ea împlinea şaispre- mil,

Ai lost bolnav, zise ea, pe cel mai neutru ton de ı*ı a i a|labilă, având grijă să sune atât ca o întrebare,

.....afirmaţie, în acelaşi timp.

I >i unde ştii? o întrebă, ridicându-şi scurt privirea

l*i*i am trecut pe-aici la vreo două seri după ce m cunoscut,

recunoscu Chloe. Aveai uşa deschisă, mu c.asit zăcând pe podea... sufocându-te, şi plin de

i i di alte alea. Am sunat la 911.

— *Tu* ai fost? Muream dacă n-ai fi venit tu. Eram Mu gur- singurel aici, zise el, cutremurându-se.

Era ciudat, să-l vadă aşa pe tipul sexy de la ciul» pe tipul cu care aproape că ajunsese să aibă rcUţl sexuale.

— Mi-au spus că eram sub stare de şoc, tot tacâmul continuă el. Organismul meu începuse să se autodl* trugă, şi ei nu puteau să-şi dea seama de ce.

— Dar au reuşit să te trateze, replică ea, la fel do utru, străduindu-se să nu se observe că dorea să alic i Al mai multe informaţii.

El scutură din cap, însă frumosul păr negru îi rănmfl la fel de bine aranjat.

—Ei n-au fost în stare să facă nimic. Am intnil •»» comă... şi apoi, într-o zi, pur şi simplu, mi-am revenii dintr-odată. M-am trezit, şi aşa s-a terminat totul Ml mi-au zis că a fost de parcă organismul meu ar fi dev# nit subit capabil să se vindece singur, sau cam aşa m n Fără vreo altă explicaţie. Pur şi simplu, am înviat, |t* data de 19 octombrie.

—Atunci, mă bucur că eşti bine. De-asta am trei ut, doar ca să văd ce mai faci, zise Chloe, şi se întoai'Hf ■ plece, intuind că era momentul potrivit pentru retrogifl

El întinse o mână, oprind-o.

—Dar mi s-a spus că nu era nimeni în apartaimul, când a

ajuns ambulanţa.

— Mi s-a făcut frică şi am fugit. Scuze pentru nil răspunse Chloe, cu un mic zâmbet.

I »<• oe-i venea mai uşor să spună tot adevărul faţă de im «ti Ain, decât faţă de prietenii şi de mama ei?

I)ncă afla mama, adăugă ea, că am fost în apar-

….. ul unui bărbat străin, noaptea — chiar dacă

|tiin a.ta i-am salvat viaţa — cred că s-ar fi zis cu viaţa Mim

\ itvier izbucni în hohote: un râs sincer, cu ochii lim- <1. rare nu mai avea în el nimic din zâmbetul seducă- 1111111 c 1 i n seara aceea, de la club.

I .a drept vorbind, acum ar cam trebui, probabil, să *M',* Else

ea.

i »A *deci n-ai murit. Prin urmare, aici se sfârşeşte* m i *ilra dintre Xavier şi Chloe. Adio şi mult noroc.*
hthi i *Il complicaţiile.*

Aşa cum ţi-am spus, continuă cu voce tare, am vrut Mi i lin sigură că eşti bine.

Dur vorbesc serios, Chloe: îţi sunt dator, insistă *UM . ridicându-se odată cu ea, ştergându-şi gura cu ni intimei într-un fel extrem de sexy, masculin. Aş fi MII. dacă n-ai fi fost tu. Dacă ţi-aş putea fi de folos cu a MI orice, doar să-mi spui. Chiar dacă, să zicem, ar (fin I ia ;1 te ajut să te muţi undeva, adăugă, zâmbind şi nd HA i se vadă toată dantura, la fel de albă ca zidul MU iIc pe ilustrata din Santorini, lipită de frigiderul I lilor,

\AA... o să ţin minte, promise ea.

I II Ioale că ideea ca un tânăr şi bogat playboy euro-

ii i i fie dator i se părea tulburătoare — în minte îi

răsăriră imagini ale unei vacanţe gratuite în Grecii **4** Chloe era

destul de convinsă că nu avea să-l mai vml| vreodată.

—Hei, o strigă el, în timp ce ieşea. Ne-om mai vnlut, poate,

într-o seară pe la The Bank?

—Poate! strigă şi Chloe, peste umăr.

însă ajunsese deja cu două etaje mai jos.Nouă

Chloe îşi tot repetă aceste cuvinte pe drumul ei cu •Mini m/ui spre Sausalito, marcând fiecare secundă cu MmiIc nerăbdătoare cu piciorul în scaunul din faţa ei.

K .(manea încă în discuţie misterul legat de cum „îşi ■venise el dintr-odată", însă, după toate aparenţele, să- ;|ul ci nu-i fusese fatal; cel puţin, de data aceasta. Poate HI nu v a fi nici pentru Brian. Poate că blestemul îşi pierit linierea, pe măsură ce treceau secolele, rămânând n d doar o poveste gogonată pentru speriat copiii. Mtli' ca lotul avea să fie bine.

I'ii balon de speranţă începu să se umfle, necontro- , in adâncul minţii lui Chloe, ameninţând să explodeze I inunde starea de spirit cu un torent de bucurie, i'i i a sâ-1 stăvilească,

nevrând să aibă parte mai târziu >ml./amăgire, dacă realitatea i-ar demonstra contra- ;V,.a eă-şi canaliză toată această energie spre mişcare, lud i< >s din autobuz la prima oprire şi continuându-şi Im .1 drumul până la Firebird.

De data aceasta, nu mai intră prin spate. Doar ci» ■ *conducătoarea Semeţiei,* pentru numele lui Dumnezeul Nu mai era nevoită să pătrundă pe furiş în propriul bârlog, stânjenită de prezenţa iubitului ei uman, şi inii midată de Serghei. Aşa că se duse drept spre ini m* . rea principală şi păşi, cu un aer degajat, pe lAngl secretară.

— O să-l anunţ pe Serghei că ai sosit, îi zise femeia cil chipul colţuros, însoţindu-şi cuvintele de o înclinam aproape imperceptibilă.

— Spune-i că mă întorc imediat, zise Chloe, sil ft duindu-se să nu se răstească, şi nici să n-o priveam'! peste umăr. Am ceva de făcut, adăugă ea.

Oare cum trebuia să vorbească o conducătoare cu NU puşii ei? Nu că s-ar fi simţit ea astfel, în realitate... tl«f nici nu mai avea de gând să se lase tratată, de Sery.M | şi de angajaţii lui, ca o adolescentă neajutorată. I’aiil când găsea o cale de mijloc, avea să fie destul iln complicat.

Oricât de mult şi-ar fi dorit — şi ar fi *simţit nevoia* 4 să-l vadă pe Brian, Chloe trebuia să stea de vorbit mul întâi cu o altă persoană.

Se duse drept spre sanctuar, ciocănind uşor în ilffl înainte de a o întredeschide şi de a intra, fără zgoimtft Surprinzător,

Kim nu era înăuntru, deşi persistenţa unul miros de tămâie îi indica prezenţa recentă. în schitu! acolo se afla o altă femeie Mai: Valerie, logodnicii li Igor. Stătea aplecată spre podea, în faţa statuilm l‘

fliiNlet şi Sekhmet, murmurând ceva care suna a jelanie. Iun Inimoasă, o perfect credincioasă slujitoare a Zeiţe- Itn < icmene, şi ar fi putut părea desprinsă dintr-o pic- liiiii murală egipteană, dacă n-ar fi fost costumul ei llili o aprinsă nuanţă de levănţică, şi pantofii cu toc cui.

< 'hloe se retrase de-a-ndărătul până când ieşi de tot, (lin sA închidă uşa de-a binelea, nevrând s-o deranjeze |m Irmeie. Oare pentru ce se ruga? Pentru căsătoria ei? ('« ni| aibă un copil? Sau era doar o vizită de rutină... aşa, t uni Ic duci la

slujbă, în fiecare duminică? Chloe nu era miiv insă că ea ar putea să arate atât de multă credinţă fn|n i Ir zeiţele de la care se presupunea că şi-ar fi primit |Hilcrile; aşa cum, deşi budismul i se părea interesant,

> i .u nsese parte de o creştere prea occidentală, prea lliiiirată de monoteismul iudeo-creştin, ca să mai poată |MIn alte străvechi zeităţi cu prea multă credinţă sau

fW|K'(’t.

Valerie doborâse o căprioară cu mâinile — şi ghea- p>|r goale, cu ocazia vânătorii la care participase şi lltlnr încă un lucru de care Chloe nu era convinsă că ar fi i «pabilă. *Pe ea ar fi trebuit s-o aleagă,* se gândi, în- •h l ila. *Sau pe Kim.* Persoane care chiar meritau să ptliducă poporul Mai.

Nr duse sus, în bibliotecă, în celălalt loc evident în MI • Il fi putut s-o găsească pe Kim, cu toate că mai întâi ‘i lllrrt şi prin sufragerie, şi prin mica bucătărioară de la M'ii'd. Gol, peste tot.

Cu excepţia obişnuiţilor trăn-) 11 *are se umflau cu cafea.*

Chloe se mustră în sinea ei. Mulţi ar fi fost cei dis| uiţi să moară pentru şansa de a trăi în America şi de a **fi iu** general — lăsaţi în pace, cu obiceiurile lor de Mai, sA Iu creze pentru o companie deţinută de Mai, şi să mai fie ţl destul de bine plătiţi pentru asta. Chiar era cazul sA im ceteze să-i mai judece atât pe alţii, dacă într-adevăr avui să le fie conducătoare.

Bingo.

îşi găsi prietena la capătul unui lung raft cu cărţi, înloh când tăcută filele unui volum legat în piele, de dinn’11 siuni

monstruoase. Ferestrele lunguieţe erau umbritr ţ| acoperite de draperii la fel de lungi, din catifea; firişimrg de praf pluteau liniştite prin aer, netulburate de vi'M rază răzleţită de soare. Asta era pentru protejarea voii» melor vechi şi rare, înţelesese Chloe, însă întunci i< ul făcea, în acelaşi timp, ca sala să cam duhnească, (mu* cum, a funest.

Kim îşi ridică privirea drept spre ea, deşi Chloe ill ft fost în stare să jure că nu făcuse nici cel mai mic zgomot

—Bună, îi zise fata cu urechile negre şi catifelale t|# pisică, pe un ton normal, ciudat de nepotrivit cu o înei« pere care cerea să vorbeşti în şoaptă.

—Bună, Kim... am o întrebare pentru tine.

Urechile lui Kim zvâcniră spre spate, şi ochii veflf

oblici, se concentrară, aşteptând.

— Există vreo şansă...

Chloe îşi muşcă buza. Ea tocmai punea sub senili întrebării toată credinţa celeilalte fete. încercă să şi lo muleze mai repede întrebarea.

Kxistă vreo şansă ca toată povestea cu blestemul

ii de Mai şi de oameni să fie un pic, cum să spun, exa- rnti?

Kim clipi, fluturându-şi genele lungi şi grele.

Iu care parte? Cea cu vechea vrajbă? Cu povestea Mi i Mai care a fost omorâtă?

Nu, cu... ăăă... cu particularităţile biologice. E po- l.il Nrt lie o gogoaşă umflată, povestea că nu sunt posi- |n Interacţiunile dintre oameni şi Mai?

(hloe, spre deosebire de mulţi dintre Mai, eu con- !H ca tu eşti liberă să-ţi alegi relaţiile oricum doreşti,

* A IUI te pot sfătui să testezi teoria asta pe orice om de ir \i ar plăcea în mod special.

Nu, nu, zise Chloe, oftând şi aşezându-se pe marin ,i unei mese, gest pentru care, în orice altă biblio-

iiiIm lume, s-ar fi ţipat la ea.

Kim, însă, de-abia dacă înălţă o sprânceană. Chloe i i putu împiedica să nu remarce mufele pentru reţea uni i■ nele wireless pentru internet broadband, care ră- h'iiu pe mijlocul mesei, distonând cu lemnul vechi şi hi 111 pi le din alamă mată. La Mai exista un atât de stra-

iii mestec de modernitate îndrăzneaţă şi de totală an- Mic în

trecut.

Uite, adăugă ea, deja am sărutat doi oameni... doi băieţi.

IprAi icenele lui Kim se înălţară chiar şi mai sus decât ••Iul la care se ridicaseră cele ale doctoriţei Lovsky.

—Cel de la club... Olga mi-a pomenit despre el, llfl **Kim. J**

—Mda. M-am dus să văd ce e cu el. Acum e *pn* /»•< f *sănătos.*

Kim arăta ca şi cum, dac-ar fi avut şi coadă, ui II biciuit aerul cu ea în toate direcţiile.

—Şi pe cine altcineva? Pe Paul, cumva?

Chloe tresări.

—Ce? Nu ştiu, poate când eram copii. Nu, mfl i Hi* ream la *Brian.* Chiar înainte ca el să leşine.

Ce, Kim nu-şi dăduse până acum seama cât de mull îi plăcea ei de el? Şi ce legătură putea să aibă Paul 11| toate astea?

—Şi doctoriţa Lovsky afirmă că el se reface aliNiilM normal, adăugă ea.

Cele două fete se priviră îndelung.

—Pare că blestemul nostru a fost ridicat, sau şi n mal micşorat puterea, rosti lent Kim, meditând. Şi cilfl anume şi-a „revenit” băiatul din club?

—Nu ştiu. El zice că doar s-a trezit; i s-a spiw <|| dintr-odată, „a fost mai bine”.

—Şi când anume s-a întâmplat asta?

—Ăăă... pe 19 octombrie.

Kim făcu ochii mari.

—Adică în seara în care ai murit... la Presiilm, M toată lumea de faţă.

—Mda, şi...?

•liloe încă nu făcuse legătura, şi tot nu înţelegea «vru de-a face moartea ei cu orice altceva.

Tu eşti cea care ridică blestemul! strigă, practic, i» li na ei, speriind-o pe Chloe cu ardoarea manifes- A

• Află... ce?
Ai murit *salvând o fiinţă umanăl*

l >ar e *mama* mea, Kim...

l >a, dar ascultă... noi am fost blestemaţi din cauză •tm omorât sate întregi de oameni! rosti, entuziaşti 11. K i m, cu colţii sclipindu-i şi un licăr un pic cam ne- iM '.c în ochi. Poate,

pentru că tu ai murit ca să salvezi "in, ne-ai uşurat prin asta povara. Şi Brian? El cum se HI»?

Acum mă duc jos să văd, dar doctoriţa zice că, până Miii, n-a arătat niciun fel de simptome. kim strălucea de entuziasm.

I ivbuie să cercetez mai mult, anunţă ea, dispărând

ii>luil printre rafturile cu cărţi. Te anunţ mai târziu,

r.'isesc vreun răspuns!

In limp ce cobora spre salonul de spital, Chloe Minbi, în sinea ei, la gândul că *ea* ar fi cea care să Iii•• un străvechi blestem. Pe lângă faptul că toată MH'ii ar fi bine... cât de super putea să fie totul? în b >)ll. suna ca un lucru pe care să-l facă o veritabilă con- MAtoure.

Mi lan zăcea încă, fără simţire, pe pat, cu tot felul de lun i şi

perfuzii înconjurându-i trupul. Nu era aproape nicio schimbare sesizabilă faţă de alaltăieri, poiil# doar aceea că rănile păreau să-i fie mai închise, danii impresia că ar începe să se vindece pe la margini. Poale Nici vorbă de semne ale morţii, sau ale vreunui şof: toxic.

—Bună, îi zise încetişor Chloe, luându-i cu blândeţi' mâna într-a ei.

Şi, fără să-şi dea seama, ghearele îi ieşiră la iveala printr-o mişcare lentă şi delicată. Şi le folosi ca să-i pieţi» tene părul pe spate.

—Ah, exclamă doctoriţa Lovsky, oprindu-se bruNfl când intră şi-i văzu pe cei doi împreună. Eu... ăăă... ■ vă las singuri...

—Nu, nu e nicio problemă. A dat vreun semn de

e cumva...? întrebă Chloe, neştiind cum să se exprime]

—N-a existat vreun semn al niciunuia dintre si mp» tomele asociate cu oamenii care... au avut interacţiuni apropiate cu vreun Mai, răspunse doctoriţa, clătinAltfl din cap. Ba chiar m-am dus să caut prin cele mai vei'B documente ale noastre descrierea a ce se-ntâmplfl IH astfel de cazuri. Umflături. Febră. Vânătăi şi zgâricliill ciudate, enumeră ea, pe degetele cu gheare. Neputiilţi de a respira. Ochii închişi. Sânge supurând din |turti Nimic din toate astea. Zero. Ioc. Canei. în afară de fit|ilt| că a fost bătut zdravăn, Brian n-are nimic.

Balonul de speranţă al lui Chloe mai crescu un pir

—Nu înţeleg absolut deloc, continuă doctoriţa I *A* tv.li oftând neputincioasă. Sunt total entuziasmată peni

Icului meu, dar... Am *văzut* ce se-ntâmplă când se iila o Mai cu un om. în orice caz, cel mai bun lucru

iiin el acum ar fi odihna — şi o grămadă de antibio- (are să-i permită organismului să-şi vadă de liniare.

\ulibiotice, pentru ce?

Ilnctoriţa Lovsky îşi miji ochii spre Chloe, ca şi n iii avea de-a face cu o tâmpită, şi-şi înălţă o sprân- iiii. parcă vrând să-şi ilustreze şi mai clar senti- itul.

I ai *găsit* după ce a fost *rănit* pe *stradă,* într-o *bălti i* Vrei să-ţi înşir toate mărunţişurile cu care se li pricopsi un organism deja vătămat?

\nn... nu, am înţeles, se grăbi Chloe să-i răspundă, li iii ul o mână. E clar. Mersi pentru tot.

I ii M loriţa Lovsky ieşi, iar Chloe se întoarse la loc spre mi

I I ne foi în aşternut... cu toate că piciorul pe care-1 in rJiips îi

rămase înfricoşător de inert, i hloe? şopti, răguşit.

Simt aici, îi răspunse ea, tot în şoaptă, sărutându**-1** iilii,i/ cât

putea de uşor.

t 11i,ir dacă era posibil să nu conteze, nu avea motive

jMnvnace Soarta.

I iude sunt? întrebă el.

|)|||>A vreo câteva încercări, izbuti să-şi ridice pleoa- iftiiilo.

Chloe îşi înghiţi tristeţea faţă de vătămă- Inse unei

alte fiinţe omeneşti, de distrugerea

frumoasei lui înfăţişări. Brian avea ochii roşii, şl flfl vedea o pată

de sânge, sau de altceva, care i-1 acop<<rt| pe jumătate pe

stângul; dreptul îi era cufundat inii i» masă de carne tumefiată, purpurie.

Ce prostie, ce prostie *uriaşă!* era tot ce putea ■»« (treacă prin minte.

—Eşti la adăpost, zise, fiind de părere că era răi i'uti sul cel mai simplu.

Brian pufni. Apoi, tuşi: un acces prelungit, scrAşiilt.

—Nu, hârâi el. Serios, insistă, şi ochii apoşi rmţlrft să-i sclipească puţin.

Chloe oftă.

—Eşti în salonul pentru urgenţe al sediului M|| Nu-ţi pot dezvălui locul exact; e secret.

—Sunt...

Brian mai tuşi de câteva ori. Saliva îi ţâşni din KUI fl || începu să i se scurgă pe bărbie. De data aceasta, fRM sânge, după cum constată, uşurată, Chloe. Şi, pânrt dea măcar seama ce face, îşi apucă marginea blu/.H »l I şterse faţa cu ea.

— *Unde?* se miră el.

— Păi, unde *altundeva* ai fi vrut să te duc? se rflM i • *, cu o iritare prefăcută.

în realitate, doar se bucura fiindcă el era capabil ■ vorbească atât de coerent.

— Doctoriţa aceea... doamna...? întrebă el, atAlA|fl cu un deget moale spre uşă.

— E Mai.

llrlun avu nevoie de atât de mult timp până să P»i ipună

ceva, încât ea se temu că adormise cu ochii ■M'lllşi.

Mama mă-sii, gemu el, în cele din urmă. Ironia... fjf?şt.

Odihneşte-te.

Nu sunt... mort..., îşi dădu el seama deodată, şi în

■In II pâlpâi o lumină.

întoarse capul şi încercă să-şi mişte trupul, astfel wAl *H O*

poată privi.

Te-am *sărutat*! exclamă. Nu-s mort... Cum?

< hloe scutură din cap.

Nu ştiu... Kim crede că e posibil ca blestemul să fi ■mil ridicat

deoarece eu am salvat o viaţă omenească... w ii mamei, îi

răspunse, hotărându-se să *nu-l* împovă- şi mai mult, cu

amănuntele despre Xavier.

• i Inşii pe mai târziu. Când avea să se simtă mai bine.

Srtrută-mă, îi ceru el.

I'ii se conformă.

I I n I rase, parţial, în pat cu el, şi în afara unui singur IM in ni neplăcut, când cotul ei se înfipse în ceea ce pro- liil era o coastă ruptă, rămaseră aşa pentru o vreme...

)|nr lu atât de distrasă de faptul că era posibil ca •l< /.i lui Kim să fie corectă — blestemul chiar părea să IUNI ridicat — încât atunci când, în sfârşit, plecă să se Aim .iscă cu Serghei, uită să fie neliniştită, sau îngri- #lA

Hună, zise ea, intrând.

Olga şi Serghei stăteau amândoi aplecaţi asupra Iii roului, cu ochii pe un ziar, sau un contract, sau ceva, Părul femeii, scurt,

platinat, contrasta atât de putem It' cu portocaliul costumului din tweed, încât Chloe aproape că fu nevoită să privească în altă parte.

Când Olga îşi ridică privirea şi o văzu, zâmbi cu u autentică afecţiune şi-şi înclină capul.

— Da, Chloe, zise Serghei, zâmbind la rândul lui, însă Chloe mai zări şi altceva în ochii lui albaştri-apoţfll teamă, neîncredere, nerăbdare, nu putea să-şi dea seamit exact. A, avem confirmarea pentru marţi, 28 octombrie,

oanunţă el. Prezentarea ta în faţa Semeţiei.

— A, e grozav. Trebuie să-mi verific orarul de lit şcoală şi să vorbesc cu mama, dar nu văd de ce n-Uf putea.

Dar tot ce-şi putea imagina Chloe era Serghei, pe scena unei

uriaşe săli de spectacole, vorbind de la u tribună drapată cu pânză albastră, în timp ce Chine stătea lângă el, pe un scaun pliant, aşteptând să lin prezentată. Toate perechile de ochi pe care putea să In vadă, dincolo de reflectoarele de la rampă şi de sim, erau oblici, şi din când în când se auzeau sâsâituri din public.

—Ţi-a luat Kim măsurile pentru robă? o întrehl Olga, însemnându-şi ceva în agenda electronii ft PalmPilot din mână.

Dacă femeia asta şi-ar da măcar seama cât de ridl col sună cuvintele astea, ieşind din gura ei... Cl)lm« parcă şi vedea înscris pe cererile ei de înscriere la facilitate: echipa de matematică, franceza pentru avansaţi, şi ilni ani de limba şi religia unui aproape-dispărut popor înrudit cu egiptenii antici. Ei bine, cel puţin cei de la I iniversitatea Brown[1] ar fi interesaţi.

—*Robă?*

Trebuie să începi să înveţi Preceptele poporului Mai şi cel puţin câte ceva din limba noastră, înainte de iilieierea

ritualului.

- *Ritualului?*

Scena din mintea lui Chloe se schimbă, trecând de la o adunare festivă de liceu la un fel de încrucişare dintre un *bat mitzvah*[2] şi o secvenţă desprinsă din
Mfy-

Chloe, trebuie să începi să iei lucrurile în serios, îi Ni ruse atenţia Serghei, cu severitate. Nu e vorba numai ile-.pre distracţie şi putere.

I)eschise gura, vrând să le spună despre teoria lui K un, cu privire la blestem, şi la posibilitatea ca ea să-l fi ililieat... însă ceva anume o determină să se răzgân- ilc,iscă. Era ceva din ce-i spusese prietena ei cu urechi

' 11 na dintre cele mai vechi instituţii de învăţământ superior «lin S.U.A., cu sediul în localitatea Providence, din statul Rhode I iliiiul.

[1] Ritual iudaic oficiat atunci când un copil împlineşte vârsta |

**K il.i a maturităţii şi devine, astfel, obligat să respecte poruncile. (Hmlnrm tradiţiei, această limită de vârstă este de 13 ani, pentru Imicţi *(bar mitzvah*), şi de 12 ani, pentru fete *(bat mitzvah).*

de pisică, în urmă cu câteva săptămâni, la începutul lin şederii

ei la Firebird, despre faptul că era bine să nti văluie tot ce ştie.

Serghei îi interpretă greşit expresia feţei şi oftă.

— Eu doar încerc să... Faptul de a fi conducător lin plică mult

mai multe decât, în fine, „conducerea", CI i Ine Tu ai nevoie să

înţelegi, într-adevăr, spiritul poporului nostru. Şi, cu toate că te-

ai născut cu o mai bună viznni# *naturală* asupra obiceiurilor şi a

religiilor no«Nlr«, încă nu ai o legătură cu cei care duc o astfel

de vinţ/i *1 de zi.

— Mda, ştiu, ai dreptate, recunoscu Chloe.

— Chiar şi aceia dintre noi cu mulţi ani de exponenţi pot încă

să comită erori oribile... Mă simt îngroyIInf pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, Chloe, afirmă el, < 4 din senin, şi cu rigiditate, ca şi cum n-ar fi fost ohiyiiillf să-şi ceară scuze. Precedenta mea hotărâre, de a nn Unt * vieţile unor Mai pentru mama Alesei — sau a *orinlrt>l* Mai — a fost obtuză şi nechibzuită şi aproape că a «lun l*

omare catastrofă. Orice s-ar fi putut întâmpla, de îmi nil ce a fost răpită de membrii Ordinului... iar eu nţ II purtat o parte din vină.

Unde-o vrea să ajungă cu toate astea? se întie|»| Chloe.

— Ştiu câtă importanţă au, pentru tine, prietenii l|| umani, şi familia ta umană. Cel puţin, acum ştiu, pred* el, bătând uşor cu degetul într-un dosar din mani lit ttf pe biroul său. Consideră că

este o ofertă de pace, im H •ini.i Am cerut departamentului nostru de resurse Uniune să-ţi găsească tatăl adoptiv.

I >intre toate lucrurile pe care s-ar fi aşteptat Chloe să |» ■mda din partea lui, acesta, categoric, nu se număra |MIntre ele. Se simţea de parcă ar fi fost lovită cu o)|l|ială în plină frunte, prea năucită ca să mai poată vorbi.

Pe tata? întrebă în cele din urmă, holbându-se IH dosar, dorindu-şi şi nedorindu-şi să întindă mâna •IMP el.

I)eocamdată, n-am aflat nimic, preciză, cu blănii* |r. ()lga. Dar am abordat noi şi cazuri mult mai grele: t!i ' a lani Mai anonimi, aflaţi de cealaltă parte a lumii. îl ph din noi, adăugă.

Aii, exclamă Chloe, mutându-şi greutatea de pe un |th lor pe celălalt. Mersi, zise apoi, ridicându-se şi întor- Mndu se să

plece, neştiind ce altceva ar putea să facă. mai vedem, bănuiesc...

(’hloe! strigă după ea Serghei. l a îşi întoarse privirea. Văzu că el avea o expresie în- dlnn ată pe faţă, ca şi cum ar fi încercat într-adevăr să Ijniis',;! la sufletul ei, însă nu ştia cum.

()lga şi cu mine îţi stăm la dispoziţie, zise el, pen- Inioric e ai avea nevoie. *Orice.*

Mersi, repetă Chloe, însă poate de data aceasta

llnr)’ândind-o.

Incluse uşa după ea şi rămase pentru moment în il, încercând să conştientizeze ceea ce tocmai se petrecu Kl avea s-o ajute să-şi găsească tatăl. Pe tatăl

ei *uman.* Era, în mod evident, modalitatea lui Serali») de a-şi cere scuze.

—Venerată Conducătoare, o salută Igor, cu răcvnlA, apropiindu-se de biroul lui Serghei.

Ochii lui nu avuseseră niciodată un aspect mai lellii decât acum, când lumina îi cădea direct pe irisuri, IIT cându-le să pară aproape roşii.

—Igor, răspunse Chloe, stânjenită.

Nu mai era nici urmă din fosta prietenie pe cai c I u arătase el pe durata scurtei ei şederi la Firebird.

—Am auzit despre marea întrunire... cu ocazia crtiHd vei prelua conducerea, şuieră el. Serghei şi-a dedlcfl *întreaga viaţă*

Semeţiei, să ştii.

S-a zis cu acceptarea automată a liderului lor s/i*li I tual cu har divin,* îşi zise ea, mâhnită. Şi nu păi ni ***4** existe vreo cale de ieşire din asta.

— Eu nu încerc să i-o răpesc. Este vorba doar di"i|iif cum m-am *născut,* răspunse Chloe, cu un pic de <li*|M rare în glas.

— Da. Dar, ţine minte, cât timp tu ai crescut prlntit *oameni,* Serghei contribuia la salvarea poporului *Mii* Şi plecă — *în chip cam laş,* se gândi Chloe — ffli .1» mai dea vreo şansă de a-i răspunde.

Lucrurile nu fac decât să meargă din ce în <••■ im bine, bombăni ea.

Situaţia păru să revină, în sfârşit, la normal în •-•'iif aceea.

După ce-şi făcu toate temele, Chloe se doi*

iu mărind un reality-show penibil şi răsfoind ultimul numai din *Vogue.* Era cel dintâi răgaz de detaşare, agreabil. (Ic care avusese parte de săptămâni încoace.

Hei!

Mama lui Chloe apăruse dintr-odată lângă ea, îngenunchind lângă canapea, cu o expresie de aşteptare pe hi i Pentru a doua oară în ziua aceea, Chloe era destul tip convinsă că nu avea să-i placă direcţia în care se pre- ••au să se îndrepte lucrurile.

Mda? răspunse ea, bănuitoare.

Tocmai mă gândeam la Paul şi Amy, şi la tine, şi la Iul ’.l rosul la care eşti supusă, şi la, hm, ceilalţi prieteni Hi ini . la Alek, şi la cea cu urechile...

I)a? repetă Chloe, la fel de bănuitoare.

Aşa, zise mama ei, aranjându-şi după ureche o şu- M|ii subţire de păr blond-cenuşiu, încă o dată perfect liin in stil pixie.

(v recii ei — care-i înlocuiau pe cei lăsaţi să cadă în ■H uii/.iltoarea Ordinului, atunci când fusese răpită — se Ptyftnaii, ca două pendule hipnotice, de forma unor se- liltiui argintii.

()rice s-ar întâmpla, eu am neapărată nevoie să fiu Hl bine informată cu privire la viaţa ta, şi să ajung să-ţi lliunc mai bine prietenii, i n loate că tonul îi era lejer, în ochii Annei King se leu 11 expresie care nu permitea vreo contrazicere. Era liniat arc Maternă.

Chloe îşi adună puterile.

—Mă gândeam să dau o mică petrecere cu pi//», pentru voi

toţi, o informă mama ei, cu un zâmbet Mi ft lucitor de alb.

Petrecerea-surpriză pe care o dăduse când împlini»# Chloe şaisprezece ani fusese, la drept vorbind, destul iln elegantă şi de distractivă. însă aceasta...

—Auuu, mamă! Zău *aşa,* exclamă Chloe, disperat#, Ar fi fost frumos când aveam, să zic, *zece ani...*

—Ar fi frumos şi-acum, insistă mama ei. Putem oft facem un concurs, de-a prepară-ţi singur pizza... pnntM chiar să luăm blaturile de la Carlucci. Cu toppinguri **ill** verse... ar fi ceva total retro. Ca o mică petrecem pre-Halloween.

—Asta *nu* mi se pare o idee bună, se rugă Chiot*.

—Dar eu chiar aş vrea să-ţi cunosc prietenii, nuli mama ei, printre dinţii încleştaţi. Din moment eo mi venit să ne salveze,

pe noi două.

—Ştii cum se făceau, de exemplu, încrucişările întn* *Angel* şi *Buffy*? Cum ar fi, cu Willow apărând în *Am/i'l,* şi Angel având o secvenţă în ultimul episod din argumentă Chloe, străduindu-se ca vocea să nu-i suim plângăcioasă. Ei bine, cu *Smallville* şi *The O.C.*[1] nu o nşfl| Şi uite cum stau treburile: Paul şi Amy se despart. Amy şi Alek... aici se întâmplă ceva ciudat. Iar *Kim?* Mâinii. lit nici măcar n-o cunoşti... e o ciudată. Ţin la ea, dar nu

1 Serial american de televiziune pentru adolescenţi.

!"' mai genul de petrecăreaţă, şi nici nu-i place de Alek, I» deasupra... Pur şi simplu, chiar nu pot să mă împac cu Idmi asta, de ciocnire a atâtor lumi diferite.Zece

— BUNĂ SEARA, doamnă King.

Mama lui Chloe îi deschisese uşa lui Kim, şi aciuit stătea să se holbeze la ea. Avea pe cap o pălărie nniKil din fetru, trasă foarte jos, astfel încât să-i acopere un' chile, şi blugi negri largi, cu un pulover negru, demodul, | de parcă ar fi încercat să-şi camufleze tot corpul, IUI numai capul. Ochelarii de soare rotunzi, în stil .InliU I Lennon, cu lentile roşii, groase, îi ascundeau ochii oblicii j Ridică o mână *înmănuşată* şi-i oferi Annei King un Im chet de flori.

— Poftiţi. Sper că este un cadou acceptabil poiiliM gazdă. Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat la point cere. N-am mai fost niciodată la vreuna.

Chloe închise ochii, copleşită de oroare şi de epuizam Amy se străduia să-şi stăpânească râsul, fiind prima mul **5** din toate timpurile când nu era ea cea mai bizară şi inul J puţin adaptată social persoană prezentă la o petrecuţi j

— Poţi să-ţi scoţi toate astea, o îndemnă Chloe, iul cercând să pară veselă şi politicoasă. Mama te-a văzul || | la Presidio, şi, oricum, ştie cine eşti.

Florile sunt *minunate,* Kim, mulţumesc, zise imuna lui Chloe, care arbora expresia ei oficială, însă era «liiccr mişcată de gest.

Iucepu să scotocească prin dulapuri după vaza cea . . potrivită. Kim îşi trase, în silă, mănuşile din mâini, ţi -a scoase pălăria.

Uite, asta cred că merge, zise Anna King, întor- i'lintlu-se

spre ea cu florile frumos aranjate într-o vază iliu cristal albastru-cobalt, exact la timp cât s-o vadă |M k mi cum îşi trece ghearele prin păr, scărpinându-se In baza urechilor ei impunătoare, negre şi catifelate. Aii, exclamă ea, străduindu-se să nu se arate surprinsă fi ' ăutându-şi cu disperare acea înfăţişare politic-co-H'i la de nu-poţi-să-mă-şochezi pe care le-o rezerva de iiblcei transsexualilor, sau celor cu grave deformaţii lUlce.

N-am mai interacţionat aşa cu oamenii până •imn . dezbrăcată, adică, încercă să explice Kim, un pic MAiijnută.

I lei, ia ceva de băut, îi propuse Amy, făcându-i *i mii spre un mic platou cu cocteiluri cu frişcă şi suc de «ii nia ., fără alcool, cu „sânge” de rodii scurgându-se pe pmtr.uiile paharelor.

Uneori, Chloe îşi dorea să fi avut o soră mai mică, mi ca mama ei să aibă pe altcineva cu care să se joace a Martha Stewart.

K un îşi alese, cu un aer bănuitor, un pahar din plas- *>ji* limba îi ţâşni din gură, gustând foarte puţin din vârf. După toate aparenţele, i se păru acceptabil: IA* II ochii mari şi luă o înghiţitură.

—Mare dobitoc mai e, zise Amy, întorcându-se *|ir# Chloe şi continuând conversaţia de mai devreme, cu ţi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kim încuviinţă cu un aer înţelept, ca şi cum ar li vilul despre ce era vorba.

—Tocmai mi-a dat naibii înapoi CD-urile pe care 1**1**« făcusem

cadou, de parcă doar i le-aş fi împrumutai, «Mlf cam aşa ceva. „O, Amy, astea cred că sunt ale talc", Ml maimuţări Amy, ridicându-se pe vârfurile picioarrlm ţl imitându-**1**. Ce mai e şi cu *asta*?

—Paul şi Amy se despart, indiscutabil, o in Im ml Chloe pe Kim, simţind nevoia s-o pună la curent eu m >u tăţile.

în plus, îi găsea şi o altă ocupaţie. I-ar fi fost ttţtif s-o consoleze pe Amy, dacă băiatul implicat ar li Iuti cineva pe care de-abia să-l cunoască; în precedenţi l« cazuri, i se alăturase cu un vesel refren de „poale NA ducă naibii", dorindu-i respectivului felurite buln> |i« organele genitale.

Acum, însă, chiar n-ar fi vrut să spună nimic (le i despre Paul... cu toate că el chiar *fusese* un dobitoc faza asta, se

gândi Chloe. Totuşi, avea ea proptii porcării de care să se ocupe... Şi chiar nu ştiu ee spună, sau ce să facă, în clipa de faţă.

—Şi e de rău? se interesă Kim, cu toată nevinovt unui psihoterapeut vag interesat.

Kl... eu..., începu Amy, dar se întrerupse. Chiar a fnM im dobitoc la faza asta! exclamă, până la urmă.

Tu ai vrea să rămâneţi împreună? zise Kim, pe un ••HI de parcă n-ar fi făcut altceva decât să repete între- IIHH I precedentă.

■ Nu ştiu. Nu, dacă ar fi să se poarte aşa tot •impui.

< hloe se minună de cât de bine dădeau impresia să se lltţi'lnigă Amy şi Kim. Păreau să se fi împrietenit încă şi Hm I

inult după seara de la restaurant; Amy îşi punea su- (l< i ui pe tavă în faţa unei fete pe care, în mod normal, ar fl I" I geloasă foc: frumoasă, exotică, şi cu mult mai ex- H'iii i Icădecât ea.

Nu ştiu *cum* să mă despart, recunoscu în cele illn urină Amy, trăgându-şi de o şuviţă de păr ca să |l n îndrepte. Nu ştiu dac-o să ne putem întoarce... mi ii cu o să mă pot întoarce la vremea când eram doar **ţMlHi'iii.**

Hr întrerupse, muşcându-şi, nesigură, buza.

I.ram intimi, ştii? Am...

Termină, interveni Chloe, ajungând la concluzia că Iilor momentul să revină în conversaţie. Te rog.

Ifiniră toate trei pentru moment, sorbind din coctei-

>Nici nu era prea grozav, nu se putu abţine Amy să

llll'C.

t ermină, o apostrofară, în acelaşi timp, Kim şi

li ir

— Medalionul tău, începu Kim, încercând să schimbe subiectul, e fascinant: o reprezintă pe una dintre Zeiţele Gemene ale noastre.

— Pe Bastet, mda. Dar ce vrei să spui prin Zeiţele (io» mene? se interesă Amy, jucându-se gânditoare cu mien amuletă în formă de pisică pe care o purta zilnic înc.1 < le la bat mitzvah.

— Bastet şi Sekhmet, zeiţele poporului Mai. Al căror sânge divin ne curge prin vene, şi pe care noi In cultivăm.

— Fugi de-aici! exclamă Amy, entuziasmată. Sunteţi cu *egiptenii,* şi politeismul, şi aşa mai departe?

Chloe scutură din cap, în timp ce prietenele ei se lan sară într-o discuţie însufleţită despre religie. *Pânti* ?i *Amy ar fi o*

mai bună preoteasă Mai decât mine. Pi lângă că era evreică, prietena ei cea mai bună fusese toi deauna cea interesată de poveştile cu Wicca, şi cu Im dismul, şi cu panteonurile antice, şi cu alte lucruri <l*> genul acesta.

Dar, tocmai când Chloe începea să se mai destindă, sosiră Paul şi Alek... împreună. Ceea ce era ciudnfJ dintr-o serie de motive, nu în cele din urmă fiind acela ■ .1 ultimul i se adresase primului cu destulă grosolănii[1], nu mai departe de acum vreo două zile.

— Bună seara, doamnă King, zise Paul, care adusofla osalată grecească.

—Mă bucur să vă cunosc, mama lui Chloe, rosti j atât fermecător, cât şi nonşalant, politicos şi indiferenţi;

Asta eAlek. Ea nu prea vorbise cu mama ei despre el, mm despre Brian, de când fusese prinsă că umblă cu amândoi... pe când nu i se permitea să umble chiar cu nimeni. Ar fi însemnat să vorbească şi despre Brian, iar aresta continua să reprezinte un subiect care era mai bine să fie lăsat deoparte, până când şi-ar fi revenit el pe [deplin.

Şi Alek îi adusese flori mamei ei, însă i le oferi cu mai multe înfloriturі decât Kim. încă o dată, Chloe se întrebă ilară unele dintre ciudatele obiceiuri ale noii sale familii erau rezultat al apartenenţei la poporul Mai, sau la l'umpa de Est.

Două buchete într-o singură zi, exclamă mama lui Cldoe, instantaneu doborâtă de Alek, ca oricare altă irmrie de pe planetă. N-am mai primit atâtea nici măcar Mr Valentine’s

Day!

Chloe, zise Alek, apropiindu-se de ea şi sărutând-o l» obraz, pentru mai multă siguranţă.

Paul şi mama ei făcură schimb de amabilităţi, după mie Paul se pomeni brusc interesat profund de un cas- |ton cu mazăre în glazură de wasabi.

Hună, îl salută Chloe, cu o oarecare nesiguranţă.

Imi pare rău..., începu Alek. Şi ea, cumva, bănui că

11 an cuvinte pe care el nu prea obişnuia să le pronunţe.

Nu, ai avut totală dreptate, îl întrerupse Chloe.

: |'u nu m-am purtat corect cu tine.

Amy se retrăsese, cu discreţie, la vreo câţiva paşi mai Inrolo, examinându-le colecţia de CD-uri şi, până la

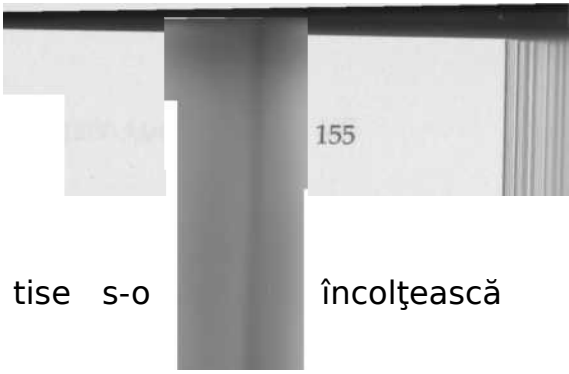

urmă, aventurându-se spre Paul. Mama lui Chloe izbii tise s-o încolţească pe Kim şi o interoga, cu toată polii# ţea posibilă, fără să treacă la stilul avocăţesc.

—Aşadar, ai locuit toată viaţa împreună cu... Mn *Semeţia* ta? o întreba, plină de interes, mama ei, pe Kim, ronţăind din cartofii prăjiţi. Nu te-ai dus niciodată U şcoală?

Ar fi trebuit să sune neutru, ca o întrebare oam‘Mft| ca şi cum Anna King ar fi discutat cu o altă persoiilll adultă. însă Chloe îi sesiza tonul vocii, îi vedea expreaU feţei: începea să se manifeste îngrijorarea matern* Chloe se gândi la sora ei

biologică, la cea despre enl* tenţa căreia aflase abia recent, la cea care fusese a.sim|» nată — probabil, de Coţcar — înainte să aibă m&cat •• şansă de a se cunoaşte. îi povestise mamei sale dt‘Npfl cealaltă fată Mai, dar se întreba ce s-ar întâmpla daefl ut aduce-o acasă. Ce-ar face Anna King?

Ar da o petrecere, sosise evidentul răspuns.

—Aşa, zise Amy, întorcându-se din nou spre Aleii Cum se prezintă muzica pentru bal, domnule organl/H tor al balului?

îşi înclină capul într-o parte şi se aşează. Cel mai iiiNt look al lui Amy consta în pantaloni scurţi până de.nu pra genunchiului, colanţi, jambiere, iar în partea de NUM tricou, cu un cardigan pe deasupra. Obişnuită de mnll| vreme să-i examineze ţinutele înainte de a-şi lua privlrfl de la prietena ei, Chloe îşi dădu

seama că era o toni#* care chiar ar fi putut să facă onoare unui podium ik(modă. Amy, cu toate că era drăguţă, în felul ei, nu reu- ţi<u niciodată cu adevărat să fie şi un bun model pentru tmiletele proiectate de ea. Aspectul ei părea complicat,

iii Irumuseţe sesizabilă abia la a doua privire; ar fi treimii să poarte toalete mai simple.

.Şi, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Chloe ar fi |nilut erede că Amy interacţiona aproape omeneşte cu Alek, măcar de această dată.

Nu e un bal oarecare, îi răspunse Alek, arogant. E Mii *l>al al bobocilor.* Şi *eu* am reuşit să-l agăţ pe Xtian Ulii, ca să mixeze pentru o oră.

Hai, *taci*| exclamă Paul, care tocmai venise să se liniare

conversaţiei, rămânând cu gura căscată.

Mhî, confirmă Alek, cu un aer infatuat.

Amy şi Chloe îşi dădură ochii peste cap, neavând IIMIUI despre ce DJ era vorba.

Dar nu mai e la modă acum să se aducă formalii.' întrebă mama lui Chloe, cu jale. Nici măcar de

1.a balul dumneavoastră cine a cântat? se interesă, fcnlllicos, Paul.

La balul *bobocilor,* îl corectă Alek.

Anna King oftă, amintindu-şi cu plăcere.

The Creepy Sheep. i hloe nu fu singura care se holbă la ea. Până şi Kim |li n ochii mari.

Krau anii şaptezeci. Era *punk,* protestă Anna.

îşi băuse cocteilul până la ultima picătură, vârâni lu yl inuman de lunga şi de îngusta limbă până la fund, ni »| lingă toate fărâmelele. Caninii ei colţoşi scoaseră mit*! clinchete în contact cu paharul. Mama lui Chloe se -.1 dui să nu se holbeze prea tare.

—.....Tema este „Ceva periculos se apropie”, ...

King, zise Alek, fără să-i mai răspundă propriu-/iw lui Kim. Am pus pe cineva împătimit de teatru să ne lut | luminile: tot decorul să pară că ar fi copaci, şi aşa mt*| departe. Iar globul de discotecă,

adăugă, cu un an di mare înţelept, este *luna.*

—Şi, toate posturile de DJ sunt ocupate? se inln i *1 Paul, aparent într-o doară, urmărind cu degetul conhw rurile buzei paharului.

încă plin, observă Chloe, de savurosul cocteil lm| alcool.

—Mai avem încă liber de la nouă la zece, peni t ii • **«4** care vin mai devreme. Vrei să-l iei tu?

—Sigur, răspunse Paul, străduindu-se să-şi st Apţi neascâ zâmbetul de triumf.

—Eu n-am mai fost niciodată la vreun bal, zise KlHj către nimeni în mod special.

Comentariul ei rămase să plutească prin aer. IMnAj mama lui Chloe părea o adolescentă stângace, neţi ce să spună.

—E distractiv? vru să ştie Kim.

—Nu...

—Nu tocmai...

—

I,a drept vorbind, e cam plictiseală...

Total anost...

I)a, dar vă duceţi cu toţii, remarcă Kim. fiică o dată,

se lăsă tăcere.

'Tu, zise Paul, tuşind. Tu... ăăă... ai vrea să I-I'KI?

Cu mare plăcere. Mersi, răspunse Kim, cu promp- udlne.

încercă să abordeze un ton la fel de inexpresiv ca toţi iinlţi, dar

tot nu reuşi să-şi ascundă încântarea de pe **i|>.**

II m, scuzaţi, mă duc să-mi caut eufemismele, zise

iii ir, străduindu-se să-şi mascheze chicotelile.

Alek îi întinse mâna, cu o mică înfloritură, ca s-o ile sâ se ridice

de pe canapea. Ea i-o acceptă şi se trase |ns, cu o mişcare la

fel de lipsită de efort şi de grain..1 ca a unei fiinţe din afara regnului uman. Ca a unei ni Alek, la rândul lui, nu arătă nici urmă de încordare,

11 ilr efort: abia îşi mişcă vârfurile degetelor. Dintr-un iu MIC motiv, acest mic gest, acest moment de intimi-

I 1 m c ţinu mai puţin de cinci secunde cu totul, se în-

11 < u o trăinicie şi-o limpezime de cristal în mintea

I hloe. *Ea nu e o fiinţă umană. El nu e o fiinţă* lună. Conform vechilor mituri, ei nu puteau avea re-

IIM'xuale cu oamenii: doar între ei. Ceilalţi membri ai

II r\ 11 • I deja încuviinţaseră unirea dintre Aleasa şi Alek, im cuplu pe viaţă.

I iu 1 inii începură să-i curgă pe obraji.

—Nu *vreau* aşa ceva, şopti, după care porni n|h4 baie, deja plângând.

—Mă duc eu să văd ce face, se oferi Alek, luânriu I •* înainte lui Amy.

Vocile li se auzeau înfundat prin uşa pe care o trnnl l<w în urma ei. Gresia rece şi porţelanul din baie i se pAi *•♦»»# copleşitor de atrăgătoare; Chloe se aşează pe o mar^iim * căzii şi-şi cuprinse capul între palme.

—Chloe? zise Alek, ciocănind uşor în uşă. Kţll bine?

Ea începu să hohotească, legănându-se inului» şi-napoi.

—Chloe, repetă Alek, cu blândeţe, deschizând u^u f| venind să se aşeze lângă ea.

—Nu vreau... adică, vreau — încercă ea să spuitA, printre

lacrimi — vreau să-mi recapăt *vechea* vlnţl Vreau ca prietenii mei să se comporte normal. Vrtmt r# mama să se comporte normal... petrecerea asta e IVII mii mare nebunie din câte a făcut până acum. *Şi nu vreau* **«4** *fiu conducătoarea Semeţiei,* strigă, cu violenţii vreau. Nu e *corect.* Ei se aşteaptă de la mine să

şi, pur şi simplu, să-mi schimb viaţa cu o sută optzeci iii grade: să nu mai fiu o liceană obişnuită, şi să încep «II | conduc spre glorie.

—Nimeni nu crede..., începu Alek.

—Ba da, cred *to-o-oţi*| hohoti Chloe. Toată lu mm I repetă întruna că pot să am o viaţă normală şi să nul ti la Berkeley sau unde vreau, dar trebuie să mai Im

inutil celelalte lucruri: ritualuri şi alte chestii în care nu lini Ku nu pot să conduc pe nimeni. Nu pot să mă con- ilm nici pe mine. Sunt *naşpa* la condus!

l otul ieşi la suprafaţă, cu violenţă. Tot ce i se acumulase în adâncul minţii, cinisme şoptite şi îndoieli tai- Hli e, toate erupseră, în sfârşit.

Am fost rea cu tine, nu te merit, tu n-ar trebui să Hl «ici...

Tu nu eşti rea cu mine, zise încetişor Alek, cu un Hllc /.flmbet. Poate că eşti derutată în multe privinţe în ili|M asta, Chloe King, dar un lucru tot pot să-ţi spun: *h* " nn eşti. Poate doar faţă de tine însăţi.

< hloe continuă să plângă.

V reau să iau anul de la început, se văicări ea. Vreau m

toate astea... să înceteze.

I $ŞŞt!

Alek o cuprinse, în sfârşit, cu braţele, şi începu s-o |P#cne uşor.

Paul a invitat-o pe Kim la bal... la *balul bobocilor,*

■n/ii mă. Amy e clar că vrea să meargă cu tine. Catego- |li i a vrea. Brian nu poate să meargă, fiindcă e aproape •*t"i i Iar eu oricum n-aş putea să merg, din cauză c-o să pi *li xirte* ocupată cu învăţatul limbilor moarte şi con- pn crea Semeţiei şi participarea în echipa de matema- pt'fl '.*i nici măcar nu mai am impresia că aş face parte In *liceul* ăsta...

I»jî şterse faţa cu dosul palmei, cu usturimi în ochi In' miza lacrimilor şi cu nasul evident umflat. *Probabil*

că arăt ca naiba. Totuşi, în cea mai marc miuuffl plânsul părea să-i fi trecut: acum, Chloe mai cin **.1** furioasă.

—Trebuie să fie de-a dreptul derutant pentru l im», clipa asta, remarcă Alek, strângând-o de umeri Nil *j dori să te pot ajuta.

—Relaţiile dintre Mai sunt mult mai puţin... coM *cate* decât cele dintre oameni, nu-i aşa? se iniei m* l oftând.

—Cred că sunt mult mai *spontane,* răspunse Al zâmbind. în loc să te superi, sau s-o iei la fugă, duo <*♦ l fost educată printre Mai şi nu ţi-ar fi plăcut să niA V^| Amy, probabil că ţi-ai fi scos ghearele.

Chloe zâmbi uşor auzind comentariul lui.

—îmi place că ţii la mine îndeajuns cât să Iii îi zise el, cu

blândeţe, strângându-i uşor braţul.

Rămaseră timp de câteva minute în tăcere, (lăsându-şi capul să se odihnească pe umărul lui

Era plăcut, dar dacă era să conducă pe cineva, i if im trebuia să înceapă cu adevărul. *Şi iată un bun lor* fMJfj *un început.*

—Alek, eu cred..., începu ea.

Trase aer adânc în piept, apoi continuă:

—Nu cred că e tocmai ceea ce mi-aş dori eu, lit i asta.

El păru un pic necăjit, dar încuviinţă.

—Şi pe mine m-a cam băgat în sperieţi, când • 111 povestea aia, despre căsătorie, din bibliotecă..

hi luptă să-şi găsească exprimarea potrivită.

Asta înseamnă o presiune foarte mare, şi, dintr-o- i.1 .1 te trezeşti că eşti cuplat cu Aleasa...

Vi MCJI îi şovăi pentru o clipă.

- Nu că n-aş crede posibil ca, într-o zi... şi n-a fost tuni de distracţie, sau mai ştiu eu ce... dar n-am creta iuceput, că ar putea s-o considere cineva ca fiind tliitncntă. Doar *ieşim împreună,* pentru numele lui huh /.cu! Dar, la Mai există o particularitate: până şi Iuuilc noastre în privinţa ieşitului împreună ne sunt linie, adăugă el, cu o oarecare tristeţe.

H|irc stânjeneala ei, Chloe fu nevoită să recunoască illii'ii ci că nu se mai gândise până acum la nimic din |v mestea dintr-o astfel de perspectivă; dintr-odată, itti şi mai făcea de cap cu o nouă membră a comuni- 1**1**' ii rl ieşea cu Aleasa. în minţile

multora dintre cei I nml uri, ei probabil că erau deja logodiţi, urmând să i iipii şi să-i conducă împreună pe Mai spre o în- nouă eră a păcii şi a prosperităţii. Suspină adânc Mţui urc şi se abţinu să-i dezvăluie faptul că era posi- i .i Iiii sternul să fi fost ridicat, şi că, până la urmă, ei i ni putea să umble şi cu alţi oameni; pur şi simplu, I ne păru că ar fi momentul potrivit.

|l vi iu in minte o replică din episodul preferat al fiMil ilm *Star Trek: >yAm descoperit că nu-mi doresc Im ui cu o legendă...”*

!•>!>, III calitate de prinţ consort al ei. Pur şi simplu, potrivea.

— Mai e vreo greutate pe care-ai vrea să ţi-o ici«|t# suflet? o întrebă Alek, blând.

— Păi, să vedem, zise Chloe, ştergându-şi **ultuni*l§** lacrimi. Tocmai am fost numită conducătoarea imul popor despre care nu ştiu aproape nimic. Şi **lumen iim** se prea înghesuie să mă

încurajeze, să ştii. La şconlfl **lii»#** sunt în urmă, iar relaţia dintre mine şi mama **s-a inliiftj** cu fundul în sus de când am, hm, devenit Mai cu «li**|* turi depline. Nu-mi mai găsesc locul nicăieri, iar

nii mei — arătă cu degetul mare în direcţia bucăt Ai iei i îşi au propriile probleme. A, şi mai sunt *şi* uniiArlM de cineva.

— Ce tot spui? se miră Alek, referindu-se la ultim*■ afirmaţie. Coţcarul e mort; tu ai cam obţinut cu fi>i ţn UH armistiţiu fragil, atât pentru noi, cât *şi* pentru A /.tmfl Lamă. Şi, indiferent de ce-ar crede Igor, sau oiltIHl altcineva dintre sprijinitorii lui Serghei, niciun Mm 11 ***0*** fi în stare vreodată să se atingă de tine.

— Nu ştiu, dar pur şi simplu am senzaţia că mit ufi măreşte cineva; o ştiu. Dar tipul care**-1** urăşte pc Hi i.» Rick, sau Dick,

sau cum i-o zice, care a fost cu Wlilli Rezza în seara aia, la Presidio...

— Nu prea cred că ar fi el în stare să se furişeze ilu tine: e doar un om obişnuit, şi nici pe departe In M bun precum Coţcarul.

Felinarul din stradă îşi răspândea lumina prin mul jivrat, făcând ca totul din camera de baie ,sA în acelaşi timp atât palid, cât şi delicat, bine definii ■

miiviu. Plăcile de faianţă ieşeau în evidenţă pe fundaţi tencuielii vechi; obiectele de dimensiuni mai mari, ca nlim la, sau chiuveta, păreau să se estompeze în decorul ti|t'til al încăperii. Trecu un automobil, spărgând tăce- Pti pentru câteva clipe.

Ai aflat cine a încercat să-l omoare pe Brian? se llli'i csil, cu

blândeţe, Alek.

Nu, n-am întrebat, răspunse ea.

I< iipse puţină hârtie igienică din sul, o împături şi-şi miiptmă nasul cu ea.

(’red c-ar fi trebuit, zise apoi.

I'.u nu mi-aş face atâtea griji, zise el, cuprinzându-i nun ii eu braţul şi strângând-o uşor. Tu poţi să înfrunţi (fire le-ar trece lor prin cap să-ţi servească, adăugă, Wni'. iiiidu-i obrazul şi împingându-i spre spate o şu- **1**(A i a/.leţită de păr. Ce-ar fi să ne întoarcem la petre-

l.ti încuviinţă, smiorcăindu-se. El îi mai rupse o nt< ui a de hârtie igienică, dându-i-o ca să-şi sufle nasul, jupa care se întoarseră împreună în living, Chloe)iti imlu-şi cu disperare să

nu arate ca o idioată.

K lotul în regulă? murmură Amy.

Mliî, răspunse Chloe, ştergându-şi din nou nasul l(liiii(lu-şi foarte bine seama cât de clar puteau să-i dea lllit nuia în vileag nasul ei roşu şi faţa umflată, i Mm arăta alarmată.

N a fost decât... o mică ieşire nervoasă, îşi conti- WA < 'hloe explicaţia.

Mama ei se postase lângă masa din bucătărie, ţinflit du-se cu mâinile de marginea ei, ca de timona unei m răbii. Articulaţiile degetelor i se albiseră, de cât de Inn* 11 strângea.

— Sunt, hm, un pic cam prea stresată în monu'iilul de faţă, adăugă ea, cu un zâmbet şters. Pur şi sini|tlii, m-a cam copleşit totul.

Se simţea de parcă ar fi fost din nou de unspic/.PfidS ani, când fugise, plângând, în camera ei, în timpul petrecerii aniversare. Toţi băieţii se hotărâseră să juni ti fotbal pe stradă, iar Jason Pellerin îi spusese că *ea* nti poate să participe, din cauză că era în rochie. ClilNn stătuse o bună bucată de timp în camera ei şi plâjiNi'*#i Când, în sfârşit, ieşise de-acolo, petrecerea se cam i'Ahii flase şi era pe terminate.

— Ştii ce ţi-ar trebui? o întrebă Paul, rupând tăciM'Nw *Ocerere în căsătorie.*

—Paul, îl apostrofă doamna King.

—Ce-ai zice de un maraton *Matrix?* propuse Amy, **1** scotocindu-se prin voluminoasa ei geantă roz, alo <MH‘I cusături i se asortau cu tivul jambierelor. Tocmai voltiid **1** să i le

împrumut cuiva...

—Sună... *excelent,* zise Chloe, răsuflând mlrtiift **1** uşurată.

Dintr-odată, întreaga tensiune a petrecerii se risipit#! *Televizorul: soluţia supremă pentru petreceri.* Pinii ţi Alek erau clar interesaţi, iar Kim deja luase DVD mllf şi le sucea pe toate feţele, curioasă, în mâini. Mai im **4** reîncepu să toace pepperoni.

Sinceră să fiu, eu nici n-am văzut partea a treia, inArlurisi ea, fără să-şi ridice privirea de la planşeta jti'iilru tocat şi cuţitul de bucătărie.

A fost *naşpa,* ziseră, concomitent, Alek, Paul, Amy ţl Chloe.

La fel ca şi balul, comentă, cu şiretenie, Kim. Şi, la M ca şi în cazul balului, o să stăm oricum s-o vedem.

Acum te-ai prins, exclamă Paul, bătând-o pe "pute.

Chloe îşi şterse ochii, însă de data aceasta nu se linii simţi jenată. Băieţii luară în sarcina lor aparent •li hei la sarcină de a pune DVD-urile şi de a pregăti televizorul, iar Amy se ocupă să prepare popcorn la microunde.

Te simţi mai bine? o întrebă, încetişor, Kim.

< hloe făcu un semn de încuviinţare şi zâmbi.

Pur şi simplu, aveam nevoie de asta... aveam tir voie să plâng.

încă se simţea inundată de valuri de endorfine şi de uşurare. De parcă, de-acum, totul avea să fie bine.

Şi, voi ce-aţi făcut, cât timp am lipsit eu?

Nu mare lucru, mărturisi Kim. Mi s-a părut că aud |II cineva

apropiindu-se de casă; asta, pe moment, m-a •Im nit puţin. Dar nu era nimeni.

(hloe simţi cum se opresc brusc valurile plăcute. Dar, …. te s-o poată întreba mai multe, Kim se întoarse Iii ine spre Paul.

—Ai de gând să-ţi bei asta? îl întrebă, arătând spre ţinltui ul din mâna lui.Ha? bâigui Paul, smulgându-şi atenţia, fără tinsuri de inimă, de la opţiunile pentru ecran lat şi sunet I ><•!!•* digital.

Iar Alek îi înhăţă telecomanda cât timp el îşi prlviUj distrat, paharul cu cocteilul încă neatins.

—Hm, păi... Privi spre mama lui Chloe, încereflutl să-şi dea seama ce e de făcut. Nu, răspunse, pAiifl I# urmă.

Kim se întinse şi i**-1** luă cu ambele mâini, dupft ni*« începu să leorpăie cu lăcomie.

Asta, rosti apoi, lingându-şi o mică urmă de Iriţfţ de pe buze, chiar e o petrecere grozavă.Unsprezece

O ha i'ii''. *bine,* se încurajă singură Chloe, a doua zi, dimi- n< aţii, oarecum crezând, de data aceasta. Mama ei părea ■dllslăcută — sau, poate, oripilată — şi dispusă să renunţe la toată povestea cu nevoia de a fi mai prezentă In viaţa ei, cel puţin, pentru o vreme. După ce rezistase IM luate cele şase ore de *Matrix,* cu Amy sforăind la |m Inia oră din *Revolutions,* Kim oprind derularea la fit • arc câteva minute ca să pună întrebări, şi Alek cu CmiiI eertându-se în plin *Reloaded* despre motivele nlru care n-a ajuns şi Jet Li să apară în film, mama lui Pili io începuse să-i cunoască destul de bine prietenii.

Iar prietenii ei Mai nu se situau, după toate aparen- pli **iii** afara sferei comportamentale specifice adoles- **1**| nţilor normali;

nici măcar Kim, cu urechile ei, şi ochii Itlillri, şi ghearele.

K un pic cam excentrică, fusese singurul comenta- Hti ni mamei, după plecarea oaspeţilor.

< liloe izbucnise în râs.

Mda, aşa e considerată şi printre Mai.Şi iat-o acum, o şcolăriţă normală de liceu, durau du-se la ore. Aproape că ajunsese să fie absorbită de temele şi de examenele ei, pusese lucrurile la punct i 11 Alek, iar Brian se restabilea. Ba chiar se părea că ea s mi putea cupla cu Brian, fără a se produce consecinţe fatali' Cât despre Amy şi Paul... ei bine, chiar nu era problem* ei. După seara trecută, cei doi buni prieteni ai ei dădu seră impresia că înţeleg la cât stres era ea supusă, şi imit coborâseră un picuţ ştacheta bizareriei. Gata cu intoim tul mantrei *Eu o să le fiu cea mai tare prietenă,* îşi /Uf», în sinea ei, adoptând un alt slogan: *N-au decât* m/ yf *spele singuri rufele murdare.*

După ultimul ei test recuperat la franceză, Chior «u simţea

nespus de bucuroasă că scăpase şi atât de înnn zătoare în calificativul pe care avea să-l obţină, iurAl îşi semnă lucrarea cu o înfloriturăşi o floare de crlm

O predă cu o mică reverenţă şi un *merci beaucottm* Madame Sassoon era deja cu cheile automobilului in mână. Mulţumită lui Kim, Chloe era ferm convinsă ea \ * obţine *un foarte bine.*

îşi verifică mesageria vocală: două mesaje. Unul. ill la Alek, care o întreba cum se simte, iar celălalt, de l* Serghei.

„Chloe, am descoperit ceva despre tatăl tău. Trchuiş să cercetez proprietatea asta, din apropierea :■< "III tale.”Şi Serghei îi descrisese exact locul şi cum să ajunţl acolo. *„E un fost cinematograf. Dacă vii să ne întâlnim acolo la patru, putem să stăm de vorbă.”*

Sacre bleu[1]*,* bombăni Chloe, închizându-şi telefonul eu un gest violent.

Serghei se ţinuse de cuvânt: încerca, într-adevăr, să-i

ŞA'.ească tatăl adoptiv. Normal că avea să se ducă la în-

lAlnirea cu el.

Apropo de franceză: *unde* oare învăţase Kim s-o vi u l teascâ atât de bine? Ea nu fusese niciodată în Franţa, i rl puţin din câte ştia Chloe. Mulţi dintre Mai nu văzusem ea lumea nici măcar San Francisco, darămite Canada, şi cu atât mai puţin Franţa. *Oare ei visează măcar* -ti *Iticâ şi altceva?* Câţiva Mai reuşiseră să evadeze, cum ♦>ia cazul cu Simone, dansatoarea, însă reprezentau nu ilăţi. Acolo era un ghetou autoimpus. Şi nu-şi dădea •rama precis în ce măsură se străduia, în realitate, Nrij'Jiei să-i ţină acolo.

Dar cum rămânea cu visurile ei, dacă tot venea Viu ba? De a conduce un imperiu al comerţului vesti- lunitar? Oare avea să

înlocuiască sclavia lui Serghei cu

*■ i personală? Oare vor insista toţi ceilalţi Mai să lu- ur/r

pentru ea?

Şi. Iun, dacă veni vorba despre imperii ale comerţului vestimentar, ţi-aduci aminte că ai promis s-o vizi- mţi|'<• Marisol...?

Chloe tot amânase această vizită cam de multă Virmc, prea

sufocată de vinovăţie ca să se gândească turn ar la asta. Dar

acum, în sfârşit, se simţea într-o dis- ■i/lţic îndeajuns de bună

ca să-şi poată aduna forţele

[1] înjurătură în limba franceză.pentru aşa ceva şi a îndura orice s-ar abate asii|im «I, orice ar merita. Deja îşi bifase relaţia cu propi it'litH magazinului pe lista celor încheiate, aşa că, în cel IM«| rău caz, nu s-ar fi putut schimba nimic.

Nici măcar nu mai fusese la Pateena, încă de cAlld M întorsese de la Firebird. Odinioară, acolo fusese Imunui! ei sigur, casa ei, departe de propria casă şi de şcoidn »• cu totul altă categorie de oameni şi de probloiim, ţt prima ei muncă într-adevăr solicitantă din câte nviiMln parte vreodată. Nimic nu te putea face să aprecic/i mul mult weekendurile, decât un teanc de blugi cât un MW liu, cărora trebuia să le sfâşii, artistic, tivurile MM perioadă de practică de la Firebird fusese, pentru ('lilw plictisitoare şi extenuantă.

Se opri în faţa vitrinelor şi stătu, pentru câtevn mu mente, să privească înăuntru. Le amenajaseră ca pi'llM Halloween: probabil, opera lui Marisol. Avea mi ••im(artistic cu mult superior faţă de posibilitatea do 11)l I exprima. Un manechin era atârnat cu capul în jon, lut brăcat cu o geacă din piele, arătând ca un liliac; itltfl fusese înveşmântat complet în portocaliu, ca un d< >\ li nft Un al treilea avea o pereche de apărătoare pentru urmi remodelate astfel încât să arate ca două urechi, şi un^lt false Lee Press-On Nails, în chip de gheare.

Un motan, îşi dădu seama Chloe.

Minunându-se de ironia situaţiei, inspiră adltni intră.

—Ei, ia uite cine s-a întors, exclamă imediat I ..mln

Evident că trebuia să fie ea acolo. Cum să nu. Altfel, M|"'(liţia lui Chloe în căutarea ispăşirii — şi a umilinţei Ifci rute — n-ar mai fi fost întreagă. Cu toate că însemna tiu pericol pentru comerţul cu amănuntul, că era cu im ml pe sus faţă de clienţi, şi că încă nu era capabilă să înţeleagă cum se poate anula o tranzacţie efectuată cu i un 1111 de credit, fetei acesteia i se permisese să lucreze la INitm de marcat doar pentru că avea cu vreo doi ani mai umil decât Chloe. Şi iat-o acum, ajunsă asistent-manager.

Ai venit să-ţi iei lucrurile? insistă Lania, cu mâinile ni şolduri şi un rânjet de superioritate pe chip.

Arilta ca un personaj dintr-un desen animat difuzat dtipA amiaza: de genul celor care le îmboldeau pe fete ţi i .larneau pe

adolescenţi să facă gesturi aiurea unii Mit de alţii prin mall-uri. Chloe nu-şi putu invoca nici in.ii .11 dispreţul: ar fi fost ca şi cum ar fi strâmbat din Hм» Inţă de un clovn.

Mă scuzi, îi zise Chloe, în loc de orice altceva, ocolim! o cu grijă şi pornind spre partea din spate a magazinului.

Ka nu vrea să stea de vorbă cu tine! ţipă strident I .uiia, cu prefăcutul ei accent de fată de cartier pe care-1 «In ui la uneori.

I nuia era din La Jolla[1]; părinţii ei erau proprietarii Unei terme de cai.

' I ,i lealitate din sudul Californiei, aproape de graniţa cu Mexi-Itil ’ilinată la aproximativ 20 de kilometri spre nord faţă de Mil Diego.

Chloe mai trase o dată aer adânc în piept, oprim Iu »♦* pentru o clipă în faţa uşilor duble, metalice, rămase din vremea pe când acolo se afla un restaurant. Apoi. ** strecură înăuntru şi

se aşează pe scaunul pliant din lu(* biroului lui Marisol.

Marisol vorbea la telefon. îşi ridică privirea spre ('hlmt şi apoi chiar se holbă la ea, ca şi cum i-ar fi fost fricn «A nu-i fure ceva.

— Iubire, te mai sun eu. A intervenit ceva. AştmplA puţin.

Femeia aceasta măruntă era mai în vârstă faţă de ■ Al părea: părul des şi frumos, lung până în talie, contribui! din plin la impresia pe care ţi-o dădea, că ar fi o studcnlt la arte plastice. în schimb, în ochi avea o anume dini tate, iar în jurul buzelor i se formau mici creţuri eftnd ţt le strângea pungă.

Chloe îşi drese glasul, dintr-odată neştiind sigur mm să înceapă.

— De ce te-ai mai întors? o luă la rost femeia. Cu *A ţl ceri scuze? Doar ţi-am *spus* că, dacă nu apari în mioiţM rea aia,

plecată rămâi pentru totdeauna. Ce s-a înlililp plat, ai rupt-o cu vreunul dintre cei doi iubiţi ai IAI <* rămas însărcinată? Dragă, în afară de cazul în care ni *murit* cineva, nici măcar nu vreau să aud

—Ei bine, rosti lent Chloe, la drept vorbind, chim *murit* mai multe persoane.

Marisol făcu ochii mari.

Chloe se gândi la Coţcar, şi la încăierarea de la Pu dio: unul dintre membrii Ordinului A Zecea Lamă im

iii.n ridicase, când se sfârşise totul. Şi, desigur, dac-o puni mi şi pe *ea* la socoteală, asta însemna doi morţi numai m olo.

Mama a fost răpită de sectanţii ăia ciudaţi. Şi ei... I MII I rimis pe dementul ăla de asasin în serie după mine. (pi pe

urmă am fost oarecum ţinută prizonieră de oamenii .iia care cam sunt rude cu mine... E o poveste cam IHII^A. Totuşi, dacă vrei, poţi s-o suni pe mama şi s-o în- (fi'lii pe ea.

I Jrmă o tăcere prelungită, timp în care Marisol o privi flN III ochi.

Nu, zise, într-un târziu. Te... cred.

Totuşi, nu părea prea bucuroasă, ca şi cum n-ar fi |»rnf s-o creadă. Şi simţi nevoia unei ultime verificări.

Şi nu ţi s-a simţit lipsa la şcoală?

I .i s-a spus că am mononucleoză. Iar cei de la firma iii avocatură a mamei au fost anunţaţi că a plecat în con- UNIIU.

Şi tu eşti... bine?

Trăiesc, răspunse Chloe, ridicând din umeri.

I >in nou se aşternu tăcerea, Marisol străduindu-se în im id evident să-şi dea seama despre ce ar fi politicos să (til i •■!)(> şi ce ar însemna să-şi vâre nasul unde nu-i fierbe pil i. unde se termina preocuparea şi unde începea cu- Hn/ilatea.

Aresta era momentul în care Chloe ar fi putut să-i iu ii lurisească. Acum putea să se scoată basma curată, H ii arate ghearele. Să-i demonstreze lui Marisol cât de mult i se îndepărtase în ultima vreme viaţa de cea uni mală: cum nici că se putea mai departe de muncii y| de ea şi de veşmintele ei originale, de chitanţe şi livnil şi chiar de Lania. *Altădată* îi destăinuia patroanei niilc lucruri pe care niciodată nu i le-ar fi spus mamei: ci a < ii şi cum ar fi avut o soră mult mai mare, sau o mătuşrt «*|| vederi obiective, ceva mai puţin „materne”

legate 1I0 viaţa ei.

—Ce-ţi mai fac cei doi iubiţi? se interesă, pfinA hi urmă, Marisol.

Momentul se dusese.

—Acum mai e unul singur. Zace într-un pat de spil ni, în convalescenţă, după ce a fost snopit în bătaie peni MI că a încercat să mă salveze, îi răspunse Chloe.

Se hotărî să evite o nouă tăcere stânjenitoare, rldU cându-se în picioare.

—Ei bine, cam asta a fost, zise, ridicând din Bniei l Am venit doar ca să-mi cer scuze şi să-ţi spun că absenţa mea nemotivată n-a fost, în realitate, chiar fără motiv

Trăsăturile feţei lui Marisol se îmblânziră, alcătuind acum

expresia ei obişnuită din situaţiile în care Chloe >u< mai plângea, uneori, de mama ei, sau de şcoală.

— Dar de ce nu m-ai sunat, măcar?

— Păi... m-am simţit foarte vinovată, recunoşti Chloe.

însă acum, că se gândea mai bine, acum, că se nfln Ut faţa femeii de care îi fusese groază s-o mai vadă nuli oi,

i se părea oarecum ridicol.

- Tu mi-ai spus să nu mă mai întorc, şi aşa mai departe, aşa că mi-am închipuit c-o să fii supărată pe mine şi că n-o să mai vrei să vorbeşti cu mine niciodată. Mi ai zis că asta e o afacere, nu un centru medical pen

iiıı adolescenţi nebuni.

Of, Chloe, tare *imbecile* mai eşti, exclamă Marisol, /iimbind

întristată. N-am ştiut că mama ta a fost răpită, ;i lot restul. Am crezut doar că ai probleme cu iubiţii, l'ulcai să... *trebuia* să mă fi sunat. Mereu ar trebui să ştii

ifl |>oţi să mă suni, orice-ar fi.

Mersi, răspunse Chloe.

Să nu uiţi asta, îşi zise în sinea ei. Nu că Marisol fu- *".(• atât de drăguţă, încât s-o ierte, ci că anumite lucruri lu ceau peste vinovăţia personală. Trebuia să înţeleagă unde era ceea ce conta cu adevărat, şi unde era vorba doar despre sentimentele ei date peste cap, şi unde up.n ea diferenţa dintre una şi cealaltă.

Am... tocmai am angajat-o pe fata cealaltă, îi zise Nlarisol, pe un ton şovăielnic. Nu mai pot să-ţi dau postul înapoi.

Cldoe ridică o mână.

Nu-ţi face probleme pentru asta. Crede-mă, am Mintea în cârcă, în clipa asta, încât aş ajunge să-ţi dau *iar* ţcnp;**1**, şi n-aş vrea să se-ntâmple una ca asta. Plus că,

• lupa familia mea biologică, sunt un soi de prinţesă, sau iii preotească, sau cam aşa ceva.

Marisol făcu o figură sceptică.

Şi ţi se dă vreo coroană?

Chloe izbucni în râs. *Măcar de-arfifost aşa.*

—Nu, doar o grămadă de porcării de învăţat di<N|tlV poporul din care provin.

—Asta nu sună prea bine. Ar trebui măcar cevn lujit terii. în fine, acum, dac-o să vrei să lucrezi vreo cnlm n ore, sună-mă.

Andy nu e muncitoare ca tine. în schimbi se împacă bine cu Lania.

Chloe îşi dădu ochii peste cap. Marisol izbucni Iм hohote zgomotoase.

în drum spre ieşire, se strădui să le evite at fit |Ni Lania, cât şi pe fata cea nouă, aceasta din urmă tonţii! sporovăind voioasă la telefonul ei mobil în tini|> rearanja umeraşele deranjate de clienţi. Avea părul vo|t sit negru, în stil goth, însă atitudinea îi era total învoit cordantă, oarecum ca o versiune mai superficialii n Iul Amy. Chloe oftă şi plecă, dar neputând să reziste i‘.|ilM de a expedia un zâmbet superior, calm, în direcţii Laniei: era evident că fata încercase să asculte conver saţia dintre ea şi Marisol.

Se îndreptă spre locul în care rămăsese vorbit *# | întâlnească pe Serghei, aşteptându-se, în mod cored < * el să întârzie cu câteva minute. La Firebird, tot n'Mitl mergea ceas, numai unii dintre mai vârstnicii aii^itl*^ est-europeni, inclusiv Serghei însuşi, păreau sA ullit dificultăţi când venea vorba să ajungă undeva la tlni|t, j

Cinematograful reprezentă o dezamăgire: nu unii» sese afară nici măcar o copertină atrăgătoare, sau 111M altceva, ci doar panourile goale, pe care odiiilimfi hiM'seră expuse afişele. Cu casa de bilete făcută zob şi pereţii din cărămidă plini de graffiti, clădirea părea un im *mai mult* decât părăsită şi înaintată bine pe drumul Hpre ruină.

Ikic-aş conduce eu Firebird, aş face o chestie tare cu

i *hulirea asta,* se gândi Chloe. Posibilităţile erau nelimitate: apartamente cu adevărat mari, un bar formidabil, (nule chiar un nou cinematograf. Pentru spectacolele unei trupe locale *şi* proiecţia unor filme de cinematecă, ".ui poate o versiune proprie a cafenelei din *Smallville.*

IIı ı, Lana[1] avea doar vreo şaisprezece ani, şi ţinea cafe- iic.ma; Chloe tot şaisprezece avea, plus că era conducă- tu.iiea poporului său, şi om-pisică, pe deasupra. N-ar fi

Il •Imit să aibă *nicio problemă* când venea vorba despre ulmpla administrare a unei cafenele.

Chloe!

t resări; chiar şi fără să fie atentă în mod special, cu

ii ıı /ul ei superior, de Mai, Chloe ar fi trebuit să-l audă

iipmpiindu-se. Serghei era destul de masiv şi de... greoi,

[fll nvea o predilecţie spre pantofii care ţăcăneau când tini nea.

Dar, iată**-1** acolo, la numai doi paşi, cu un zâmbi l vesel pe chip

şi mâinile împreunate la spate.

I'.ra îmbrăcat mai neprotocolar ca de obicei, şi Chloe Ifn nevoită

să recunoască faptul că asta îl făcea să pară mult mai agreabil.

Doar bluza polo şi pantalonii kaki

' I .ana Lang, personaj din seria de benzi desenate cu *Super* -
■tini. locuind în Smallville în casa învecinată cu cea a familiei ni
i prietenă din copilărie cu Clark Kent, eroul principal.

erau de-ajuns ca să-i dea o înfăţişare mai puţin inipu zantă, mai

umană.

—Nu-mi vine să cred că te-am speriat, zise el, elin o tind. Stai

cam de mult timp printre oameni.

—Mda, foarte nostim, ripostă Chloe, revenind In IM diat la

postura defensivă.

—Ah, îmi cer scuze, zise bărbatul mai vârslnii, oftând şi ducându-şi mâna la gură. N-ar fi trebuii *1 spun aşa ceva. N-a fost deloc amuzant. Am vrui dual i să fac o glumă, ca să mai destind atmosfera.

Chloe se relaxă un pic.

—Sunt cam sensibilă când vine vorba despre niiinin, în ultima vreme.

—Total de înţeles. Haide, nu vrei să intrăm, cât llni|l stăm de vorbă? propuse Serghei, făcându-i semn sfi ini IM ea prima, în timp ce scotea un inel mare cu chei dltt buzunar. Neghiobul de proprietar n-a putut să vinii m m un alt client, pentru un restaurant de lux, aşa că aici un fleac, prin comparaţie.

—Cam nepoliticos, zise Chloe.

Murea de nerăbdare să afle ce descoperise ScikM despre tatăl ei, sau ce anume urmărea el, însă se li<>IAff| să aibă răbdare.

Serghei ridică din umeri.

—Aici e vorba despre afaceri. Trebuie să hived Chloe, că deseori nu e nimic personal. Nu trebuie ;.rt |nti| la suflet. Te alegi cu un ulcer. Ah, uite!

Alese o cheie veche şi o introduse în lacătul di utţtltâ lui metalic care trecea prin toate acele toarte din ln(u

Apoi, cu o cheie mai mică, din bronz, descuie ultima uşă dinspre stânga.

E ca într-un joc video, se hazardă Chloe.

Ştii ce, eu n-am jucat niciodată aşa ceva... uite, IM a mă să intru eu primul, ca nu cumva să fie cineva MI olo, la pândă, sau mai ştiu eu ce, zise, pe un ton de | MII vă cei care s-ar fi ocupat cu aşa ceva ar fi fost şobo- lillil.

îşi făcu loc înăuntru şi strigă: *Aaallloooooo,* apoi as-

iuliii orice posibil zgomot de mişcare, sau de mişunat. Apoi făcu un semn de încuviinţare.

Doar o mulţime de gândaci. Locul e sigur.

Chloe îşi dădu seama, cu dezgust, că şi *ea* putea să Niiih insectele, cu zecile, măruntele lor picioare scoţând mu i zgomote în timp ce fugeau de lumină. Remarcă, lin uzată, că Serghei nu proceda, în viaţa reală, precum

•*mi <!in filmele de la cinematograf, sau de la televizor, MIIH .1

nu-şi agita fasciculul luminos al lanternei, de un ptlhcn pal, peste tot pe pereţi, şi pe podea, şi pe uşi. El

...înainta, aşteptând câte o clipă ca să-şi adapteze pri-

VI i ca la bezna aproape deplină. Dac-ar fi fost cu faţa spre (Ni. Chloe ştia că i-ar fi văzut ochii micşorându-se ca

iii II iii fante înguste, apoi mărindu-se, precum ochii unei | iUin prin întuneric, abia zărind-se vreo urmă din iris.

Foaierul nu arăta chiar atât de dărăpănat; de îndată Şl M ochii ei se adaptară, Chloe observă că, în realitate, wnui ul roşu era doar prăfuit şi ros, nu rupt şi nici finii i'găit. Tejgheaua bufetului avea sticla spartă în vreo două locuri, şi aparatele de preparat popcorn dispui u seră. Păcat: totdeauna îşi dorise să aibă şi ea unul. Ai II fost drăguţ să-şi poată lua un astfel de aparat acasll.

Mul exista o cutie cu şerveţele, având şi şerveţele în ea, iji нм candelabra din imitaţie de cristal, cu o parte din lămpi ţl braţe lipsă.

—Ce ai de gând să faci cu clădirea asta? se inieii>u| Chloe, care deja începuse s-o redecoreze în minte.

—încă nu m-am hotărât, îi răspunse Sci>’Iml, ridicând din umeri. Ştiu că e posibil să te dezamăgi'"* dar în afară de cazul în care structura de rezistenţă m li într-adevăr intactă, şi am putea să-i găsim o întrchnln ţare, există varianta ca toată clădirea să fie demolaţii Terenul pe care e situată ar fi mai valoros penii» apartamente. Sau pentru o parcare: din astea ies IhiiiIŞ adevăraţi.

Chloe oftă. Ce, ruşii — bine, el era abhaz — n m li trebuit să

fie mai bine educaţi şi mai intelectuali şi ni mi simţ artistic mai bine dezvoltat decât americanii? CtiK| era posibil ca el să nu ia în seamă toată această K' tlW doare a decadenţei, frumuseţea ruinată a acestui I<m *t*

— Şi, cum te descurci cu Kim, la învăţatul limbii M«jf oîntrebă el, ca într-o doară, lungindu-şi gâtul peste mit dintre tejghele, ca să examineze ce mai rămăsese t||| maşinăriile slinoase.

—Hm, încă nici n-am început de-a binele», iot noscu Chloe. Dar eu tocmai mi-am terminat de ret H| rat restanţele de la şcoală, şi învăţ destul de repc< le

Hi ne, e drept că nu era la fel de adevărat şi în privinţa limbilor străine... dar ea era destul de convinsă că nu va li

nevoie decât să memoreze. Nu avea *timp* să înveţe in,iie conjugările, sau cine ştie ce alte noţiuni de egip- loiină veche va trebui să deprindă până mâine.

Doar să nu uiţi de public, îi atrase atenţia Serghei, m.ii mult ca o sugestie, decât ca o mustrare.

.Şi Chloe îşi dori ca şi mama ei să fi avut o conduită ir va mai asemănătoare cu a lui, măcar uneori.

Tu, pentru ei, eşti ca o a doua venire a Mântuito-

• ului — aşa că ai grijă să nu-i dezamăgeşti.

Chloe suspină din nou. Uite că a venit şi asta. Cea ile i doua conversaţie inevitabilă a zilei. Sări până în Im ul în care stătea cândva cel care rupea biletele şi ră- iiiir.c acolo, pe scândura aceea lată de zece centimetri, Inii o poziţie imposibilă pentru

orice fiinţă omenească, > i>ţie făcând, poate, doar Jackie Chan sau Jet Li.

Serghei, eu nu mi-am dorit asta niciodată, mărtu- ii"i eji, punându-şi tot sufletul în cuvinte. Cred că mi-aş ll durii să-mi termin mai întâi liceul, să merg la facul- ţnle. şi, eventual, să-mi pun bazele propriului imperiu fjiinereial, cu magazine de îmbrăcăminte. Nimic din ce ÎMI mu dorit vreodată nu implica gheare, urechi de pilii a .ui conducerea poporului Mai.

Da, dar eşti cine eşti, preciză Serghei, întreru- Miii lu şi inspecţia ca s-o fixeze pe fată cu ochii lui oblici. Nl Insă capul într-o parte, exact ca un motan. Nu poţi să PrlUiulii nimic, adăugă el.

— Ce-am vrut eu să spun — Chloe inspiră ad/lm este că nu

vreau să preiau Semeţia de la tine.

Afară, fireşte, de cazul în care s-ar dovedi cri Iii ul trimis într-adevăr pe cineva ca să-mi omoare momit Dar, şi în acest caz, Chloe şi-ar fi ales pe cineva cur# *1 conducă, alături de ea. Pe Igor, sau pe Olga, nu» |W altcineva.

— Chloe, e foarte drăguţ ce spui, replică Serghei, * » sinceritate. Dar, în realitate, tu nu mi-o iei. Şi, oriei»», Im eşti Aleasa: e dreptul tău.

— Nu-i aşa, zise Chloe, un pic ezitantă, nu-i uşu i fl ► un pic ciudat, în zilele noastre, în epoca noastră, sA ,IUIH conducători *ereditari*? Adică, doar pentru faptul m-am născut cu anumite calităţi, asta chiar să iun lut*! potrivită pentru conducere?

— Da, e ceva arhaic, *eu* sunt de acord... chiot ■ Irt.l sunt şi

singurul. Nu e tocmai o postură bazată pe un t ll£ Eu am clădit compania Firebird din temelii şi adm « » conduc, dar asta n-are nici cea mai mică imperiu» Precedenta noastră conducătoare a Semeţiei, Iftirt deoparte orice altceva, chiar a încercat să *realize/,0 0* Ea a avut ca scop unirea tuturor acelor Mai împi Aţi prin Europa de Est, şi a trudit din greu ca să mi'.ru

Lăsând deoparte orice altceva? Ce-o fi vrut sA M‖ prin asta?

— Numai că Europa de Est a fost — şi încă ost «• loc foarte primejdios în care să trăieşti, iar vier noastră acolo trecuse. Prea multe războaie, prea uit'

(iicjudecăţi, prea multe violenţe inutile. Scopul meu a In ,i lotdeauna să plecăm cu toţii de-acolo. Să mergem Ijii c vest. Să fugim de noi înşine şi s-o luăm de la capăt, Inii o lume nouă.

Poate chiar să scăpăm şi de vechiul liir tlem, adăugă, un pic întristat. Am trudit din greu ca Ki i aduc aici pe toţi, să clădesc Firebird, să creez aici un l'» sigur în care să putem trăi cu toţii. Nu crezi că asta miii îndreptăţeşte să fiu conducător?

Sigur, răspunse Chloe, neştiind ce altceva ar fi (MILII! să spună.

Serghei oftă.

Mare păcat că nimeni altcineva nu mai e de Murea ta. Mă întreb dac-o mai fi rămas ceva în sala jMlni'ipală a cinematografului... de obicei, se scot «i nunele şi se vând la licitaţie. După tine, o invită, des- t In iudu-i uşa şi făcându-i o mică plecăciune în timp ce M Intra.

întunericul de dinăuntru era de nepătruns, însă lilnr resimţea

vastitatea spaţiului din jurul ei. Era un Imn în care să ţi se tragă o sperietură. Se simţea de M .1 ar fi fost gata să plutească prin aer.

I lei, unde sunt întrerupătoarele? întrebă ea. lini pare rău după micile noastre conversaţii, zise ic.lii'i, şi vocea i se auzi deodată de la vreo zece paşi tui iţii de ea, total imposibil de localizat. Şi după parale noastre de şah, adăugă el.

Ni mie, mărturisi, la rândul ei, Chloe. E oprit leul ul, sau ce? întinse braţele în faţă, bâjbâind după peretele cel IIIM! apropiat, dintr-odată neliniştită.

—îmi vor lipsi şi mesele noastre împreună.

—Dar nu trebuie să renunţăm la ele doar **pentru** • • eu nu mai locuiesc în prezent acolo, zise ea.

Să fi fost doar frica ei de întuneric, sau chiar cNir.lunf ceva rău-prevestitor în tonul lui?

— Mă tem că nu va mai fi posibil, răspunse bfti Imllil mai vârstnic, cu regret în glas. Nu din cauză c*t tu oţ|| Aleasa, sau de altceva...

Deodată, toate luminile se aprinseră, la iulictigl capacitate. Sala cinematografului fu inundată (Ic n Iu mină galbenă, strălucitoare, şi Chloe se simţi oililtj, acoperindu-şi faţa cu palmele cu o secundă prea **tiu** / **iu**

— ...ci pentru că tu vei fi *moartă.*

Chloe se forţă să-şi deschidă ochii, clipind (luieim, pe măsură ce muşchii acestora îi contractau pupilele uut| repede şi mai mult decât fuseseră vreodată.

în faţa ei se afla Coţcarul.

Doisprezece

Min. i.ucru care-1 trecu prin minte fu: *Oh, Doamne, (v* e<1 *n-a murit.*

Alexander Smith, zis şi Coţcarul, asasinul psihopat n ()rdinul A Zecea Lamă, ar fi trebuit să fie mort.

i lind Chloe se luptase cu el pe podul Golden Gate, îl use prăbuşindu-se spre moarte, sau aşa avusese im- '.i,i. Când cei din A Zecea Lamă aflaseră, trimiseseră

- *a mută* de asasini să răscolească oraşul în căutarea ei, |A i răzbune moartea. însă adevărul era că, în ultima pil, e;i îi întinsese mâna... ca să-l ajute să se *salveze,*

11 .iţiuni pe care niciodată nu reuşise să le exprime cu .n at în cuvinte, mai departe de „aşa mi s-a părut că Imie să fac”.

I i i înalt, musculos, poate un pic mai slab decât lu ui oară când îl văzuse, cu aceeaşi coadă de cal ml alburie atârnându-i peste umăr, aceiaşi ochi de .mi, acelaşi costum negru dintr-un material gen pi on, care fără îndoială conţinea aceleaşi nenumă- pumnale, cuţite, *shuriken* şi alte felurite arme tradiţie pentru A Zecea Lamă.

—Chloe King, zise Coţcarul, cu o urmă de zâmbi i

—Arăţi bine, îi zise Chloe, fără să se poată abţine

Acum *nu* era momentul să aibă umor. *Şi Coţcarul ut fi prea puţin probabil să aibă simţul umorului.*

—Ce se-ntâmplă aici? ceru ea socotează, întorc Am du-se cu faţa spre Serghei.

—Mă... tem... că timpul petrecut printre noi ti x N sfârşit,

Venerată Conducătoare, îi replică Serghei, cu ti mică plecăciune batjocoritoare. îmi pare rău c-<> «ft lipseşti la întâlnirea de mâine.

— De ce faci asta? îl întrebă Chloe, deşi ştia orloiiltl răspunsul.

— N-ai fost atentă la *nimic* din ce ţi-am zis? ripiMl| Serghei, exasperat. Acum, că ai apărut tu, Semeţii

o să mă azvârle deoparte. Treizeci de ani de mumvj trudnică — din viaţa *mea* — aruncaţi, pur şi simplu Nl| prea cred c-o să las o adolescentă parvenită, crcM'tm printre *oameni,* să-mi ia totul, indiferent care i #r n descendenţa.

— Descendenţa...? întrebă Chloe, nedumerită.

— Mama ta a fost precedenta conducătoare ;i Scit ţiei

noastre, o lămuri Serghei.

Şi, în timp ce el vorbea, Coţcarul stătea ncnil|(ca o statuie, zâmbind din când în când, în aimiiil momente.

—Sora ta ar fi fost următoarea conducătoare: cum mare decât tine, ştii, şi-a fost nevoie de toate cele im lame pentru ea. Dac-ar fi supravieţuit, acum am Il «

iloiiă ,Alese", adăugă el, chicotind. Ceea ce nu s-a mai Ini Amplat de multă vreme.

Chloe simţi o greutate în adâncul stomacului. închi- jitiit'-ţi doar... o soră, care şi ea putea să moară şi să **«' ntoarcă la viaţă, care ar fi putut să-i preia o parte din povară, care chiar fusese crescută în spiritul Mai şi-ar fi putut să-i arate calea... *Ia stai...* două,*Alese"?* Dar cum i # mânea cu al treilea, cu fratele

despre a cărui existenţă posibilă îi pomenise Kim? Serghei părea să nu ştie nimic il«">pre el... Chloe îşi ascunse gândul acesta undeva, în nimicurile minţii.

Domnul aici prezent — Serghei făcu un gest cu în- llonluri spre Coţcar — s-a ocupat de ea. Biata fată: n-ar llI rrbuit să hoinărească pe străzile oraşului, noaptea, de Mim singură...

Prin mintea lui Chloe trecură, fulgerător, imagini ale Vi ului ei repetitiv: cel despre moartea surorii sale. Se t ni i i-mură, dar îşi concentră din nou atenţia asupra pre- ♦nilului. Tot nu înţelegea. îşi plimbă privirea de la unul In i i lalalt. Coţcarul îşi *dedicase* existenţa nimicirii poli ii ului Mai... era viaţa lui. Şi el cu Serghei, căpetenia Senii (h i , *lucrau împreună*?

Am tot încercat să-ţi dăm de urmă, o vreme, po- «l i Serghei, întorcându-se din nou spre Chloe. într-un uni. .un presupus că ai murit în timpul confruntărilor iii nlc dintre georgieni şi abhazi. Imaginează-ţi mira-

ii ii'ii, când ai apărut *aici,* chiar sub nasul meu!

— Voi doi colaboraţi ca să omorâţi pe oricine ar ptili'rt deveni adevăratul conducător al Semeţiei?

—Fraza asta chiar nu-mi place, replică Serghei, ciut strâmbătură.

Coţcarul doar zâmbi.

—Dar, da. în această unică privinţă, drumurile ut mu tre se intersectează: A Zecea Lamă nu doreşte să rxlnlt* conducători puternici, misterioşi, ai poporului Mni. t •* pabili să-l unifice şi

să-l conducă spre victorie — sau N|IM§ ce altceva şi-or închipui ei că i-ai putea conduce • M timp ce mie îmi cam place actuala mea postură.

—Lucrezi împreună cu un om care vrea să ne şlnu ul de pe faţa pământului, insistă Chloe, senzaţia at eu* de greutate din adâncul stomacului transformam Iu •»# în furie, pe măsură ce deruta i se risipea. Cu ciin vi care a *omorât* mai mulţi Mai! Dacă, într-adevăr, ţii ulii de mult la ei, cum de eşti în stare să-i asasinezi, sA asasinezi? Doar mi-ai tot spus că am rămas atnl ilt puţini! argumentă ea cu disperare, străduindu nu înţeleagă.

—Da, e o asociere cam bizară, recunosc, zise Sci i ,l clătinând aprobator din cap. E mare păcat, din pit de vedere genetic, pierderea a două fete ca voi, li reprezintă un

sacrificiu mărunt, când vine vorba NA I piedici apariţia haosului în cadrul Semeţiei... tui# ducea chiar *perfect* înainte să apari dumneata, dulii şoară King.

Chloe deschise gura să mai spună ceva, dar nu găsi tv. Coţcarul era în continuare nemişcat, însă cine putea a ştie cât avea să mai dureze până când el va ataca? Ilmpul trecea.

Tu ai trimis s-o asasineze pe mama? întrebă, în i rit* din urmă, încet.

Pe care dintre ele?

Cliloe miji ochii spre el.

Pe cea adoptivă, răspunse, insă acum, dacă se

gândea mai bine...

I)a, îi răspunse, prompt, Serghei. Dar asta a fost In.linte să

aflăm cu toţii că tu eşti,Aleasa”. Atunci, nu

• i ni decât o altă Mai pe care o primeam cu braţele des-

•Inse în haita noastră, numai că tu nu păreai încă preţuită să-ţi laşi trecutul în urmă. Aşa că nu făceam decât *m* K' ăbim puţin procesul.

Aţi fi avut nevoie să-i omorâţi pe mai mulţi, nu im mai pe mama, ca să mă prindeţi cu totul în haita voas- lin, replică, înfierbântată, Chloe. Ar fi trebuit să-i omo- iilli |>o Paul, pe Amy, pe Brian...

Ku fac ceea ce trebuie făcut, replică Serghei, ridicând Ini din umeri. Nu te măguli singură, considerându-te fHimn dintre Mai care să fi fost crescută de oameni. Ei tuni şase miliarde, iar noi, numai o mie, Chloe. Ei nu au Mim iie de tine. *Noi,* da. Mă rog,

adăugă el, pe un ton de

■H I. nu de *tine,* evident, dar aşa, la modul general.

t oţcarul păru să se încordeze puţin, în fine, plictisit ||i' i unversaţie.

— Dar măcar mi-ai căutat, câtuşi de puţin, tatAI? tl întrebă Chloe pe Serghei, deşi ştia deja răspunsul.

Serghei îşi vârî inelul mare cu chei înapoi în buzmnit, pregătindu-se să plece.

— Nu ştiu. E posibil să-l fi căutat Olga, din moment ce am pomenit despre asta de faţă cu ea. Şi chiar nul lipsesc momentele noastre petrecute împreună, aclAn^rt, oftând. în oricare alte condiţii, aş fi fost mândru sA ţ| fiu eu tată.

— Eu m-am săturat să ascult toate astea, mârâi |>An| la urmă

Coţcarul. Pregăteşte-te să mori, târfă Mai.

începu să-şi încrucişeze braţele peste piept, vArftn* du-şi mâinile în mânecile opuse, în căutarea câte nuc) lame.

—Nu vorbi aşa cu ea, se răsti Serghei, iritat. Tu diHlf fă-ţi treaba, şi-atât.

—M-am săturat şi de tine, Demone, ripostă Coţi it rul, pe un ton inexpresiv, şi imediat azvârli cu preoi/li»| *shuriken* spre el.

înainte să poată reacţiona cumva Chloe, steluţa e.i Im cheie zborul îngropându-se în gâtlejul lui Serghei M* înfipse chiar sub barba lui îngrijită, tunsă scurt, şi <lln locul acela începură să şiroiască panglici lungi, «le MII roşu întunecat.

—Tu..., gâlgâi Serghei, smulgându-şi steluţa din KMI

Scoţându-şi ghearele, se năpusti asupra Coţcarului,

Alexander sări cu uşurinţă deoparte din calea lul,

dar nu îndeajuns de departe încât să evite ca una <linlfl|

liilicle dolofane, pătrăţoase, ale lui Serghei, să-i grebleze Inului cu cinci şanţuri însângerate. Se răsuci ca un titi- hv şi înfipse un cuţit lung în spinarea lui Serghei, fă-

illndu-1 să scoată un sunet situat undeva între geamăt şi

complet neomenesc.

Şi tu eşti Mai, Serghei Shaddar, şopti Coţcarul, în limp ce-1 ţinea cu o mână pe Serghei, ca să-şi afunde mai mult lama în trupul lui. Tu nu însemni nimic pentru HlllIC.

Serghei mai scoase un ultim geamăt bolborosit şi se «tinse.Treisprezece

CHLOE PRIVEA CU GURA CĂSCATĂ scena din faţa ei. Se Mii»» ţea cumva desprinsă de ea, ca şi cum ar fi văzut-o In IM levizor. Era, pur şi simplu, prea mult pentru puterea «4 de înţelegere.

Serghei şi Coţcarul lucraseră împreună. *Iar* (K'hhI *relaţia dintre ei părea să se fi, hm, sfârşit.* Serglin culli tribuise la asasinarea surorii ei, iar acum o adenicniafl pe Chloe în cinematograful acesta, astfel încât CoţCNlfl s-o poată omorî şi pe ea.

Cine era mai bun dintre ei doi? Asasinul, sau efl(care-şi trăda poporul?

Hei, Chloe. FUGI!

Se scutură din gândurile ei tocmai când AIcxiiimM lăsă trupul lui Serghei să se prăbuşească pe podea **cu** uh dizgraţios *buf.* Şi,

spre deosebire de Chloe, Serglicl mm dădu nici cel mai mic semn cum că s-ar întoarce \ n*H» dată la viaţă.

—Ei, ca să vezi, comentă Coţcarul, dar fără prea ni mirare, el chiar nu era adevăratul conducător al SriiMţ

Asasinul din faţa ei probabil că ştia mult mai multe despre Mai decât ea, îşi dădu seama Chloe.

—Chiar şi pentru un Mai, era un trădător mizerabil, continuă Coţcarul, scoţându-şi cuţitul din trupul lui Serghei şi ştergându-i lama. Apoi se întoarse cu faţa spre ni. Tu, pe de altă parte...

Ar fi trebuit să rămână şi să se lupte cu el, sau să fliuă? Acea parte din Chloe care o smulsese din gândurile el adineauri o zorea încă să fugă, însă, fără să-şi dea ne ama

precis de ce, nu i se părea că ar fi o mişcare înţeleaptă. *Nu e bine să-ţi laşi spatele expus... mai ales în lulu cuiva dotat cu arme care pot să ajungă departe.*

Eu, pe de altă parte...? îl îmboldi ea, încordându-se şl pregătindu-se să intre în dispoziţia pentru luptă, ffteand câţiva paşi la stânga.

Tu ai fi o conducătoare cu adevărat măreaţă; falşii v i >şt i i zei au ales bine. Mare păcat că nu eşti om. Acesta nind motivul, adăugă el, pe un ton de scuză şi făcându-i

. . .ică plecăciune, pentru care trebuie *neapărat* să fac
HtIII.

Tu nu trebuie să faci nimic *neapărat,* îi atrase Rleiiţia Chloe, deplasându-se astfel încât să fie cu spanie spre ieşirea din sala

cinematografului, capul lui Servitei fiind îndreptat spre picioarele ei. Eu n-am făcut itii îndată vreun rău cuiva... pentru numele lui Dumne- ji'ii, chiar am încercat să te salvez şi pe *tine,* când ai căzut.

B ■ Ştiu, răspunse Coţcarul.Şi, pentru doar o clipă, expresia lui imperturbabila mi destrămă, lăsând locul nedumeririi. însă momentul trecu repede, şi el îi aruncă un zâmbet încrâncenai, m • • ţând la iveală două pumnale. Unul dintre ele eni n u A pătat de sângele lui Serghei.

— Probabil că asta se datorează faptului că ai Inul crescută de oameni. Ar fi fost un experiment ini i n sant — dacă n-ai fi fost Aleasa, adică — să vedem <•<• a i II devenit. Să vedem pe care dintre tabere ai fi ales-o.

— Nu. Există. Nicio. *Tabără.*

Chloe sări exact când el îşi aruncă unul dintre pi nu nalele lungi spre ea; sări drept în sus, şi arma trecu |Nt sub ea, înfigându-se în peretele tapetat cu catifea dlli spatele ei.

— Există bine şi rău, noi şi voi, zise Coţcarul, dfindll (târcoale şi ţintuind-o cu privirea.

— Nu, există oameni sănătoşi şi *dementi* afurisiţi, ll corectă Chloe. Sau, în cazul tău, dementi afurisiţi fjl d#J menţi afurisiţi *rău.*

La un moment dat, el scosese un al doilea cuţll, i | să-l înlocuiască pe cel aruncat; Chloe constată, iul all, că nu observase când anume. în acelaşi timp, el reuţH| s-o îndepărteze de ieşire, astfel încât să se situeze lulfd ea şi uşă: Chloe se afla, acum, în poziţia cea mai nepiU trivită cu putinţă pentru salvare.

— Şi cu Brian cum e? insistă ea, continuând sil mm, lească trupul lui Serghei, în sensul acelor de ceatmilM ('tipul lui parcă

arăta spre ieşire. A fost „bine” ce i-a făcut lui Ordinul?

Coţcarul se încruntă.

—Pentru fapta lui, Richard nu are nicio scuză, să I rateze aşa un om, şi încă pe unul de-al *nostru.* Puteau să r găsească şi alte modalităţi de a se ocupa de fiul lui Whitney.

Mâinile i se mişcară atât de repede, încât le mai văzu iloar ca prin ceaţă, şi deodată două pumnale zburau, în- v artindu-se prin aer, spre ea.

Chloe scoase un sâsâit şi se azvârli în sus şi înapoi.

îşi scoase ghearele şi se prinse de spătarul unui ■i iun, ştiind că-1 va găsi acolo. Picioarele i se lăsară în Jos, cu ghearele scoase, apucându-se de un scaun de pe uliului următor. Dintr-odată, se simţea îngrozită, dar puternică, hăituită, dar stăpână

pe sine.

Se lăsă în genunchi pe îngustul spătar al scaunului, «lua având nevoie să-şi menţină echilibrul cu vârfurile ^ lu tarelor.

A, uite cum apare animalul. Asta-mi uşurează mi- ilunea, comentă Alexander, zâmbind.

,Şi azvârli un pumnal din argint, care vâjâi spre ea. Şi

• I. la rândul lui, era cine trebuia să fie: vânătorul.

Chloe se răsuci şi sări de pe spătarul unui scaun pe **«llul, şi** aşa mai departe, tocmai până în partea din faţă

ii Nftlii.

I'ăstrează-ţi controlul, se povăţui singură. însă se •luiţua atât de *bine* în mişcare!

—Sora ta a fost greu de ucis, rosti Coţcarul, vrând ■■ <i

necăjească, în timp ce alerga pe intervalul dintre scaune, încercând să ţină pasul cu ea.

Sora mea.

Până ca măcar să afle Chloe că avea o soră, fata d< murise. Graţie lui Serghei. Şi Coţcarului.

Furia îi explodă în suflet, arzându-i membrele. I rti u un ultim salt sălbatic, de pe primul rând de scaune | >anfl în avanscenă, răsucindu-se prin aer astfel încât să atei I zeze cu faţa spre Coţcar. Acum, se afla undeva mai MIM un avantaj vizibil.

—O ultimă întrebare, rosti ea, printre dinţi. *Tu* ai li ml cel care m-a urmărit tot timpul?

—în afară de cazul în care ar mai fi fost şi alteinevii, da, răspunse el, sărind de pe podea până pe scaunele dl|| primul

rând.

începu să alerge pe spătarele acestora la fel de spi lit ten de parcă ar fi fost Mai.

—Numai că tu eşti aproape totdeauna înconjurul ft ill oameni. Trebuia să te prindem singură.

Şi Coţcarul se avântă înainte, zburând spre sccmt yi aterizând cu precizie, într-o poziţie ghemuită.

Dar Chloe se azvârli asupra lui, mârâind, înainte i *» el să ajungă jos. Avu nevoie să-şi adune toate pnleillfl ca să se împotrivească instinctului care o îndemna ni | lovească în piept, sau în burtă, scoţându-i maţele, nşf cum ar face o pisică veritabilă. însă îşi dădea senin» 11, pe sub neopren, el avea o platoşă Kevlar care-i pn»ti*)| braţele şi pieptul.

Aşa că-şi întinse rapid ghearele, ţintindu-i gâtul, chiar deasupra armurii de un negru mat, unicul loc

< ■ \ |>us şi vulnerabil.

Coţcarul îşi apropie braţele unul de celălalt şi le l idică, ţinând un pumnal îndreptat oblic în jos, de-a curmezişul încheieturii, ca să-şi apere beregata. Ghea- iclc mâinii ei stângi zăngăniră în contact cu metalul, Irimiţându-i vibraţii în sus pe braţ, ca un cui îndoit înapoi. în schimb, ghearele mâinii drepte nimeriră ceva; i And se retrase de lângă el, văzu sânge, însă nu putu *ul şi dea seama dacă-i rănise mâna, sau urechea. Coţcarul nici nu uriaşe: doar icnise, umplându-şi plămânii unlocaţi cu aer.

Ka făcu două salturi mortale înapoi şi ateriză la cincisprezece paşi distanţă de el. îşi ridică mâinile, apă- i imdu-şi la rândul ei

gâtul, şi-i aşteptă riposta. Dacă i-ar li întors spatele şi-ar fi fugit, Chloe ştia că s-ar fi ales cu IUI pumnal înfipt între vertebre.

Iar cinematograful ar fi putut să se transforme, lesne, in mausoleul ei.

Şi s-ar fi trezit cu el aplecat deasupra ei, aşteptând, i1 <irfi văzut scoţându-şi micul pumnal din argint şi i lii'/ându-i beregata cu el. De şapte ori. Până când nu a reu să se mai trezească.

Chloe fu cuprinsă de panică pentru o clipă, inundată il*' amintiri care nu-i aparţineau. O fată, alergând prin întuneric. Un oraş, noaptea. O alee. Visul avut de ea... iui lutuaj, pe un braţ. *Sodalitas Gladii Decimi. Sora ei.*

Coţcarul se ridică, tremurând puţin, însă deja aven ■ ■ *shuriken* în mâna din care dispăruse pumnalul.

Chloe îşi pierduse concentrarea.

-NU MIŞCĂ NIMENI!

Se întoarseră amândoi.

Uşile cinematografului se izbiseră de pereţi şi un pn

liţist îşi făcuse apariţia acolo, cu pistolul calibrul 45

din teacă şi ţintind spre ei. Era greu să-şi dea seama spre *care* dintre ei ţintea. Dar nu mai avea importanţă: un altul apăru lângă el, trăgându-şi de asemenea piedln» armei. Un al treilea trecu în faţa lor, observă cadavrul yl fugi să îngenuncheze lângă el.

—Cu amândoi vorbesc. LĂSAŢI-VĂ ARMELE **JOS,** strigă primul poliţist.

Pentru o fracţiune de secundă, Chloe şi Coţcarul iţi avură momentul lor, privindu-se unul pe celălalt. Apnl, concomitent —

fără vreun semnal — amândoi porniră m fugă în direcţii opuse. Chloe se îndreptă spre ieşire;» il« incendiu din dreapta scenei.

—AM ZIS: NU MIŞCĂ NIMENI! zbieră din mm poliţistul.

Ea sări jos de pe scenă, drept înainte, concenti lin du-şi întreaga forţă în braţe şi ghemuindu-se, ca o klilh lea. Se izbi de uşă, făcând-o să se deschidă tocmai In timp ce detuna cea dintâi împuşcătură. *Tare.* Mai îmi decât ar fi crezut, din ce văzuse la televizor.

Chloe ţâşni afară pe uşă şi se rostogoli pe pavajul «In afară, ferindu-se într-o parte şi trăgându-şi picioare» sub ea înainte ca uşa să se trântească la loc cu putere în urma ei. îşi văzu articulaţiile degetelor, cu care-şi protejase creştetul capului, însângerate şi jupuite.

Porni, alergând şi sărind şi săltându-se de pe un hidrant pe o copertină, apoi pe scara de incendiu şi, în sfârşit, pe acoperiş, apucându-se şi avântându-se, până când ajunse din nou foarte sus, unde putea să înainteze repede şi în siguranţă, unde-i era cu adevărat locul.Paisprezece

Şi ACUM?

Chloe alerga mai departe, dar se silea să *gândeuscA* | lucru pe care instinctele ei pisiceşti nu-1 agreau.

îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni acasă, ivlil cându-se după un precedent atentat asupra vieţii el, integrând relativ subitele manifestări ale noilor snl« capacităţi, două învieri din morţi, Ordinul A Zore* Lamă, poporul Mai, precum şi relaţia dintre acestea din urmă, din ultimele milenii, în normalitatea vieţii ei <l« adolescentă.

Dar ce *nu* făcuse?

— Nu m-am pregătit, nu mi-am găsit o cameră siy,m A, n-am descoperit Grota Pisicii, răspunse Chloe, calin cerul nopţii, în

timp ce sărea de pe o clădire pe alia, lg> norând faptul că se afla la vreo treizeci de metri înălţimi Nu m-am antrenat cum trebuie pentru luptă. Nu ml mit alcătuit un fel de strategie defensivă. N-am iniţial mi exerciţiu de urgenţă pe care să-l urmăm, eu, Amy şi l'aul Şi Kim. Şi Alek. NU MI-AM FĂCUT UN PLAN.

Se certă singură pentru faptul că nu făcuse toate mvstea la timp. *Negarea totală nu salvează vieţile, se* Handi ea.

Un pic cam târziu, Chlo, bombăni.

lîine măcar că, probabil, Coţcarul n-o mai urmărea «cum. Oricât de puternic şi de îndemânatic ar fi fost, Ucxander tot om rămânea, şi nu-i erau la îndemână luate salturile şi mişcările ei, cu atât mai puţin în ritmul «ci \sta. Pentru o clipă, Chloe îşi

permise să şi-l imagineze inlr-un Coţcaro-mobil, stând la volan cu un rânjet ma- li’lic pe faţă, ca un Joker[1] blond. Oricum, chiar şi să fi «vi11 maşină, el probabil că în clipa de faţă era preocupat «A accelereze şi să se îndepărteze pe cât posibil mai mult iii' poliţişti, fără să se mai sinchisească de ea.

Slavă Domnului că există poliţia, bombăni Chloe, măcar o dată în viaţă fără ironie. Dar de unde-or fi ştiut ir se petrecea acolo? Oare cum de-au ştiut că e cineva înăuntru?

Sc îndreptă spre cel mai înalt punct al orizontului apropiat din faţa ei, o antenă mare pentru satelit, de tip l«rCurie, fixată solid, dar fără pricepere, de vârful unui

. . . Dacă o urmărea cineva — poliţia, sau Coţcarul, sau

ui Icine altcineva — ar vedea sigur.

I>e îndată ce se văzu stând în echilibru deasupra far- Iiii ici, strângând cu o mână de marginea acesteia, îşi m i lase singura armă pe care o avea la dispoziţie.

' Aluzie la personaje din seria *Batman* şi la vehiculul botezat *Miilmobil.*

Telefonul ei mobil.

Mai întâi, sună la Firebird.

—Alo, aici Firebird L.L.C., se auzi vocea secretam

Cineva chiar ar trebui să-i atragă atenţia să renunţ la accentul rusesc pentru convorbirile cu exteriorul, «» gândi Chloe. *Ştia* că Alexandra era capabilă să vorbea.si'l engleza aproape perfect; aşa, tot restul însemna fan<l<> seală.

—Sunt Chloe. Dă-mi-o pe Olga.

—Este ieşită pentru moment... pot să-i transmit ceva?

—Nu. Dă-mi-1 pe Igor.

—Venerată Conducătoare, este într-o şedinţă, vt ul răspunsul, respectuos, dar prompt.

—Scoate-1 de-acolo, ceru Chloe, dându-şi ochii pt>N|| cap la auzul straniei neconcordanţe a cuvintelor <vlH lalte femei. E *foarte* important.

—Da, Venerată Conducătoare, răspunse Alexandra, trecând-o în aşteptare.

Chloe era încă uluită: îi fusese evident că Iм in cealaltă n-o plăcuse de la început, însă acum fă **CM** orice-i cerea, fără ezitare şi doar cu o mică notă do sarcasm.

După o surprinzător de scurtă aşteptare, Igor ni» punse.

—Alo?

Tonul îi era puţin iritat şi răstit. *Nu se prea dă în nlnl după toată povestea asta, cu conducătoarea spirituali*1 ('cea ce avea

să facă să sune cu mult mai neplăcut ce urina să-i spună.

—Igor, Serghei e mort.

Urmă o tăcere, ca şi cum el s-ar fi întrebat dacă a ui/it bine. Engleza lui Igor nu era perfectă, aşa că putea li de înţeles.

—Ce tot spui? o întrebă, în cele din urmă.

— Coţcarul tocmai l-a omorât pe Serghei. Eram cu el la cinematograful de care vă interesaţi voi.

Avea să-l împovăreze mai târziu cu amănuntele

• Irspre faptul că ea se afla acolo fiindcă Serghei voia să lie *asasinată;* deocamdată, nu voia decât să transmită vestea.

— Stai, stai. Coţcarul mai trăieşte? Am crezut că l-ai omorât.

— Nu, în realitate, am încercat să-l *salvez...* ah, las-o Imită, oftă Chloe.

î ntr-o bună zi, avea să lămurească ea şi toată povestea asta.

Se pare că el *n-a* murit când a căzut de pe podul (iolden Gate. Cumva, a reuşit să scape cu viaţă. Şi mlineauri l-a omorât pe Serghei, în clădirea cinematografului.

Care cinematograf? vru să ştie Igor, ridicând tonul.

Cinematograful pe care voi vă gândeaţi să-l cum- l'iu aţi şi să-l demolaţi, ca să construiţi apartamente, sau nil ceva, zise Chloe, exasperată de faptul că el alesese să tte fixeze tocmai asupra acestui punct anume.

— Dar noi nu ne gândeam să cumpărăm niciun ciur matograf... Nu ştiu despre ce tot vorbeşti tu acolo.

Chloe se lăsă în spate pe marginea farfuriei, năucii<i Şi-aşa

era destul de grav faptul că Serghei încercase s-o omoare, dar uite până unde mersese el cu planiil Făcuse rost de cheile unei proprietăţi despre care nu şl iu nimeni de la Firebird, doar ca să aibă la dispoziţie un li» convenabil în care să fie omorâtă Chloe. O pusese pe Olga să-i caute tatăl lui Chloe, ca să aibă pretextul unei întâlniri cu ea acolo. Oare mai era şi ceva în legăturii cu care să nu fi minţit Serghei... sau cineva din cadrul semeţiei faţă de care să nu fi minţit?

—Unde e cinematograful acela? o iscodi Igor. Aj 1111 ĸ imediat acolo...

—Nu, îl întrerupse Chloe. Mişună poliţia. Au ap;1i ul imediat după ce am început să ne luptăm, eu şi Coţciii ul Ţine-te la distanţă... spune-le *tuturor* să se ţină la dn tanţă, şi e valabil şi

pentru *kizekh.* Nu putem risca sil nu expunem.

Nu-i venea să creadă că putea să vorbească astfel.

—- Eşti sigură că e mort? o întrebă Igor, aproape lit şoaptă.

— Sunt foarte sigură, Igor, răspunse ea, cu toată blrtn deţea de care era capabilă. Dacă ar mai fi existat vreo şansă ca el să supravieţuiască, atunci ei l-ar fi dus la .pi tal. Dar părea mort de-a binelea. îmi pare rău.

Urmă o tăcere prelungită.

— L-ai omorât pe Coţcar? întrebă până la urmă Ifţiir, cu un ton de un calm ucigător.

— Ce? Nu, răspunse Chloe, dându-şi seama că face o greşeală de îndată ce-i ieşiră cuvintele de pe buze. De f aţă cu toţi poliţiştii ăia?

—Dar l-ai urmărit măcar?

—Nu, Igor, am fugit de la locul faptei. Ţi-am *pomenit* cumva că veniseră poliţiştii? înarmaţi?

Se străduia să aibă un ton la fel de calm şi de neşo- văitor, nu unul laş, aşa cum probabil că o socotea el.

—Ascultă, o să vă explic totul mai târziu, bine? Sunt *multe* de explicat. Trec diseară pe-acolo. Dar acum trebuie să închid.

Şi închise. *Nu putea să fi fost Olga?* Era îngrozită, iţâţată de adrenalină, iar acum se simţea ca un rahat laş, doar din cauza ultratestosteronizatului Padawan[1] al domnului Serghei.

Exista şi cineva care să manifeste *înţelegere* faţă de t a? Fără s-o acuze, sau să-i pună întrebări?

în timp ce apela următorul număr, o maşină de politic trecu

în goană la treizeci de metri sub ea, cu sirena urlând. Chloe

întoarse capul să privească, dar maşina nu sc opri.

—Chloe! se auzi ciripitul vesel al lui Amy. Care-i treaba?

—Ţi-aduci aminte de Serghei? Tipul mai în vârstă,

' are schimba insulte cu celălalt bătrân, la Presidio...

Conducătorul Semeţiei voastre, mda, o între- i upse prietena

ei. Pe un ton infatuat, mândră că ştia toate acestea.

' Kievul unui cavaler Jedi, în seria *Războiul Stelelor.*

—E mort. Omorât de asasinul care a încercat sfi mn ucidă

pe mine, atunci, pe pod.

—O, Doamne!

—Numai că el, de fapt, încerca să facă astfel încfit cu să fiu

omorâtă de Coţcar; a fost un soi de înscenări'...

—Mama mă-sii, o întrerupse din nou Amy. Şi tu ce ul de gând să faci?

—Eu cred...

Chloe se întrerupse, stând să se gândească. N-aven niciun chef să se ducă imediat la Firebird: acolo prolm bil că era harababură. Şi, în beneficiul unei depline de/ văluiri — din moment ce, probabil, oricum avea să a pai A toată povestea la ştiri — era, probabil, de preferat ca eu să-i spună totul mamei sale.

—Cred că o să mă duc mai întâi acasă. Dac-o li N|) se-ntâmple ceva ciudat, vreau să pot s-o apăr pe mim ut

—Bine gândit. O să venim şi noi, eu şi cu Paul. li inul bine să fim împreună, din moment ce toată lumea ijtlf deja despre

noi...

—Păi... bine, mda, bună idee.

—Absolut. Ne vedem în scurt timp.

Şi acum, ultimul apel. Era chiar pe apelare rapidit, 1

-Alo?

—Alek, zise ea, şi inspiră adânc. Serghei e mort. ('uţa carul l-a omorât.

—O, Dumnezeule! Tu eşti bine?

—N-am nimic. Mă duc spre casă, fiindcă vreau sa lin sigură că mama e bine, şi aşa mai departe. Nu şl iu *m* poate să se mai întâmple mai departe.

— Ai nevoie de mine? Eu sunt prins într-o repetiţie ni orchestra... dar las totul şi vin, dacă vrei...

—Nu, răspunse Chloe, zâmbind şi scuturând din cap, uitând că el n-avea cum s-o vadă. N-am nevoie. Sună-mă când ieşi.

—OK. Ai grijă de tine, Chloe.

—O să am.

Chloe îşi închise telefonul şi şi-l îndesă la loc în liuzunar. Mai demult, când începuse să fie hăituită de foţcar şi să-şi dezvolte puterile, mereu mergea spre casă pe căi ocolite, ca să deruteze pe oricine ar fi putut N-O urmărească. De când îi fusese răpită mama, devenise evident faptul că *toată lumea* ştia unde locuieşte: acum, important era doar să ajungă ea prima acolo. Mai privi o dată, prelung, în jur, savurând priveliştea şi lA^azul de moment faţă de ororile a ceea ce avea să urineze.

I’e urmă, sări jos de pe acoperiş şi se zori spre casă, pe alei şi

străzi lăturalnice, invizibilă pentru toată lumea... inclusiv pentru poliţişti.

< and îşi auzi mama zornăindu-şi cheile la uşă, îi des- i hise, dar uită să-şi retragă ghearele, şi Anna rămase uimită văzând-o. Chloe îşi petrecuse toată ora în care aş-

11 plase ca mama ei să se întoarcă de la muncă patrulând prin casă, asigurându-se că toate ferestrele şi uşile sunt li i ucate şi ascultând orice eventuale zgomote ale intruşilor. Amy stătea în faţa televizorului, comutând mereu între ştirile zilei de pe CNN şi canalele locale (inclusiv Iu reluările din *Invader Zim*[1]*).* Paul încă nu ajunsese.

— Doar n-o să-ţi scoţi ghearele la mine, nu-i aşa? n întrebă

1 Serial american animat de televiziune produs de Nickelodi'iui şi având ca personaj principal un extraterestru pe numeZim,(li' i" planeta Irk, care are ca misiune cucerirea şi distrugerea Pământului)

Anna King, un pic nelinişti tă, intrând şi a.şr zându-şi servieta diplomat pe masă.

—Nu tocmai, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet crispat.

—Hei... o dau iar! strigă Amy, de pe canapea.

Mama şi fiica intrară în living. Un tânăr prezentai* u de şti ri, cu o expresie de îndârjire pe chip, vorbea, m timp ce cuvintele *Om de afaceri din localitate asasinul* luminau un colţ al ecranului în roşu, galben şi albasl ni

—„Magnatul local din domeniul imobiliar Serghei Shaddar a fost găsit astăzi mort în clădirea unui cine matograf părăsit. Connie Brammeier, aflată în In m i Sunset[1], relatează.”

Imaginea se mută pe chipul unei reporteriţe, tânfli ii şi cu

1 Partea interioară a Sunset District, important cartier din /.<HtH central-vestică a metropolei San Francisco.

înfăţişarea serioasă, urcată pe scena cinematogt 11 fului. în spatele ei se petreceau tot felul de lucruri, inwi era greu de spus ce anume. Se vedeau mai mulţi pol i (i11, plus un detectiv cu oboseala întipărită pe chip, can' se încrunta spre mapa din mâna ei, şi mai multe bliţml clipind.

—„Astăzi, ceva mai devreme, poliţia a fost alertată de o persoană din partea locului, cu privire la desfăşurarea unor anumite activităţi suspecte în această clădire părăsită. înăuntru, a fost descoperit trupul neînsufleţit al lui Serghei Shaddar, deţinător al Firebird Properties L.L.C., victima unui asasinat oribil — şi, posibil, ritualic — şi plin de plăgi înjunghiate...”

—Plin? Dar n-a fost decât una, exclamă Chloe, înainte de a se

putea stăpâni.

—„ ...şi, de asemenea, cu beregata tăiată. Dacă a fost victima crimei organizate, sau a unui atac întâmplător, i .îînâne deocamdată o necunoscută. Shaddar era un om de afaceri retras, dar popular, care dona de fiecare ('răciun câte zece mii de dolari unor diverse societăţi caritabile.”

Uite ceva nou pentru mine, îşi zise Chloe, în sinea ei.

I .a fel ca variabilele inverse şi persoanele cărora le place Avril Lavigne, îi venea greu să înţeleagă cum de era posibil să fie cineva atât de absolut malefic... dar *şi* să Iacă donaţii în favoarea săracilor.

—„Investigatorii afirmă că nu deţin vreo urmă a celor doi suspecţi care au fugit de la locul crimei, însă poliţia continuă să

cerceteze. Oricine are vreo informatic privitoare la această crimă este îndemnat să sune la numărul afişat în partea de jos a ecranului. Toate informaţiile vor beneficia de protecţia anonimatului. Bob?”

—Oare de ce am eu senzaţia că unul dintre suspri (i ai fi *tu*, Chloe? o întrebă mama ei, pe un ton care se a p i u pia în chip primejdios de un mârâit.

Amy dădu sonorul mai încet.

Chloe inspiră adânc.

—Serghei m-a chemat să ne întâlnim la cinemttln graf, fiindcă spunea că ar avea informaţii despre l.iln. începu ea să povestească, şi mama ei făcu ochii ma i i I fapt, era o înscenare, ca eu să fiu omorâtă de Coţcar, cart era şi el acolo, aşteptându-

mă.

— Eu crezusem că persoana aceea — Coţcarul M căzut de pe pod, rosti, lent, mama ei.

— Doi la sută dintre sinucigaşi supravieţuiesc în ll«> care an căderii, declară Amy, fără să-şi ia ochii <l<* ptf ecranul televizorului.

— Oricum ar fi, el e încă viu, continuă Chloe, sul) pi i virea încruntată a mamei sale. El şi Serghei colabuimi pentru asasinarea oricăror potenţiali „Aleşi”... din motive diferite, evident. Ei sunt cei care mi-au asasin»! sora biologică, în urmă cu câteva luni. însă amili Coţcarul s-a supărat pe Serghei şi l-a omorât, înainli’ iii* a mă ataca pe mine: era doar un alt Mai pe carc-l vn||| mort.

Anna King îşi privi prelung fiica, fără să clipe.I M n, exact în stilul lui Kim. Dar privirea ei era mull inul dură şi mai oţelită decât cea a fetei-pisică, şi plinii blond nu-i stătea la fel de strâns pe cât şi-l ţinm iln

' 'I ii cei. Iar când vorbi, într-un târziu, avea un ton la fel de

iii Im ca al lui Igor.

—Asta a fost. Ne mutăm.

Chloe fu nevoită să-şi reia în minte cuvintele ei de mai multe ori până să le înţeleagă.

-Ce?

—Ne mutăm. Oraşul San Francisco e mult prea |n'i iculos. E ridicol, exclamă Anna King, scoţându-şi nrlielarii şi întorcându-se cu spatele, în timp ce lua un i arneţel. N-ar trebui să am

probleme în găsirea unui ucrviciu în Seattle, sau în New York...

Mamă, ce tot vorbeşti? strigă Chloe, urmărind-o prin casă.

Amy se făcu mică pe canapea, aruncând doar din i .nul în când câte o privire peste spătarul acesteia.

în ultimele câteva luni, au fost *două* tentative de n ţi lua viaţa, începu mama ei, enumerând pe degete. *Eu* urn lost ţinută ostatică, *tu* ai fost, practic, ţinută ostatică, mi a in fost, personal, martoră la un război între bande, Indiferent de cum ai vrea să-l numeşti.

Dar nu putem să fugim, pur şi simplu... poporul Mai m-a căutat atât de mult timp... ei n-or să renunţe, cu IUI a, cu două. Şi nici Coţcarul! protestă Chloe.

Atunci, ne vom găsi o ascunzătoare. Eu le voi apune

autorităţilor ce mi s-a întâmplat şi vom intra mir un program federal de protecţie, sau cam aşa ceva. i • luăm de la început. Nu mă interesează.

—Dar nu pot să *părăsesc* aşa pe toată lumen! m> văicări Chloe, dorindu-şi ca izbucnirea ei să fi sunat mol puţin adolescentin.

—Iar *eu* nu pot să te las aşa, să fii omorâtă! ripoNlH mama ei.

Ochii îi aruncau văpăi, iar maxilarul îi stătea înclr, tat de iritare.

Dintr-odată, Chloe înţelese. Mama ei se sim|nt neputincioasă în a-şi proteja fiica. Se simţea neştiut* nun şi lăsată pe dinafară; viaţa fiicei sale devenise, dinii o dată, potopită de culte străvechi şi de rase mitologici', >jl Anna era supărată din cauză

că nu mai avea nici pic tin control asupra ei. Iar acesta era unul dintre lucrurile |»< care le preţuia mai mult decât aproape orice.

Desigur, întreaga situaţie era, *cu adevărat,* scăpulD de sub control: Serghei murise, Coţcarul era încil **In** libertate, Brian probabil că se regăsea şi acum pe li .ln celor mai căutaţi duşmani ai Ordinului, poporul Mai im avea conducător şi se simţea pierdut, şi, din câte incr pea să-şi dea seama Chloe, încetul cu încetul, nu exial# decât o singură persoană în măsură să rezolve **Iun In** aceste probleme.

îşi îndreptă umerii şi se strădui să adopte un ton cfll mai calm.

—Mamă, ştiu că totul e tulburător, dar fuga chim n-ar rezolva

nimic. Orice Mai poate să-mi dea de UI UM la fel ca un copoi. Şi... eu nu *pot* să-i părăsesc. Acum miiil singura lor conducătoare.

Când mama ei încercă să deschidă gura, Chloe îi tăie \ orba, cu toată blândeţea posibilă.

— *Tu* m-ai văzut murind şi întorcându-mă din morţi. Mi-ai văzut ghearele. Aici nu mai e vorba doar despre \ rcun cerc artistic de la liceu, sau altceva asemănător: e n-va serios. Şi eu sunt singura capabilă să oprească tot mrst ciclu al violenţelor, se trezi spunând Chloe.

Uau, oare chiar cred eu una ca asta? Şi, când se gân- ilra mai bine, îşi dădea seama că *nu* era o „credinţă”: era im adevăr. Ea *trebuia* să fie cea care să-l oprească. Altfel, avea să tot

continue. La nesfârşit.

Sau până când mureau toţi cei implicaţi.

— Iar *eu* nu pot să te las să te implici în continuare, /iso mama ei, cu glasul tremurat.

însă Chloe îi simţea hotărârea destrămându-se.

— Nu avem de ales, nici tu, *nici* eu, zise Chloe. Dacă MII mă duc eu la ei, vin ei la noi. Şi-ţi jur că ţie n-o să-ţi mai facă nimeni rău vreodată.

Şi eu, de ce nu pot să jur acelaşi lucru, pentru fiica mea? şopti Anna, ducându-şi degetele la tâmplă.

Nu plângea, nu tocmai, însă era evident că se ><li .uluia să se abţină.

Atunci, bătu cineva la uşă, făcându-i pe toţi să tre- Kil ră.

Hei, urlă voios Paul, prin geamul uşii de la intrare, t ulicând la vedere o pungă cu Krispy Kremes. Abia apoi v il/.u expresiile de pe feţele tuturor. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

***

Mama lui Chloe insistă să conducă ea, dacă tot nu pulen să interzică deplasarea, nici să indice ea direcţia. Paul şl Amy se aşezară pe bancheta din spate, îndopându-sc ni gogoşi, ca să mai scape de tensiune.

Aproape cape vremuri, se gândi Chloe, cu melancn lie. Ceva din faptul că stătea pe locul din dreapta o fi u i u să se simtă ca şi cum ar fi avut iar zece ani. Mama ci ni ţinea şi acum maxilarele încleştate, scrâşnind din dinţi, până şi cerceii i se legănau cu hotărâre în urechi.

Chloe oftă, urmărind cu degetul micii stropi de pion ic care se adunau pe geam, înainte de a-şi croi drum înl r o parte, sau în jos, lipiţi de sticlă prin puterea vântului. ('! neva spusese odinioară despre un conducător că e la (« I de bun ca prietenii şi sfetnicii de care se înconjura. *Poale că ar trebui să le acord un pic mai multă încredere Im Paul şi lui Amy.*

Când ajunseră la Masa — restaurantul era un loc di' întâlnire cât mai neutru cu putinţă — cineva îi condtiNM cu discreţie în spate, unde erau deja aşteptaţi de Ol#**» Igor şi Kim. Mama lui Chloe făcu ochii cât cepele c.iml toţi o întâmpinară pe fiica ei cu „Bun venit acasă, Veni' rată Conducătoare” şi se înclinară. Chloe îi adrcNll mamei sale un zâmbet firav şi ridică din umeri.

Masa era dreptunghiulară, şi Chloe se orientă imcdinl spre un

loc de pe una dintre laturile mari, chiar lângă 01 KM, însă mama ei o înghionti uşor şi clătină aproape iinpn ceptibil din cap, arătându-i din ochi spre capul mesei

— Dacă vrei într-adevăr să pui capăt violenţelor şi să-ţi conduci poporul, atunci trebuie să-l *conduci,* murmură ea. *Preia* controlul, Chloe. Nimeni nu poate să-l preia în locul tău.

Chloe încuviinţă, zărind în ochii Annei King ceva anume, la care nu fusese cu adevărat atentă până acum. Ceva care implica o slujbă de mare răspundere şi calităţi politice. Ceva legat de faptul de a fi femeie şi asociată la

o firmă importantă. *Trebuie s-o întreb despre asta intr-o zi,* se gândi Chloe, strecurându-se pe scaun şi cufundându-se în pielea moale a tapiţeriei. încercă să se concentreze asupra

urmelor imprimate de fesele precedentului ocupant în tapiţeria scaunului, ca să ignore senzaţia de nervi la stomac.

Igor şi Olga erau, în mod evident, surprinşi şi stânjeniţi de prezenţa neprogramată a oamenilor.

— Igor, Olga, v-o prezint pe mama mea, Anna King, zise Chloe, arătând cu braţul spre cei numiţi.

Olga trecu peste orice şoc ar fi resimţit şi-i strânse mâna cu căldură doamnei King.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, zise, cu accen- tul ei pronunţat... care devenea sesizabil mai pronunţat ori de câte ori era stresată.

— Bună seara, zise scurt Igor.

— Prietenii mei, Paul şi Amy.

Cei doi Mai îşi înclinară capetele în semn de salut spre cei doi adolescenţi umani; nici Olga, nici Igor nu fuseseră prezenţi la lupta de la Presidio. *Erau ocupaţi*

cu munca propriu-zisă, îşi dădu seama Chloe, pufnind mental. Nu se jucau de-a puterea precum cei doi bărbi iţi vârstnici care conduceau cele două tabere.

—Ei sunt Olga şi Igor, cei mai importanţi doi... ăăl) reprezentanţi Mai.

—Mă bucur să vă cunosc, zise mama ei, cu o om e care răceală.

—Paul, Amy, zise Olga, înclinându-şi capul spre el Doamnă King.

Kim doar le făcu un semn cu mâna: cumva, totul adorabilă,

cu ghearele ei pisiceşti.

—îi *cunoşti* pe oamenii aceştia? o întrebă l)*ni, uluit.

—Sunt prietenii mei, răspunse Kim, cu nonşalanţ i

—îmi cer scuze dacă am compromis siguranţa, /lun Chloe, facându-le semn celorlalţi Mai să se aşeze, ca -(i mamei sale.

Toţi trei se conformară, dar privindu-se cu oarei .ne neîncredere.

—Eu... nu ştiam precis ce avea să se mai întâmpli continuă ea, şi am vrut să-i menţin în siguranţă.

—Sigur că da, replică prompt Olga. Ei au contribui! la salvarea ta, da? Sigur că sunt bine-veniţi printre nul

Igor, în schimb, nu spuse nimic.

—înainte de a merge mai departe cu orice altceva,,, Chloe

trase aer adânc în piept. Trebuie să aliaţi <A Serghei încerca să-mi provoace moartea când N H întâmplat totul.

Kim făcu ochii mari, până într-atât, încât păreau gata w1-i explodeze din orbite. Olga clătină încetişor din cap.

—E ridicol, zise Igor.

—Din nefericire, nu e, îl contrazise Chloe.

Le istorisi întreaga întâmplare, cu toată acurateţea şi luate amănuntele pe care putea să şi le mai amintească. In mod special, exact cuvintele lui Serghei.

— Aşa că, practic, concluzionă ea, Serghei şi Coţcarul colaborau pentru descoperirea şi asasinarea tuturor iilor posibili Aleşi, inclusiv a *surorii mele.*

—Nu avea niciun motiv, pufni Igor, cu dispreţ.

— El voia să-şi păstreze puterea, şi se temea să nu-i lie luată.

— Dar tu eşti Aleasa, rosti Olga, neputincioasă. De i r ar fi făcut el aşa ceva?

— *Tocmai* v-am spus, răspunse Chloe, străduindu-se a nu-şi piardă răbdarea.

Mama ei scutură aproape imperceptibil din cap.

< *'iilmează-te, Chloe.*

Eu nu cred, repetă Igor, luând o înghiţitură din cafea.

- OK, poţi să crezi, sau nu; realitatea este că el e *mort,* iar poliţia derulează o investigaţie. Noi ce facem iicum?

Toţi cei din jurul mesei rămaseră tăcuţi. Olga sorbi delicat din ceaiul pe care i-1 adusese chelnerul.

Vom discuta despre asta la întâlnirea la care vei pin t icipa şi tu, şi toată Semeţia, mâine-seară, zise ea.

—Eu o să te învăţ principala rugăciune pentru di'* chidere; cred că va fi de ajuns, deocamdată, se oferi Kim

—*Rugăciune...?*

Mama lui Chloe îşi întoarse căutătura furioasă '.| >i •• fata-pisică. Urechile lui Kim se pleoştiră, şi ea se Ini u mică sub privirea femeii mai vârstnice.

—Mai degrabă, o... o invocaţie, bolborosi ea, începu tul tradiţional al unui discurs.

Chloe se strădui să-şi stăpânească zâmbetul.

—Daţi-mi voie să clarific în totalitate un aspect: nu sunt în totalitate de acord cu toate acestea, rosti eti hotărâre Anna

King, cu toate că respect necesităţile ţi credinţele poporului nativ al lui Chloe. Dar, dacă i ud întâmplă *ceva* lui Chloe, ţineţi minte: spre deosebite de voi, şi de membrii Ordinului, eu nu am nimic împo triva armelor de foc.

Igor se pregătea să-şi dea ochii peste cap, însă Ol#» ll făcu să se răzgândească, trăgându-i o lovitură cu piclo rul pe sub masă. Chloe şi-o imaginä pe mama sa, slinul cu o armă automată în mâini, ţipând şi agitându-şi arm* într-o parte şi-n cealaltă, trăgând rafală după rafală !.|no inamicii nevăzuţi. în viziunea lui Chloe, încă avea pe mm ochelarii pentru citit şi în urechi i se legănau cerceii do argint.

—Şi acum, ce-o să le spunem tuturor? Despre mol I vul pentru care nu eşti acolo, cu ei? ceru să ştie Igor.

—Le spuneţi adevărul. *Boule,* fu cât pe ce să adau^o Chloe. Că e cu adevărat periculos în momentul aceul*, ră-1 am pe urmele mele pe Coţcar... şi c-o să ne vedem cu toţii mâine, acolo, în Grota Pisicii.

—Unde? o întrebă Olga, nedumerită.

Ups. E amuzant numai pentru mine, îşi dădu seama (’hloe.

—Ăăă... la Firebird, se corectă ea.

însă văzu că Paul şi Amy zâmbeau.

—Să le mai spuneţi *şi* că nu va fi nicio *răzbunare.* Nici din partea vreunei persoane individuale, nici din partea vreunui *kizekh.*

—Dar toţi cei loiali dintre Mai vor insista, se stropşi Itfor. Eu însumi, dac-aş fi avut iscusinţa...

—Tu — le — vei — spune — că — nu — va — fi — *nicio răzbunare,* repetă Chloe, cu glas tărăgănat. Nimeni mi va face nimic, până după marea seară a discursurilor de mâine. Toţi sunt avizi de sânge... şi cei din A Zecea I .a mă vor fi pregătiţi şi în aşteptare, de îndată ce vor afla veştile. Se vor *aştepta* la un atac, preciză ea, sperând că lusese suficient de convingătoare.

—Are dreptate, o susţinu Olga.

Chloe încă era năucită de credinţa absolută a acestei le mei mai vârstnice în ea, ca Aleasă. Şi ea îi fusese la fel «le loială lui Serghei ca şi Igor, însă nu avea nici cea mai mică problemă în acceptarea a ceea ce spunea noua şi .itlolescenta lideră spirituală a poporului Mai, oricât de deplasat ar fi părut.

Şi e foarte bine, dacă mă gândesc la pumnalele din m irii cu care mă priveşte Igor...

— Cred că mai avem câteva ore de acalmie îna i 111 oi Im începerea furtunii, adăugă Kim. Ar fi un moment |ti al nic ca să evaluăm situaţia şi să ne facem planurile.

— Dar investigarea asasinării lui Serghei n-o «A I conducă pe poliţişti spre voi? interveni Paul. Adică, «A cerceteze la Firebird, şi printre toţi partenerii lul «li* afaceri, şi angajaţii nemulţumiţi...

— Are dreptate, îl aprobă mama lui Chloe. Voi wi'i'fj măcar vreun plan pentru genul acesta de investigaţii' >'

Igor şi Olga se priviră unul pe celălalt, apoi **îşi In** toarseră ochii spre Chloe.

După toate aparenţele, *nu* aveau.Cincisprezece

In dimineaţa următoare, Chloe îşi dădu seama că era o /i do marţi. Numai că, în loc să se ducă la şcoală, mai rămase pentru un timp în pat şi hotărî că, la câte se în- i .implau în jurul ei, încă o zi n-ar însemna sfârşitul lumii. Iii clipa aceasta, nu se simţea în stare să îndure nimic. Nici recuperări după programul de şcoală, nici întâlniri cu oricine, nici nimic. Nimic, până la şapte seara, când Iri'buia să se adreseze minusculului trib de Mai, fără i asă şi fără conducător, unor peste o sută de persoane necunoscute, cu feţele ridicate şi ochii mijiţi spre ea, în i autarea speranţei.

Chloe încercă să trateze această ocazie ca pe un examen oral şi să nu-şi facă griji pentru ea decât ceva mai l a i /.iu. Se întinse şi se ridică în capul oaselor, lăsându-şi doar pentru câteva clipe

ghearele să-i iasă din vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Pijamaua ei conul a intr-o veche pereche de boxeri şi un uriaş tricou Tide |»c care-1 primise cadou mama ei la Target, sau altundeva. Mare. Portocaliu. Urât.

Alek o plăcea în urâtele şi supradimension.ileli ei veşminte pentru noapte, îşi aminti ea, cu o uşonrl întristare.

Chloe clătină din cap. Făcuse pace cu el săptănuimi trecută, concomitent cu temele ei pentru şcoală. FAciinm pace şi cu Marisol. *Şi Serghei, hm, odihnească-sr In pace.* Acum avea nevoie de o zi de pace şi de liniai»» pentru ea însăşi, înainte ca rahatul să înceapă iar sA mv reverse, în seara aceea.

Am nevoie să plec la o plimbare cu bicicleta.

îşi îndepărtă sub duş lenea somnului şi-şi trase |n ea

veşminte curate: blugi, un tricou şi o geacă pufoiiNl Patagonia, pe care o purta rareori la şcoală, de team A ca Amy să n-o acuze că ar fi stridentă. Mama ei era joftf la masă, sorbind din cafea şi parcurgând cu privii <■.< facturile.

— Mă duc să fac o plimbare cu bicicleta, o anunţ A Chloe, smucindu-şi degetul mare în direcţia mini-guru* jului care conţinea mult prea multe porcării depozitul'[1] încât să mai încapă şi maşina în el.

— Să-ţi iei casca, rosti maşinal doamna King.

Abia apoi îşi ridică privirea spre fiica ei.

— Ia stai! Eşti sigură că e bine? Dar cum rămâne etl poliţia... şi cu Coţcarul?

— Dă-i în mă-sa, răspunse Chloe, cu un zâmbet fioros.

Apoi îşi îndulci expresia văzând groaza întipărit A |tg faţa mamei.

— Mă îndoiesc că poliţiştii ar putea să mă recunoască, i Iacă am casca pe cap. Cât despre Coţcar... îţi promit c-o sil stau numai în locuri publice. El n-o să facă nimic, dacă sunt acolo persoane nevinovate — oameni — în preajmă. Am mare nevoie să-mi limpezesc mintea, o vreme.

— Şi eu, zise Anna King, pe un ton vag. Este... cu adevărat... ceva neobişnuit pentru mine, ştii?

— Tu chiar n-aveai habar în ce te-ai băgat când m-ai adoptat, hm? zise Chloe, zâmbind, cu toate că, pe (I i năuntru, se simţea într-adevăr vinovată pentru asta.

— Mi-am dat seama în ce m-am băgat când aveai doi ani şi ţi-

ai dărâmat biblioteca peste tine. Şi *pe urmă* ai început să-mi ronţăi toate romanele mele preferate de l'ony Hillerman[1], replică mama ei, cu şiretenie. Am mai

■ itit despre alţi părinţi cu copii care vor să-şi restabilească legăturile cu... *etnicitatea* lor originară. Dar ni- i iunul dintre cazurile relatate acolo nu se ocupa de supranatural.

Era un termen neobişnuit. Chloe niciodată nu se gândise la el, cu referire la propria persoană. în fine, ea încerca să nu se gândească deloc la toată povestea cu muritul şi întorsul din morţi, în general. Era prea bizară. Acum, de exemplu, Serghei o fi în lumea aceea a umbrelor? Exista el alături de celelalte umbre de lei car*» bântuiau prin întunericul acelei veşnicii? Sau

1 Scriitor american de romane cu detectivi (1925-2008), multe limd adaptate pentru marele ecran sau pentru televiziune. Cele tuni cunoscute dintre ele aveau ca personaje membri ai tribului de Indieni navajo.

exista un iad pentru Mai, rezervat celor ca el?

—Vestea bună e că, dacă păţesc vreun accident, mi nu mai rămas încă şapte vieţi, declară Chloe, zâmbind.

—Nici măcar în glumă să n-o mai spui, replică mnmn ei, printre dinţi.

în unele privinţe, mama ar fi o mai bună întruchipări a Zeiţelor Gemene, decât Kim, se gândi Chloe, în timp o# pedala prin parc. Ca atunci când îşi formulase discursul despre apărarea sau răzbunarea fiicei sale, peniiu eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva: prolcr toare ca Bastet, războinică precum Sekhmet. Kim un profund spiritualizată, însă nu etala cu adevărat calităţi ale niciuneia dintre ele. Dacă exista ceva asemănător cu muzele din panteonul Mai, atunci cu siguranţă

că ;u li fost vorba despre Kim.

Aerul era răcoros, perfect pentru o expediţie p« bicicletă, şi soarele îi încălzea spinarea. Amy obişnuia nH se distreze pe seama căştii lui Chloe, când erau încA iii creştere: ea mereu şi-o lepăda pe-a ei, de îndată ce îndepărtau de casă la o distanţă la care să nu mai pi >ain fi văzute. însă Chloe considera că o făcea să arate rn u veritabilă biciclistă, ca o participantă la curse, sau, poalo,

ofată-curier.

Oamenii îi zâmbiră când intră pe aleea din parcul Golden Gate; alţi biciclişti o întâmpinară cu „BuuA dimineaţa”, sau „Ce zi grozavă pentru plimbare”. Chloe era, în acelaşi timp, anonimă şi recunoscută, salutată şi .ipoi uitată, la fel ca toţi ceilalţi

oameni care se bucurau de vremea frumoasă de-afară. O fetiţă pe o bicicletă roz cu rotiţe laterale de sprijin încercă să se ia la întrecere cu ea cale de câţiva metri, şi Chloe se prefăcu că pedalează cu îndârjire, până când mama îşi chemă odrasla in apoi.

Era o senzaţie plăcută să-şi simtă picioarele pedalând, şi acea stranie poziţie cocoşată, când se apleca deasupra ghidonului. însă nu exista nimic din acea familiară usturime în gambe cu care fusese obişnuită, în mod normal, ceea ce i se părea, într-adevăr, caraghios. Principalul motiv pentru care-şi dorise o bicicletă Merida era acela că avea un motor electric asistat de pedale şi solicita un efort mai mic din partea ei când I rebuia să urce o pantă. Acum, însă, cu forţa şi rezistenţa ' i de Mai,

aceasta nu mai constituia o problemă. *Pun pariu că aş putea acum chiar să particip la triatlon.* Poate, doar, în afară de partea cu înotul: nu era convinsă ducă pisicile se descurcau prea bine cu înotul, şi nici în re măsură aversiunea lor naturală faţă de apă i-ar putea nfecta performanţele.

Trecu pe bicicletă pe lângă oamenii care se jucau prin pure în fiecare dimineaţă devreme, şi privi cum un tip Înalt, şaten, sărea după un frisbee aruncat foarte sus. Ceva mai departe, se petrecea o chestie politică tipică pentru San Francisco: un tip blond, mai scund, care nu părea să fie mai mare ca vârstă decât ea, stătea In u masă şi împărţea fluturaşi despre beneficiile libertin In mului[1]. Chloe nu ştia prea bine despre ce era vorlm,

1 Curent asemănător anarhismului, promovând lilwt I absolută a individului.

însă judecând după glumele sarcastice ale unor ti|il mai zdrenţăroşi din preajmă, probabil că nu era cevH stângist.

îşi întoarse cu o mişcare energică bicicleta :.pn nord, ieşind din parc la câteva minute după aceea. I)i<n tinaţia care o tot tulbura din adâncul minţii ieşi In sfârşit la suprafaţă şi deveni cunoscută: podul Golrii'il Gate.

Locul în care se luptase pentru prima oară cu Coţdi rul, şi-l crezuse mort. Prăpastia simbolică dintre vudioji ei viaţă şi traiul printre Mai, ascuns în micul lor comu tiv peste fluviu, în Sausalito. Ea, cu Amy şi Paul — pe vrcmwi când erau doar cu un pic mai tineri, pe vremea caml toţi erau, încă, „doar prieteni” — obişnuiau să se plinilie de-a lungul lui, şi să viseze la lumile noi aflate de pai li h cealaltă. După atentatele din data de ll

septeniluU>, brigăzi ale Gărzii Naţionale începuseră să fie poştali- In jurul lui, menţinându-i siguranţa şi incomodându i pe localnici.

Ceea ce, odinioară, fusese unul dintre locurili- »*| preferate din întreaga lume, devenise o sursă de tulim rare, de frământări şi de serioase deranjamente ulii macale.

A venit vremea să mi-l iau înapoi. Să-l revendic.

Chloe comută bicicleta pe viteza superioară şi pedală cât putu de tare, picioarele ei surclasând motorul. Străduindu-se să nu gândească, se avântă înainte şi închise ochii.

Când îi deschise iar, era pe pod.

Era o zi superbă: traversele portocalii străluceau sfidătoare pe fundalul albastru delicat al cerului şi albul de vată de zahăr al

norilor, o culoare complet nepotrivită în natură. Apa golfului scânteia orbitor dedesubt, un albastru-închis pe care ambarcaţiunile de un alb pră- los pluteau nepăsătoare. Dealurile din faţa ei aveau diverse nuanţe sclipitoare de verde şi verde-închis, ca un afiş în acuarelă dintr-un magazin cu suveniruri pentru turişti.

Chloe simţi că-i vine să strige, sau să cânte. Din moment ce nu prea putea să se descurce la acest din urmă capitol, lăsă să-i scape un „IIIUUUUUPIIIII!” t are-i sperie pe câţiva pietoni.

Era năpădită de o bucurie a mişcării de care nu mai avusese parte de multă vreme. Nu vâna, nici nu era vânată, nu avea pe nimeni prin preajmă care să i-o tulbure: doar viteza, şuierul vântului în urechi, picioarele miş- i andu-se şi priveliştea

superbă.

Rugăciunea este mişcarea.

Chloe îşi aminti ceva nedesluşit despre dansatorii-şerpi I topi, care se rugau pentru ploaie ţinând în guri şerpi ai clopoţei. Rugăciunea lor *era* dansul, nu o recitare

separată, sau un cântec, sau versuri rostite. Exact asin simţea ea acum: numai splendoarea şi bucuria di* a l l , pur şi simplu, în viaţă. *îţi mulţumesc, Cine-oi fi.*

Podul i se păru prea scurt, până la urmă; în timp i'« trecea de celălalt capăt al lui, Chloe se miră cum de i w păruse interminabil în acele situaţii în care-1 traversaм , într-o parte şi-n cealaltă, cu maşina, o dată chiar hi Brian aproape mort pe bancheta din spate.

Nu avea niciun chef să se întoarcă deocamilalft acasă, aşa că trecu mai departe şi porni spre promonln riul Marin, aşteptând să resimtă oboseala, pe măsură cu dealurile aveau să-şi ceară tributul.

Dar nu se întâmplă aşa ceva.

Ca şi cum ar fi urcat în spirală spre vârful umil gigantic cornet cu îngheţată, Chloe înconjură dealul |>e U marginile lui şi se pomeni în faţa ochilor cu o nouă pi l velişte superbă: podul, văzut de sus, şi San Francisco, lıı depărtare, iar între ele, numai apă şi stropi. Nu era decftt

o mică suprafaţă pentru parcare şi un strat subţire du iarbă învelind promontoriul stâncos; cei mai mulţi dintre oameni urcau până acolo, făceau câte o fotoni alin şi plecau. Cei care

rămâneau erau respectuoşi şi tăcuţi Orice zgomot din partea copiilor extaziaţi care ţopaiaii în vârful lumii era măturat de vântul dinspre ocean Chloe îşi rezemă cu grijă bicicleta de un bolovan şl sui în vârful lui, îmbrăţişându-şi genunchii la piept ţl sorbind priveliştea.

Ce-aş vrea să mă simt aşa mereu!

Chloe îşi dori să fi existat vreo cale de a-şi înmagazina întregul moment prezent, nu doar imaginea, doar partea vizuală, ci totul, cu mirosuri, şi senzaţii, şi restul. Ca într-o piatră, sau altceva care să poată fi păstrat în cutia cu bijuterii, şi scos ori de câte ori simţea nevoia să retrăiască momentul.

Se lăsă pe spate şi se întinse, ridicându-şi privirea spre cer. în bătaia soarelui şi a vântului, şi în tăcerea din jur, rotiţele din

mintea ei începură să se aşeze, înce- tul cu încetul, la locurile lor; cheile universale şi toate celelalte unelte care o sabotaseră mental pe durata ultimelor câteva luni dispărură treptat. Vacarmul de Ibnd din creierul ei se stinse. Acum, doar *exista.*

Şi iată, acolo, ascunse de mâzgăliturile mentale, văzu răspunsurile care fuseseră totdeauna acolo. Nu era o uriaşă revelaţie, un mesaj trimis de Zeiţele Gemene, sau de mama ei de dincolo: era doar mintea lui Chloe. Care vorbea acum desluşit cu ea însăşi.

Se ridică în şezut şi-şi scoase telefonul, plină de regret pentru faptul că momentul se sfârşise, dar şi de hotărâre.

Făcu o comandă telefonică, astfel încât să nu i se afişeze

numărul ca apelant, şi-l ceru pe Whitney Rezza când i se făcu legătura, spunându-i secretarei că e Chloe King.

— Ei, iată un apel la care nu m-aş fi aşteptat niciodată, răspunse Whitney, cu obişnuitul lui rânjet uşor, ca şi cum ar fi fost la clubul de iahting.

— Domnule Rezza, Alexander Smith l-a omorât n i l pe Serghei.

— Zău? Ei, *asta* chiar este o veste cam neaşteplulA Bine i-a făcut.

Chloe îşi păstră calmul interior, refuzând să i/hm nească, sau să devină sarcastică.

— în realitate, ei doi lucrau împreună. Pentru nsiml narea tuturor descendenţilor precedentei *adevărul** conducătoare a

Semeţiei. Ca, de exemplu, a surorii melc Sau a mea.

— Nu cred aşa ceva nici în ruptul capului, replit'A vârstnicul ei interlocutor.

Chloe se întrebă, pentru o clipă, dacă exista cineva, din *oricare* dintre cele două tabere, care să fi văzut vmi dată un film cu spioni. De oricare fel. De parcă ideen ni doi duşmani să lucreze împreună pentru atingerea unul scop comun ar fi fost, pentru ei, absurdă.

— Ei bine, totuşi aşa a fost. O ştiu: am fost acolo ciiml l-a omorât Coţcarul. Amândoi au vorbit despre asta. I)m staţi, nu în legătură cu asta v-am sunat.

-Da?

— în calitate de nouă conducătoare a Semeţiei di* *Aleasă* —

vă propun un armistiţiu, zise ea.

Inspiră adânc. Nu-şi depăşea propria autoritate: (li mi *era* noua conducătoare. Iar cei ca Igor n-aveau altceva de făcut decât să accepte.

Păi, nu?

—Vom lăsa ca moartea lui Serghei să fie ultimul act de violenţă dintre noi. Pe cuvântul meu, rosti Chloe, cu hotărâre.

—Hmmm... fascinantă idee...

Chloe îşi ţinu respiraţia.

—...dar nu, îmi pare rău, nu e chiar atât de interesantă. Este pentru prima oară, după atâţia ani, când Ordinul nostru are o cauză demnă de luat în seamă: de ce ne-am opri la un armistiţiu, când am putea să mergem mai departe şi să vă

nimicim de tot? Chiar ar fi cazul să-ţi mulţumesc, să ştii... Mica înfruntare de la Presidio, pe care ai pus-o la cale, chiar a făcut minuni pentru moralul şi scopurile noastre.

Ce voia să spună prin asta? *Există putere în războaie, asta a vrut să spună,* îşi dădu seama Chloe, întunecată.

IIltima lor manevră strategică importantă împotriva po-

I)< >rului Mai fusese atunci când Whitney îşi pierduse propria soţie, omorâtă de un oarecare membru al unei bunde, fără legătură cu niciuna dintre părţi... De atunci, Ordinul nu însemnase mai mult decât o adunătură de masoni violenţi şi puţin cam supraestimaţi, cu reguli şi ritualuri secrete, dar nu prea dibaci în privinţa unor atacuri cu adevărat orientate.

—Altfel spus, îţi doresc succes în calitate de nouă

conducătoare, şi aşa mai departe... dar, sincer vorbind, ai tăi nu vor semăna un pic cu puii cu capetele tăiate, pentru o vreme, cumva?

Părea extrem de sigur pe sine. Chloe mai avea nevi ilu de un singur lucru, să joace o carte cu care să-l Iiiimi tulburat. Să-i dea o temă de gândire.

—Mulţumesc. Apropo, Whitney, ce-ţi mai face flulf

Şi, cu aceasta, închise.

Secretul. Aceasta era problema, de ambele pttrţi Secretul şi ritualurile. Dac-ar fi fost după *ea,* dacă *ea* iii fi fost conducătoarea poporului Mai, cu ani în urmii, când ajunseseră în America, la primul semn al atacul I lor din partea Ordinului, ea le-ar fi înfipt în coa.str |in cel mai tare avocat specializat în

crime şi delicte rasiali' Le-ar fi aruncat în aer secta, în public. Paul îi arfitiixii odată lista cu „Topul 10 al lucrurilor pe care să nu In faci în calitate de Suzeran al Răului”, pe web, iar în aee»| top zece se afla şi sfatul potrivit căruia, atunci când mi apropie gaşca eroilor, *nu* asmuţi asupra lor dulăii iadn lui: doar suni la poliţia locală şi faci astfel încât sâ lin arestaţi pentru violarea proprietăţii.

O *să spun,* se hotărî Chloe, cu cea mai plângănoiml şi copilăroasă voce mentală de care era capabilă. Sunt din nou la numărul pentru comenzi telefonice şi <viii să i se facă legătura cu numărul aflat de la ştiri, peni i u informaţii.

—Alo? Bună, am, ceva... ăăă... informaţii despre 11|ml care a fost asasinat ieri în cinematograf, da?

— Poţi să vii până la secţie, ca să-ţi luăm o declaraţii completă? o întrebă interlocutoarea, într-o maniei A bruscă şi profesională.

— Păi, ăăă, aş prefera să nu. Eu tocmai, ăăă, cumpăram ceva... *marfă* de la un... *prieten,* înăuntru... am văzut toată faza, dar n-aş vrea să fiu implicată.

— Foarte bine, atunci, mormăi femeia, spune-mi ce-ai văzut.

Chloe îi istorisi întreaga întâmplare, ocolind faptul că

lusese prezentă în calitate de protagonistă şi concentrând relatarea asupra Coţcarului şi a lui Serghei. îi descrise la perfecţie pe amândoi... ceea ce, în sfârşit, reuşi să-i capteze interlocutoarei întreaga atenţie: era evident că nu repeta doar ceea ce se spusese la ştiri,

liindcă descrisese acea *shuriken* care se înfipsese în gâtul lui Serghei. Le spuse tot ce-şi putu aminti despre (oţcar, de la coada lui tâmpită şi până la tăieturile de pe hraţ, şi adăugă ceva zvonuri vagi „de pe stradă” referitoare la un tip dement cu tot felul de cuţite şi o predilecţie spre stilul de luptă specific pentru Hong Kong. Poliţista îi mulţumi şi închise.

—Aşa, zise Chloe, luându-şi bicicleta.

Am *spus.* Acum, descurcă-te şi cu *asta,* Whitney Rezza.

I idelă noii sale politici de eliminare a secretelor, Chloe

• e hotărî să se ducă spre conacul Firebird, cu maşina, în seara aceea fără să se mai sinchisească de încercările de a-şi ascunde urmele. Oricum, era ridicol: Whitney

I ia cine fusese Serghei, şi *toată lumea* ştia că Serghei

condusese compania Firebird. *Şi, fiindcă veni vorba, acelaşi lucru probabil că se aplica şi în cazul Ordinului A Zecea Lamă.* Toţi prietenii lui Whitney sigur ştiau i'fl el este membru al unui anume club privat; nu era nevoln să fii un geniu ca să-l urmăreşti până acolo, într-o zi.

Ciudat lucru, mama ei nu avu absolut nimic împo trivă să-i împrumute maşina. Teoretic vorbind, dcţl Chloe nu avea decât permis de începător, Anna Kin# ajunsese la concluzia că fiica ei era mai în sigur; III (ii având acces la volan, decât dacă şi-ar fi făcut apariţia într-un taxi.

—Să mă suni la fiecare jumătate de oră, insistau# mama ei. Dacă sari peste un singur apel telefonic, .1 spun *un singur* apel telefonic, sun la poliţie. Ai niţele*/

—Da, mamă.

Şi răspunsul ei nu avusese nici măcar o undă df sarcasm. Sinceră să fie, Chloe se minuna că mama ci n lăsa atât de uşor să plece.

—Şi hai să stabilim o parolă... am găsit: „Dnvlil Bowie.” Dacă-mi spui asta, atunci sun la poliţie... him'? Asta va fi parola noastră de siguranţă.

—OK, fu de acord Chloe, întrebându-se cam cum III putea strecura numele starului rock într-o conversaţii' oarecare, în timp ce ar fi ascultată de răpitorii / toi ţiu narii ei. Dar cred că e posibil să fiu nevoită să răiniiii acolo peste noapte...

—Atunci, mă suni la fiecare trei ore, după mm noaptea, şi vorbesc *serios,* Chloe King. Poţi să fii tu >n ducătoarea lor, dar

tot fiica mea rămâi, şi tot nii|| optsprezece ani ai.

—Da, mamă, încuviinţă Chloe, îndatoritoare.

Deja stabilise c-o să-şi lase deschis tot timpul telefonul dotat cu GPS. Până în prezent, nimeni dintre Mai, în afara lui Kim şi-a lui Alek, nu ştia despre el.

Când ajunse Chloe la Firebird, soarele apusese... şi ştirile de la televizor se schimbaseră.

—Cred că ai face bine să vezi asta, Chloe!

Kim o aşteptase pe alee, cocoţată în vârful fântânii ornamentale din marmură care constituia centrul sensului giratoriu din faţa intrării. Arăta îngrijorată, ceea ce-i provocă lui Chloe o reacţie de panică: de obicei, prietena ei nu reacţiona la *nimic.*

Nu mai era nimeni în foaier; nici în vreunul dintre birouri. *Multe* dintre persoanele cele mai importante se aflau în biroul lui Serghei, cu ochii lor oblici acum mari şi plini de consternare în semiobscuritate, scăldaţi în razele emise de uriaşul televizor ascuns după o draperie.

Acum, era un alt reporter în faţa cinematogra- lului, vorbind, însă fotografiile care apăreau într-un eolţ, în timp ce el relata întreaga poveste, nu-1 mai înfăţişau pe Serghei: erau ale celor asasinaţi de el.

Chloe îşi concentră atenţia asupra televizorului şi a reporterului cu înfăţişarea solemnă de pe ecran.

—„...acum, că este implicat şi FBI-ul. Investigatorii declară că Serghei Shaddar era un creier al criminalităţii, implicat în unele

organizaţii teroriste din blocul răsăritean. Informaţii din partea unor oficialităţi ale sta tului Georgia dau de înţeles că numeroase dintre crimele pe care le-a săvârşit în ţara sa natală au fost camuflate 111 spatele confruntărilor civile violente dintre georgieni .şi statul separatist Abhazia.”

Chloe îşi întoarse privirea spre Kim.

—Ascultă mai departe, îi şopti fata cealaltă. Nebunin abia începe.

—„Shaddar a mai fost implicat şi într-un număr de alte asasinate comise pe teritoriul Statelor Unite, prinl re acestea fiind posibil să se numere şi asasinarea unei fele în cazul căreia rănile şi modul de operare se potrivesc perfect cu cele ale domnului Shaddar.”

în colţ apăru fotografia fetei care-i fusese soră lui Chloe.

Acum mă crezi, jigodie? ar fi vrut Chloe să-i strecoare printre dinţi lui Igor, însă ar fi fost un gest total nedemn de o conducătoare.

Aşa că, în loc de asta, oftă, clătină din cap, după earn ridică glasul, în timp ce aprindea luminile.

—V-aş ruga ca toată lumea să iasă din cameră, m afară de Olga, Igor, şi Kim.

Toţi îşi întoarseră feţele spre ea, clipind, orbiţi de lumina strălucitoare. O duzină de perechi de ochi reveni la forma aproape omenesc de rotundă a pupilelor.

—Şi vă rog să pregătiţi, hm, sala de spectacole, pe» tru întrunirea programată la ora şapte. Ar putea cineva dintre

dumneavoastră să aranjeze ca în sală să fie uit televizor, cu acces la programele de ştiri, sau un ecran mare pentru proiecţii, sau ceva asemănător?

Mai multe capete se înclinară în semn de încuviinţare.

—Da, Venerată Conducătoare.

Chloe încercă să nu ia în seamă cât de uşurate şi de recunoscătoare şi de pline de speranţă erau feţele celor care treceau pe lângă ea, privind-o. Până şi secretara, care se strecurase în urma lor, ca să vadă ştirile, îşi înclină capul.

După ce ieşiră toţi, Kim închise uşa.

—Are cineva ceva de spus? întrebă Chloe, plimbân- du-şi privirea peste cei trei.

Olga profită de ocazie şi izbucni în plâns.

—Habar n-am avut! exclamă, tuşind. Nu pot să cred...

Ochii îi redeveniră mijiţi şi ghearele îi ţâşniră afară, pe măsură ce emoţiile o copleşeau; Chloe îşi dădu seama că, dintre toţi membrii comunităţii Mai pe care-i cunoştea, oricât de puţin, pe femeia aceasta n-o văzuse nici măcar o dată transformându-se cât de cât.

—Nici mie nu-mi vine să cred, rosti Igor, moale, însă privirea lui absentă afirma altceva. Pentru mine a fost ca un tată...

—Aş putea să vă propun să privim dintr-o altă perspectivă? interveni Kim, pe unul dintre cele mai glaciale tonuri din câte-o auzise Chloe folosind vreodată. în alte cazuri de orfani, ca al lui Chloe, când părinţii umani au dispărut „accidental” sau au fost găsiţi morţi, cum a fo.sl cu Chase... Doar n-o să-mi spuneţi că

n-aţi bănuit *ceva,*

Niciunul dintre cei doi nu suflă o vorbă. Cu ţoale acestea, Olga părea vag cuprinsă de ruşine.

— Nu întrebi, nu spui, hm? Foarte bine, trecutul e trecut, zise Chloe, luptându-se cu un val de dezgust şi unul de furie când se gândi la propria mamă şi la urmele prezenţei unor Mai descoperite de Kim în jurul casei sale. Declar în mod oficial un moratoriu şi o amnistie, chiar în clipa asta. Pe viitor, *nu vor mai fi alte asasinule* Şi, dacă se întâmplă să aibă cineva vreo bănuială, să şi o rezolve în mod *normal,* prin intermediul poliţiei... nu s-o acopere, bine? Ascultaţi, mai zise ea, consultându şi ceasul. Trebuie să-mi sun mama peste, să zicem, cinei minute, dar înainte de asta, vreau să vă dezvălui

câteva dintre planurile mele secrete.

Planuri pentru care-şi tot făcuse griji şi le tot depft nase în minte, negăsind nimic în neregulă la ele... dai încă având îndoieli în privinţa lor.

— Igor, până... mă rog, până la noi ordine, tu eşli acum preşedinte interimar al companiei Firebird. Oly.a. consideră-te numită director executiv.

Tânărul Mai clipi de vreo două ori într-un fel care nu era total omenesc, şocat până-n măduva oaselor de brusca povară a responsabilităţii. Chloe continuă.

— Indiferent *ce* s-ar întâmpla, domeniul imobiliar nu face parte din viitorul meu, iar resursele umane nu ini i A în preocupările mele imediate, oricât de plăcut ar puteţi fi gândul

descoperirii altor Mai răzleţiţi. Eu chiar am de gând să mă duc la facultate. Ah, şi daţi-mi voie să vă repet pentru ultima oară...

Chloe îl fixă cu privirea pe Igor.

—Serghei. Şi Coţcarul. Lucrau. *împreună.* Dezvăluire care, fără îndoială, va apărea, de asemenea, la ştiri, undeva pe parcursul următoarelor câteva ore, după ce poliţia va da publicităţii informaţia.

—De unde ştii asta? o întrebă Igor, total derutat.

—Pentru că *eu* le-am spus, răspunse Chloe, cu un aer de superioritate.

Şi era adevărat: nici într-un milion de ani, niciuna dintre părţi nu s-ar fi aşteptat ca poliţia să primească informaţii de la cealaltă parte.

Convorbirea telefonică a lui Chloe cu mama ei fu rapidă, iar drumul spre sala de spectacole, şi mai rapid. în sfârşit, evenimentele începeau să-şi pună amprenta asupra ei, iar liniştea după-amiezii să lase locul nervozităţii privitoare la ceea ce avea de făcut în următoarea oră. Vorbitul în public *nu* se număra printre principalele talente ale lui Chloe. N-o ajuta nici faptul că prietena ei Kim purta o robă alburie din pânză de olandă şi un machiaj oarecum de tip egiptean, cu fard negru în jurul ochilor şi sub bărbie. încercase s-o convingă şi pe Chloe să poarte robă.

—Nu e genul meu, o refuzase Chloe, categoric. Poporul nostru trebuie să vadă ce fel de persoană sunt eu în realitate... nu cine mă prefac că aş fi.

Kim n-o contrazisese.

încăperea era mai mică faţă de cât s-ar fi aştepl ;i I într-adevăr, nu erau decât vreo sută de oameni-pisicrt, asemănători publicului dintr-o sală studio, stând zc< e câte zece, şi înghesuiţi. Chiar dacă însemna o uşurare, o şi întrista oarecum: nu existau decât trei semeţii **III** America, iar aceasta era una dintre ele, şi membrii cl erau atât de puţini... Chloe era conducătoarea mim popor muribund, al unei specii pe cale de dispariţie.

Cineva instalase ecranul pentru proiecţia imagini **Im** de la televizor, aşa cum ceruse ea, şi urmăreau cu toţii, îngroziţi, cum se succedau pe ecran ştirile despre fostul lor conducător, prin vocile reporterilor şi a coloratului banner din partea de jos.

Când fu de părere că văzuserfl destul, Chloe îi făcu un semn tipului din spate — *un Mm pasionat de aparatură audio/video?* — şi urcă pe mini estradă, în urma lui Kim.

Prietena ei, acum intrată pe deplin în rolul de preo teasă, îşi înălţă braţele, închise ochii şi începu să dinii La fel ca în noaptea vânătorii, când Chloe auzise pent i H prima oară un cântec tradiţional Mai, i se păru exact In fel de straniu şi de tânguios. Era imposibil de preva/iil spre ce se va îndrepta linia melodică: schimbările «le tonalitate şi de octavă ale lui Kim se produceau lAifl vreun avertisment prealabil. Şi suna la fel de trist .şi < l<< dezrădăcinat precum simţea Chloe că arăta poporul el în clipa de faţă.

Dintr-odată, îi *simţi* chiar atunci.

Pe măsură ce imnul continua, şi ea le privea chipurile, Chloe simţi emoţiile colective. *Teamă. Tristeţe. Aşteptări. Suntem atât de puţini! Am pierdut atât de mulţi! Iar acum, această...*

Speranţă, când o priveau pe ea.

Igor încerca să fie atent, însă sentimentul trădării şi cel al durerii erau atât de puternice, încât el nu era cu adevărat conectat la realitatea înconjurătoare.

Chloe simţi o căldură stranie, ca şi cum toată lumea s-ar fi aflat acolo unde trebuia să fie: Semeţia ei, reunită, aşteptând-o.

Mai era, totuşi, o notă discordantă, un mic amănunt care lipsea, ca şi cum cineva n-ar fi fost acolo.

După ce termină Kim, Chloe ieşi în faţă, acum lipsită de orice temeri sau nelinişti. Aici era poporul ei. Ea le era conducătoarea. îşi drese glasul.

—Pentru cei care nu m-au cunoscut încă, eu sunt Chloe King, conducătoarea Semeţiei şi Aleasa voastră.

Suna atât de bombastic şi de ciudat, însă toată lumea o asculta, captivată.

—Serghei Shaddar *nu* a fost adevăratul vostru conducător. Cu toate că a avut intenţii bune, şi le-a pus în aplicare prin mijloacele răului. Omul pe care aţi crezut că-1 urmaţi spre un deznodământ fericit v-a adus numai violenţă şi moarte. Până şi cei care-i erau mai apropiaţi n-au cunoscut până unde i se întindeau activităţile.

Desigur, poate că unii dintre kizekh *aveau cunoştinţe destul de temeinice, din moment ce sigur s-a folosit de ei ca să-i pună în aplicare anumite ordine...* Dar nu avea să se abată de la linia pe care şi-o propu sese, aceea a amnistierii şi a iertării.

—Când m-am întâlnit cu el, în faţa cinematografului în care a

fost omorât, Coţcarul era deja acolo, aştep tându-mă.

Nu se auzi niciun zgomot printre atât de rezervaţii Mai, însă Chloe simţi şocul colectiv căruia îi căzuseră pradă o sută de persoane.

—Cei doi lucraseră împreună, pentru omorârea *tuturor* posibililor Aleşi, inclusiv a surorii mele. Nu şt iu dacă Serghei o fi omorât în realitate personal pe cineva, însă el îl informa pe Coţcar cine era persoana şi unde avea s-o găsească, iar Alexander se ocupa de restul. Dar, de îndată ce m-a avut în faţa ochilor, nici Serghei nu i-n mai fost de vreun folos, motiv pentru care Coţcarul s n hotărât să-l omoare şi pe el.

—Nu-mi vine să cred că un Mai ar fi în stare să omoare alţi Mai! Suntem atât de puţini, se văicări o femeie Mai.

—Există persoane rele chiar şi printre noi, la fel cum există persoane bune şi printre oameni, aşa cum este mama mea. Şi Brian. Şi Paul, şi Amy.

Scrutând cu privirea mica mulţime, îl zări pe Alek Privirile li se înlănţuiră pentru o clipă, şi el îi zâmbi: un zâmbet sincer, fără ca tot ce se petrecuse între ei în ul tima vreme să reprezinte un obstacol. El îi oferea spri ji nul. Ea îi răspunse la zâmbet, fără să se mai gândească,

—Mama mea, precedenta voastră Aleasă... visul ei a fost să unească tot poporul Mai din Europa de Est, pe toţi cei risipiţi de războaie, de exil, de violenţe, şi de blestemul abătut asupra noastră. în calitate de *noua* voastră conducătoare a Semeţiei, consider că a venit acum vremea, dacă tot suntem împreună, să

ne îmbrăţişăm pe deplin noua noastră ţară.

Aici, avu o mică ezitare: încă *nu* erau toţi acolo, şi unde avea să ajungă cu asta?

—Serghei a mai avut dreptate într-o privinţă: voi *nu* sunteţi obligaţi să trăiţi aici, ca şobolanii în vizuină. Voi trebuie să fiţi liberi să vă urmaţi propriile destine şi să vă întâlniţi fiindcă aşa vreţi, nu fiindcă aţi fi forţaţi. Sunteţi acum în America, şi din unele puncte de vedere nu vă deosebiţi de oricare alţi imigranţi. De acum încolo, vom respecta legile Americii. Asta înseamnă că *s-a terminat* cu răzbunările şi războaiele cu A Zecea Lamă. Dacă ei încalcă legea, vor fi pedepsiţi în conformitate. După cum poate aţi văzut la ştiri, Coţcarul este dat în urmărire. Şi ştiţi de ce? *Pentru că eu le-am spus că e asasinul lui Serghei.*

De data *aceasta,* icnetul mulţimii se auzi clar.

Kim se retrăsese într-o parte, după cum remarcă deodată Chloe, şi stătea să discute cu cel care se ocupa de televizor.

Poliţia îi va da de urmă şi-l va aresta. Iar el îşi va primi pedeapsa pentru crima asta, şi pentru celelalte...

— Chloe, murmură Kim, apărând alături de cu, iartă-mă că te întrerup, dar Ivan mi-a zis că s-a dat In televizor o informaţie pe care ar trebui s-o vedem.., n înregistrat ultimele câteva minute...

— Pune-o, zise Chloe, iar Kim făcu un semn afini in tiv cu capul spre cel din spate, şi proiecţia imaginilor dr la televiziune reîncepu.

Fără să-şi dea seama de ce, Chloe nu fu miraţii srt vadă o fotografie care-i înfăţişa mama biologică apăra11< I lângă chipul reporterului de la CNN, ca una dintre pri soanele asasinate din ordinul lui Serghei.

— „...Anastasia Leon, membră şi conducătoare a unul obscur trib de nomazi din Europa de Est, originară dm Turcia, s-a întors în ţara natală a poporului său. Iiivcm tigatorii au descoperit acum dovezi asupra faptului c.'i HI a fost una dintre primele victime ale asasinatelor poli ti ce comise de Serghei Shaddar; sursele noastre mi cunosc cu certitudine motivul...”

Anastasia Leon. Acesta era numele mamei ci. NI iat-o. O fotografie asemănătoare celei ţinute de (’Iilor în mână, acum nu mai departe de vreo două săptămâni, înfăţişând o femeie cu părul negru, lung până la mijim , şi un zâmbet larg, neîmblânzit, fruntea brăzdată dc culr şi privirea hotărâtă.

Făcu un semn să se taie sonorul.

Ceilalţi Mai arătau năuciţi; unii plângeau, alţii n» mentau cu glas scăzut. Chloe simţi un amestec de mila şl de uluire la gândul că *niciunul* dintre ei nu se aşteptase la aşa ceva.

—Vedeţi? *Exact* despre asta vorbeam. Secretele şi nevoia de a supravieţui v-au forţat să urmaţi pe cineva care v-a *asasinat* conducătoarea Semeţiei. Aceste violenţe nejustificate dintre noi şi A Zecea Lamă încetează *acum.* Tot ceea ce fac ele este să nască noi şi noi violenţe, şi lupte pentru putere în rândurile noastre... priviţi ce i-a făcut Serghei surorii mele, şi priviţi ce-a păţit Brian din cauza oamenilor *lui.* Eu sunt noua voastră Aleasă, şi vă voi conduce către siguranţă şi prosperitate... dar

numai prin mijloace paşnice.

Urmă tăcerea. Oare aveau să aplaude? S-o dea afară? Ce-o să se-ntâmple? Chloe se străduí cu disperare să simtă acea stranie empatie de mai devreme, însă aceasta se estompase acum, până la o bătaie surdă a inimii.

Deodată, Alek sări în picioare şi scoase un răget. Singura dată când mai auzise Chloe aşa ceva fusese atunci când îşi pierduse ea cumpătul, cu Keira... şi-o băgase în răcori pe fată. Era un sunet profund, înfricoşător, care părea mult prea răsunător şi prea adânc ca să poată izvorî din statura lui umană. Ochii îi erau mijiţi, înspăimântători; ghearele, scoase.

Valerie fu următoarea care se ridică şi-i urmă exemplul.

în scurt timp, toată lumea era în picioare, urlând, răgând, într-

un vacarm asurzitor care ar fi trebuit s-o înfricoşeze pe Chloe, dar nu reuşea. Pentru doar ti clipă, legătura se refăcu, şi ea le putu simţi întreaga ener gie, şi putere, şi dragoste: sprijinul pe care i-1 ofei ni Semeţia.

Kim nu apelă la răgete, preferând să-i ofere un straniu de omenesc semn aprobator, cu degetul mau' ridicat.

Când se retrase să-şi sune la repezeală mama, şi s-o in ştiinţeze despre cum decurseseră treburile, Chloe se simţea istovită. *Tot nu sunt bună de vorbitoare în />// blic,* înţelese ea. Doar capabilă să se descurce, atunci când era cazul. Igor o aşteptă, răbdător, alături, până când termină de vorbit la telefon.

—Venerată Conducătoare...? i se adresă el, politico*

—Da, Igor? îi răspunse Chloe, în timp ce-şi lăsa jo« telefonul.

Curând, avea să-şi reia munca de convingere prin care să-i determine să-i spună din nou „Chloe”. Dm camdată, însă, i se părea că ar fi prea mult.

—Am vrut să spun... cred că ai dreptate, zise el.

Şi nu părea că s-ar forţa să afirme aşa ceva; dâden impresia că e plin de liniştea şi împăcarea pe care nun săşi le resimţise în acea după-amiază.

—Poate e din cauză că am de-a face — am avut de n face — cu oamenii mai mult decât Serghei, dar suni du părere că ar trebui să le respectăm legile. Cu atât mul mult dacă rămânem aici. Şi chiar dacă nu rămânem nomazii nu trebuie să se facă de râs peste tot pe unde merg. Altfel, n-am mai fi primiţi înapoi,

zise, şi pe buzele lui se zărea un zâmbet aproape imperceptibil.

—Mulţumesc, Igor. Asta chiar înseamnă foarte mult pentru mine, îi zise.

Şi, asta era: se terminase. Toată tensiunea dintre ei, din ultimele câteva zile, toată iritarea lui la adresa ei. în schimb, tristeţea era încă prezentă, şi Chloe ştia că el avea să se tot gândească destul de mult la Serghei, pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, amintindu-şi de toate lucrurile bune şi cernându-le, căutând îndărătul lor semne ale nemilosului asasin.

—Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl biologic, adăugă ea, încet. Iar tatăl adoptiv m-a părăsit când eram mică. Serghei a fost al treilea tată pe care l-am pierdut... şi, în anumite privinţe,

cel de care am fost mai apropiată.

Igor făcu un semn de încuviinţare, nefiind sigur că ar fi în stare să vorbească.

—Hei, exclamă Chloe, schimbând subiectul şi amin- tindu-şi de absenţa pe care o remarcase când îşi începuse discursul. Unde e Dmitri, apropo?

Era vorba despre bodyguardul pe care i**-1** repartizase Serghei, atunci când ea se răzvrătise împotriva traiului printre Mai, cel care mersese cu ea, ca s-o apere, când plecaseră să vadă *Războiul Stelelor.* împreună cu Ellen,

o altă *kizekh...* şi, după cum era destul de convinsă, iubita lui.

Se aştepta să primească un răspuns rapid, de genul *A, patrulează la etaj şi păzeşte Semeţia pe timpul iii trunirii.*

însă chipul lui Igor, nedumerit şi dezorientat, îi spitM- cu totul

altceva.

Un altfir desprins, îşi dădu ea seama, epuizată. *Unul dintre acele lucruri inexplicabile care se vor întoarce şl mă vor ciupi de fund mai târziu.* Devenea cu mult mul înţeleaptă, atât de repede... şi, totuşi, asta n-o făcea nA se simtă mai fericită.Şaisprezece

PÂNĂ LA URMĂ, Chloe reuşi să se desprindă în linişte din mulţime şi să se strecoare spre salonul de spital. Brian tocmai citea ceva, sub o singură lumină care plutea prin întuneric.

—Bună, îi zise ea, zâmbindu-i.

—Bună.

îşi lăsă jos cartea şi-şi ridică privirea nerăbdătoare spre ea. Acum, nu mai avea decât un pansament subţire în jurul capului, în cea mai mare parte alb, nepătat.

Părul îi stătea ceva mai bine, ca şi cum ar fi fost spălat, şi ochii îi erau mai strălucitori, cu toate că aveau încă în jur vânătăi şi tăieturi.

însă în mod categoric avea mai multă *viaţă* în el, prinsese culoare şi arăta mai sănătos, şi Chloe simţi un mic val de mândrie la gândul că poate, doar poate, ea ar fi cea care să ridice străvechiul blestem dintre oameni şi Mai.

Cartea, după cum observă Chloe când se mai apr* ■ pie, era intitulată *Meridianul sângelui*[1]*.* Arăta ca un roman western.

—Nu sunt prea multe posibilităţi de alegere III privinţa lecturilor, pe-aici, zise el, ridicând din umeri Totuşi, asta e destul de bună.

—Eşti tratat cum trebuie? se interesă ea, trăgându şi un taburet metalic.

1 într-adevăr, este vorba despre un western istoric aparţinând scriitorului american Cormac McCarthy, apărut în anul 19N;, *jl subintitulat *Amurgul purpuriu al Vestului.* Personajul principul este un adolescent fugar, numit „puştiul”, şi cea mai mare]iiu Im a textului îi descrie întâlnirile cu membrii unui grup istoric < !• vânători de scalpuri, care au masacrat întregi triburi de indieni nord-americani din zona graniţelor dintre Statele Unite şi Mexic, în anii 1849-1950.

—Ce, *glumeşti*? pufni Brian. Indiferent ce păreri m avea despre mine, şi le păstrează doar pentru ei. Totul e numai „Venerata Conducătoare” în sus, şi „Aleasa" iii jos, şi „după cum doreşte...” Cu toate că doctoriţa, dupA părerea mea, chiar *este* foarte bună. Şi oarecum nos timă, pentru o Mai.

— *Asta* ce-ar vrea să însemne? vru să ştie Chior, luându-1 de mână.

—Ca o persoană care a fost silită, în cea mai miirr parte a vieţii, să-i studieze, trebuie să-ţi mărturiscM majoritatea compatrioţilor tăi nu prea au cine ştie re simţ al umorului.

Chloe deschise gura, vrând să-l contrazică, dar se gândi mai bine. Avea dreptate. Ridică din umeri.

—Am avut o mare întrunire sus.

—Am auzit. Mă rog, n-am *auzit* propriu-zis, dar toată lumea vorbea despre asta. A ieşit totul bine?

Chloe oftă şi-i povesti despre Serghei, şi despre Coţcar, şi despre faptul că ea le dăduse informaţiile poliţiştilor, ceea ce condusese la investigaţiile ulterioare, şi la concluzia că el părea să-i fi asasinat întreaga familie biologică, în afara tatălui, pe care nimeni nu-1 cunoştea, sau nu părea să trezească nimănui interesul. Fu nevoită să se întrerupă la un moment dat, ca să-şi sune mama, fapt în legătură cu care Brian o tachină ulterior; în schimb, cât timp vorbi ea, el rămase tăcut, dar cu sclipiri în ochi.

—Bun, zise ea, întinzându-se şi căscând. Cam asta e.

—Şi-acum?

—Acum?

Îşi întinse ghearele fără să-şi dea seama şi-şi scărpină un anumit loc din creştetul capului, în care simţea o mâncărime persistentă. Spera să nu fie cumva mătreaţă. Sau ce-o mai fi, la pisici.

—Acum, cred c-o să-mi caut vechea cameră, să mă târăsc până în pat şi să dorm până la paştele cailor... sau va trebui s-o sun iar pe mama, peste vreo trei ore.

—Dar de ce nu rămâi aici? îi propuse Brian, cu o voce scăzută.

Chloe îşi ridică privirea spre el. Nu glumea. De fapt, niciodată nu-l văzuse privind-o cu atâta seriozitate, întinse o mână spre ea, atingându-i buzele: o mână prinsă de un braţ de-a dreptul

înzdrăvenit, cu o culoare normală şi musculos. îşi plimbă degetele pe obrazul şi pe maxilarul ei, după care i le strecură prin păr.

Atunci, ea se ridică de pe taburet şi coborî balustrada metalică a patului de spital.

— O să fie numai o noapte dormită împreună, ea între prieteni, zise el, zâmbind.

— Da, dar n-o să ai parte de bătăi cu perne, murmu râ ea, trăgând cearşaful în jos şi sărutându-1 pe gât.

De dimineaţă, Chloe se trezise înţepenită şi somnoroasă.

Nu ratase decât un apel telefonic către mama ei — cel de la ora patru — şi Anna King o sunase la fix cinci minute după aceea. Chiar dacă nu-i prea convenea sft răspundă,

consecinţele ar fi fost cu mult mai neplăcute, aşa că se forţase să pună mâna pe telefon.

Brian scoase mici murmure de protest când ea se desprinse cu grijă şi se strecură jos, peste marginea patului.

—Să te-ntorci repede, mormăi el, încercând să deschidă ochii şi nereuşind. O să-mi lipseşti.

Chloe se aplecă peste el şi-l sărută. Brian zâmbi, dar în scurt timp reîncepu să sforăie.

Cum mă simt? se întrebă singură Chloe, culegându-şi blugii de pe podea şi trăgându-i pe ea. îi îmbrăcă uşor şi

i se potriviră numai bine, aşa cum se-ntâmplă mereu cu blugii purtaţi mai multe zile.

Mă simt altfel?

îşi croi drum printre dulapurile cu recuzită spitalicească, luând-o prin surprindere pe doctoriţa Lovsky, care venea ducând tava cu micul dejun pentru Brian.

— O, ăăă, bună dimineaţa, Venerată Conducătoare, zise femeia, puţin şocată când îşi dădu seama de faptul că ei doi fuseseră împreună toată noaptea.

Dar fie că şocul ei se datora faptului că el era un om obişnuit, fie că şmecheria asta se petrecuse în micul ei regat steril, Chloe nu putu să-şi dea seama.

— ’Neaţa, răspunse ea, voioasă, după care-şi reluă meditaţia şi drumul spre etaj.

Poate că avea să se organizeze un mic dejun ceremonial, sărbătoresc, de a-doua-zi-după-discursul-noii-con- ducătoare-a-

Semeţiei. Ar fi fost teribil de jenant, dar poate că i-ar fi dat şi salată de fructe.

Adulmecând aerul şi întrebuinţându-şi auzul de Mai, Chloe fu oarecum dezamăgită când nu auzi niciunul dintre zgomotele care s-ar fi putut asocia cu preparativele unei sărbătoriri, aşa că se duse în schimb spre chicinetă, de unde măcar îi venea miros de cafea.

Kim era deja acolo, pregătindu-şi ceaiul verde de dimineaţă.

— Venerată Conducătoare, zise ea, cufundându-şi III acelaşi timp pliculeţul cu ceai în cană şi capul între umeri.

— *Chloe, o* corectă Chloe, morocănoasă, luându-şi n ceaşcă.

De când nu mai fusese ea acolo, instalaseră un nou automat pentru cafea, la care puteai să alegi dintre zee»’ tipuri diferite

de cafea, sau ceai, sau chiar ciocoiul a caldă... şi, dacă apăsai pe anumite butoane, aparatul iţi putea prepara aproape orice. Desigur, recipientele cu cafea erau confecţionate dintr-un Mylar[1] care nu era bi<» degradabil, aşa că, de îndată ce aveau să se liniştească apele pe-acolo, Chloe urma să înceapă demersurile pen tru descotorosirea de aşa ceva.

O Aleasă sigur putea să facă asta.

Mâna nu-i era încă prea sigură: când îşi turnă lapte, cafeaua i se revărsă din ceaşcă — bine măcar că nu ei .1 una din plastic — şi curse pe masă.

— Fir-ar a naibii, mormăi Chloe, ridicându-şi cenşeu la buze şi sorbind preaplinul.

1 Un tip de poliester folosit în special pentru proprietăţile NIII# izolatoare.

Se simţea aproape ca mahmură.

—Ai dormit bine? o întrebă Kim.

Chloe se încruntă, privindu-şi prietena în ochi, îu.srt nu găsi acolo vreun subînţeles. Fusese o întrebare nevi novată.

—Nu... tocmai.

Kim încuviinţă cu un aer înţelept.

—Tu şi cu Brian aţi făcut sex?

Chloe se înecă şi împroşcă peste tot cu cafea, reuşind să mai verse şi o parte a lichidului din ceaşcă în acelaşi timp.

—Ce naiba? se răsti ea.

Fata cu urechi de pisică nu se osteni prea tare să-şi ascundă zâmbetul.

—Eram doar curioasă.

Chloe deschise gura, vrând să spună ceva legat de vieţile particulare ale Aleselor, când intră Igor în încăpere.

—Venerată Conducătoare, o salută el, însoţindu-şi cuvintele de o rapidă înclinare a capului. Ar fi bine să vii repede. S-a întors Dmitri... a omorât pe cineva.

S-a dus finalul fericit care abia începuse. De ce nu putea să fie nimic prea uşor?

îl urmă pe Igor pe coridor, şi apoi în biroul lui Serghei. Kim veni fără zgomot după ea. Dintr-un motiv oarecare, pe Chloe n-o deranja prezenţa ei permanentă, nici chiar atunci când nu era tocmai invitată. Niciodată nu distrăgea atenţia, nu-şi dădea cu părerea, nici nu se umfla în pene.

Chloe se aşteptă să-l găsească într-o postură impunătoare, impasibilă, înfricoşătoare, ameninţătoare: aşa cum era el, în

mod normal. în definitiv, un *kizekh* era un soldat; şi, din ce văzuse ea, cu ocazia confruntării de la Presidio, erau soldaţi destul de eficienţi şi disciplinaţi, în felul lor înspăimântător, felin.

în loc de asta, îl găsi prăbuşit pe un scaun şi plan gând. Olga stătea lângă el, ţinându-i o mână pe umăr.

—Venerată Conducătoare! strigă Dmitri, întorcân du-se spre uşă; *normal* că-i auzise vorbind.

Simţurile îi erau, probabil, la fel de ascuţite ca ale Im Kim. Impunătorul soldat se aruncă în genunchi la pi cioarele ei, şi-i atinse gleznele.

—N-am ştiut! zise el. Că a fost *asasinul* unora dintre ai noştri... că el... că el... ne-a *omorât* Aleasa!

Chloe fu derutată pentru câteva clipe, până când îşi dădu

seama de faptul că el se referea la mama ei biolo gică. Era destul de matur ca să şi-o amintească, înţelese ea, şi poate chiar o cunoscuse, înainte de a veni încoace.

—Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chloe, cu toată blân deţea de care era capabilă, dat fiind faptul că avea în faţa ei un adult ucigaş şi nebun, care se văicărea şi se pros terna.

—Când am aflat vestea despre moartea condu... aim Serghei, m-am înfuriat şi am jurat răzbunare!

Chloe îşi întoarse privirea mânioasă spre Igor.

—El nu era aici când ţi-am transmis ordinul de interzicere a răzbunărilor, protestă el. Şi, chiar să fi fost, mă rog, tensiunile cam escaladaseră...

—M-am dus într-un loc în care ştiam c-o să-l găsesc

patrulând pe unul dintre mizerabilii oameni ai Ordinii lui, povesti Dmitri, şi în ochi îi apăru un licăr de duritate când îşi aminti. Şi l-am omorât pe laşul acela cu ghearele goale, adăugă el, după care se porni din nou pe plâns

Am crezut că**-1** răzbun pe conducătorul nostru, pe marele nostru protector... Ştiam că tu eşti Aleasa, însă el ne-a fost ca un tată în zilele de după Aleasa de dinainte...

—Ţi-aduci aminte cine era cel pe care l-ai asa... ăăă... l-ai omorât? se interesă Chloe.

Dmitri scutură din cap.

—Toţi arată la fel: părul şaten, mirosul oribil... era cel din încăierarea din seara aia.

Vorbeşte mai degrabă ca un klingonian, decât ca un Mai, constată Chloe.

—Ai aflat noua mea lege? Fără vărsare de sânge, cu excepţia cazurilor de legitimă apărare? îl întrebă Chloe.

—Da, Venerată Conducătoare. Desigur. Datoria noastră este să apărăm Semeţia, nu să declarăm război, zise Dmitri, ridicându-şi privirea spre ea, cu chipul de nebun brăzdat de dârele lacrimilor, însă marcat de o nouă hotărâre.

Chloe nu ştia precis dacă el cerea iertare; nu ştia precis dacă putea să i-o acorde. Erau alte lucruri mai importante de care să se ocupe imediat. Cum spuseseră la televizor? *Limitarea pagubelor?*

încercă să-şi blocheze imaginea cu bărbatul din faţa ei sfâşiind beregata unui om anonim, încercă să uite că la picioarele ei se afla un asasin. *Asasinat.* Viaţa cuiva se stinsese,

din cauză că se nimerise în calea unui om-pisică mânios, răzbunător. Nu că oricine dintre membrii Ordinului A Zecea Lamă ar fi fost tocm;ii nevinovat, dar dacă era unul ca Brian? Forţat să se ralieze, nu tocmai întru totul de acord cu doctrinele...

Chloe dădu ocol biroului lui Serghei şi făcu singurul lucru care i se părea logic: îl sună pe Whitney. Direct.

-Alo?

După tonul respingător pe care pronunţase acest unic cuvânt, ea îşi dădu seama că ştia deja cine-1 sună.

—Whitney, trebuie să ne întâlnim *imediat.* Este cel de-al doilea mort, într-o săptămână, din cauza micului război prostesc dintre noi... e necesar să-i punem capăt.

—Care al doilea mort?

Chloe îşi ridică privirea spre Igor, Olga şi Kim. Cu toţii ridicară din umeri: indiferent pe cine-ar fi omorât Dmitri, însemna că deocamdată nu fusese găsit.

—Unul dintre oamenii mei l-a omorât pe unul dini re oamenii tăi, ca răzbunare pentru moartea lui Serghei, împotriva ordinelor mele. Nu ştiu despre cine e vorbii, dar poate că vrei să faci apelul...

—Fir-ar al...

—Vezi? Eu te *sun* ca să te *informez.* Sunt deschisă şi sinceră în încercarea de a pune capăt acestei... *nebunii*

Amy avea un termen mult mai bun pentru aşa cev.i, însă Chloe bănuia totuşi că domnul Whitney H. Rez/,11 nu cunoştea

limba idiş.

—Dacă tu crezi c-o să-ţi *mulţumesc* pentru că eşti prima care-mi dă vestea despre moartea unui membru al Ordinului meu, sau c-o să cedez nervos, izbucnind iii plâns şi implorând un *armistiţiu,* domnişoară King, mai ales din partea *dumitale...*

Chloe se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel, în cazul în care ea ar fi fost bărbat. Sau mai în vârstă. El nu-i spunea „domnişoară" decât atunci când era cu adevărat furios şi căuta s-o insulte.

—Ascultă-mă. Ţi-aduci aminte când te-am întrebat despre fiul dumitale?

—Ce-are a face...?

—El e la noi. Viu. La limită.

în sfârşit, de partea cealaltă se lăsă tăcerea. Era o cacealma: el părea să fie mai mult decât dornic să-l dea pe Brian pe mâna celorlalţi membri ai Ordinului A Zecea Lamă, pe care considera că-i trădase ajutând-o pe Chloe. Numai că Brian îi *era* fiu, la urma urmei, şi ea era în stare să pună pariu că, indiferent ce soartă i-ar fi dorit Whitney, probabil că nu implica aflarea lui la mila unor Mai.

— Dacă vrei să-l mai vezi, *viu,* vino la — într-un loc public, într-un loc sigur — la Cheiul 39, la ora şapte, cu toţi micii dumitale camarazi, sau cum vrei să le spui. Toată povestea se va sfârşi *astăzi,* într-un fel sau în altul, domnule Rezza.

Şi-i închise, încă o dată, telefonul în nas.

Era destul de plăcut.

îşi ridică privirea: Olga, Kim, Igor şi Dmitri se holbau cu toţii la ea.

—Ce e? vru să ştie.

—Păi, ăăă... — Igor tuşi, dregându-şi glasul — nu semeni deloc cu ucenica pe care am angajat-o acum câteva săptămâni, Venerată Conducătoare.

Chloe nu-i răspunse altcumva decât printr-un zâm bet, economisindu-şi energia pentru lucruri mult m.u importante decât râsul.Şaptesprezece

—NICIODATĂ NU I-AM VĂZUT atât de aproape, mărturisi Kim, intrigată de leii-de-mare.

Se aplecă periculos de mult peste balustradă, şapca neagră de baseball şi subţirimea de salcie făcând-o să fie lesne de confundat cu un adolescent exagerat de nerăbdător.

—Locuieşti în Bay Area *de când te-ai născut,* şi n-ai mai văzut până acum leii-de-mare? o întrebă Chloe, uluită.

Brian se străduia să-şi păstreze vigilenţa într-un fotoliu rulant, în apropiere; Dmitri şi Ellen stăteau de pază lângă el. Cu înfăţişarea lui arătoasă şi bizareria prezenţei lor, Brian era, din când în când, luat drept o celebritate: turiştii îi făceau fotografii pe nepregătite, crezând că e *cineva.* Şi, pe lângă că i se părea

amuzant, Chloe se bucura că are parte de martori suplimentari.

Brian nu fusese în totalitate de acord când îi povestise Chloe planul: socotise că e periculos pentru ea... şi pentru oricare alt Mai implicat. Dar când Chloe îl întrebase ce altceva ar mai fi putut să facă, lui nu-i veni vreo idee mai bună.

Amy, Paul şi mama lui Chloe îl însoţeau, la rândul lor; Chloe voia ca *toţi* cei implicaţi să fie martori la orice ar fi urmat. Alek se prefăcu de vreo două ori că o aruncă pe Amy cu capul înainte în apă, şi Paul chiar se oferi o dată să-l ajute. *Sunt sigură că furia sublimată nu arc nimic de-a face cu asta,* îşi zise Chloe. Olga mânca o îngheţată la cornet, chiar dacă, după înfăţişarea ei, dădea impresia că însăşi ideea de aşa ceva ar trebui să-i fie străină. *Mă întreb dacă şi ea o fi o pisică de*

lăptărie.

Cam la o jumătate de oră după apusul soarelui — era şi greu să-ţi dai seama, fiind una dintre acele zile cenuşii şi reci de toamnă din San Francisco — Whitney îşi făcu apariţia, păşind grăbit, cu o umbrelă lucioasă pe care o legăna ca pe un baston din trestie, şi cu impermeabilul său scump fluturând în urma lui. Mai erau şi alte persoane cu el, majoritatea de vârstă mijlocie, dar şi câţiva mai tineri.

— Unde e fiul meu? se răsti Whitney, nerăbdător.

— Sunt aici, tată, răspunse Brian, făcându-i un senin slab cu mâna.

Tatăl lui se albi la faţă când văzu cât de numeroase erau rănile fiului.

— Ce *i-aţi făcut...?* îi luă la rost Whitney, înaintând şi înroşindu-se la faţă de furie.

Igor se strecură cu uşurinţă între el şi Brian, încruci- şându-şi braţele. Ellen şi Dmitri se aplecară ameninţători în faţă.

— *Noi* nu i-am făcut nimic, răspunse Chloe, împotri- vindu-se ispitei de a adăuga: *moşule.* Eu l-am găsit, practic la un pas de moarte, pe o alee. Oamenii *voştri* i-au făcut toate astea.

Bătrânul nu zise nimic. N-ar fi vrut nici să nege, nici să confirme.

— Dickless a fost, tată, zise Brian, cu vocea lui subţire aproape pierzându-se în vântul serii şi printre vaietele leilor-de-mare. El şi cu căţeluşii lui m-au luat prin surprindere. M-au lăsat acolo, crezându-mă mort.

Whitney deschise gura şi o închise la loc de mai multe ori la rând.

—Richard e mort, rosti el, în cele din urmă. A fost omorât de Mai azi-noapte.

—Oh, exclamă Brian. Pe naiba.

—Vezi, *exact* asta îţi spuneam! exclamă Chloe, enervată. Serghei îşi asasina propriii oameni pentru putere, iar oamenii tăi se omoară între ei doar pentru... nu ştiu, pentru nişte legi vechi. Poate şi pentru putere. Şi la ce *bun*?

îşi roti privirea spre toţi cei adunaţi acolo.

—Care să fie motivul adevărat pentru care tot săriţi unii la beregatele celorlalţi, de atâtea mii de ani încoace?

—Ordinul A Zecea Lamă există pentru apărarea omenirii de

cei mai puternici, care ar putea s-o înfrângă cu uşurinţă, declamă Whitney, pe un ton dramatic.

—N-ai vrea să arunci o *privire*? strigă Chloe, azvârlindu-şi un braţ în direcţia prietenilor ei Mai. Dacă spionii tăi sunt măcar pe *jumătate* la fel de buni ca ai noştri, ştii probabil că suntem mai puţini de o sută în West. *O sută,* Whitney. Asta înseamnă cu mult mai puţini decât amerindienii, sau tibetanii, sau evreii, sau oricare altă minoritate pe cale de dispariţie, oprimată!

—Hei, bombăni Amy. Nu cred că noi am fi pe cale de dispariţie.

însă Paul îi trase un ghiont, ca să-i închidă gura.

—Uită de A Zecea Lamă: un cutremur zdravăn, sau un incendiu, sau vreo bombă urâtă, sau un atac terorist, şi n-ar

mai rămâne picior de Mai la vest de Mississippi. Când s-a întâmplat ultima oară, mai precis, ca poporul Mai să constituie o amenințare față de permanența exis tenței umane?

—Noi am fost mereu prezenți, ca să-i împiedicăm, insistă Whitney, adunându-și forțele.

însă, după privirile membrilor mai tineri ai Ordi nului, era clar că nu mai convingea, în realitate, pe nimeni.

—Și să nu uităm de motivul inițial al apariției noas tre, interveni o femeie între două vârste, ieșind în față. Satele și orașele care au fost șterse de pe fața...

—Din cauză că ați violat-o și ați asasinat-o pe una dintre surorile noastre! exclamă Igor, făcând la rândul lui câțiva pași înainte.

— Acum. Cinci. Mii. De. Ani. Doamne, *Dumnezeule,* oameni buni, mai lăsaţi-o baltă! strigă Chloe, privindu-i furioasă când pe unii, când pe ceilalţi. Şi, dacă mi-e permis să vă amintesc — se adresa delegaţiei Ordinului — că poporul Mai nu este alcătuit din *vampiri* care să-şi caute prada printre cei vii. Iar voi nu sunteţi ucigaşi de vampiri, care să-i apere pe cei nevinovaţi.

— Dar sunt fiare, bestii ticăloase, fătate prin gropi, luă cuvântul un alt reprezentant al Ordinului A Zecea Lamă. Existenţa lor este o anatemă asupra lui Dumnezeu. De aceea ei sunt pedepsiţi să nu aibă niciodată un cămin al lor, şi să nu se amestece pe veci cu oamenii.

— Vorbeşti precum Coţcarul, bombăni Chloe. Care, apropo, e un asasin dement şi psihopat. Şi, în orice caz, toată povestea

asta cu blestemul vechi de cinci mii de ani pare să fie de domeniul trecutului. Brian şi cu mine nu doar că ne-am... ăăă... *sărutat* în numeroase rânduri, dar...

N-ar fi vrut s-o spună, însă dacă prin asta ar fi slujit cauzei, ca în situaţia de faţă, în fine, aparenţa castităţii ei n-ar fi cântărit în realitate prea mult în comparaţie cu cadavrele.

—Azi-noapte... ne-am... ăăă... Mă rog, în fine, faza e că el *n-are nimic.*

Se alese cu priviri şocate din partea tuturor, mai ales a lui Amy. Chloe îi *jurase,* acum câţiva ani, că ea va fi prima care va afla când va fi să se-ntâmple Treaba. *Practic, „Treaba" nu se întâmplase încă:* nu avea nici cea mai mică dorinţă de a rămâne gravidă, pe deasupra tuturor celorlalte întâmplări din

viaţa ei prezentă. însă ceea ce se petrecuse era destul de aproape de Treaba ca să intre la socoteală.

Brian se înroşise violent şi se străduia să întâlnească privirea tatălui său.

— De fapt, continuă Chloe, ridicând tonul astfel încât s-o poată auzi *toată lumea* — şi sperând că n-o să fie considerată o destrăbălată — m-am pupat cu un alt *om* chiar înainte de a**-1** cunoaşte pe Brian.

— Ia stai, ce-ai spus? sări Brian, arătându-se şocat şi puţin întristat.

Chloe nu**-1** luă în seamă.

— Şi nici *el* nu are nimic. Vedeţi, faza e că nu exista nicio chestie divină împotriva... ăăă... iubirii dintre Mai şi oameni.

Putem să ne amestecăm şi să ne împreunăm şi să ne împerechem fără să existe consecinţe fatale.

— Blestemul pare să se fi ridicat deoarece noi am aju tat la salvarea a doi oameni, interveni Kim. Mama Ini Chloe şi Brian.

Chloe nu vru să-l privească pe Alek în ochi, care se făcuseră mari, fiindcă lui nu-i venea să creadă ce auzea Fără îndoială că ulterior aveau să existe momente stAn jenitoare şi explicaţii, chiar dacă se despărţiseră.

însă presupunerea cum că el se gândea la ea fu brusc distrusă când Alek o înşfacă pe Amy şi-o sărută, îndelung şi apăsat. Puţin cam prea îndelung şi prea apăsat — Paul şi Kim îşi întoarseră privirile în altă parte, enervaţi — însă Amy nu se împotrivi. Chiar deloc.

Când se opriră ca să mai respire, Alek o privi în ochi. Amy trase aer în piept, aşteptă o clipă, după care ridică din umeri.

—Nimic. Adică, a fost grozav... dar nu am vreo senzaţie ciudată, sau altceva.

Nu era tocmai felul în care-şi închipuise Chloe că ar putea debuta o mai bună înţelegere între oameni şi Mai, însă, ia stai, tot era ceva. Şi, dacă se gândea mai bine, prietena ei, de obicei extravertită, fusese cam tăcută în ultima vreme. Aşa că era cum nu se poate mai nimerit ca ea să capteze lumina reflectoarelor pentru o mică scenă a ridicolului din cadrul unei întâlniri, altfel, fatidice.

Edna şi Whitney păreau îngroziţi, ca şi alţi membri mai vârstnici ai Ordinului... sau Olga, şi unii dintre *kizekh.* Era posibil

şi să se fi înşelat Chloe, însă unii dintre ceilalţi păreau că li s-ar fi stârnit curiozitatea. *Nu oricine poate studia oamenii-pisică sexy, fără să devină măcar un pic curios.* Faza cu contrariile care se atrag, şi aşa mai departe.

—Apropo, Coţcarul tocmai a fost arestat, anunţă Paul, citind ştirile pe telefonul său mobil. Acum aproximativ o oră. Era căutat în legătură cu mai mult de o duzină de crime... Hm, oriunde altundeva, aş zice că**-1** aşteaptă pedeapsa cu moartea, pentru ce dovezi au împotriva lui, însă cred că probabil o să fie condamnat la închisoare pe viaţă.

—Bun venit în America, dragi copii, li se adresă Chloe, cu dulceaţă în glas, celor din A Zecea Lamă. Şi *voi* toţi v-aţi născut aici. Aşa se face dreptatea, nu cu organizaţii paramilitare.

— Făcând aşa ceva, rişti să dezvălui existenţa propriului tău popor, îi atrase atenţia Edna; însă, după expresia ei dezorientată, era evident că niciunul nu se aşteptase la o astfel de mişcare.

— Cum? o întrebă Chloe. Chiar aveţi impresia că poliţiştii ar putea să creadă elucubraţiile unui criminal în serie, când el le-ar spune că toate victimele sale erau, în realitate, pisici, cu gheare şi ochii oblici? Ştiţi ce, eu încă vă propun un armistiţiu. Un armistiţiu *adevărat.* Puteţi să vegheaţi în continuare, dacă vreţi să fiţi siguri că nu turbează cumva vreo pisicuţă şi se apucă să omoare iii stânga şi-n dreapta, dar *gata cu violenţele.* Dacă se-ntâmplă ceva — de oricare parte — să se ocupe poli ţia. Gata cu războaiele între bande, gata cu luptele fratricide, şi ghici ce-

nseamnă toate astea? *Gata cu nevinovaţii împuşcaţi colateral,* rosti, privindu-1 eu duritate în ochi pe tatăl lui Brian.

— Chiar dacă ţi-am lua de bună propunerea cu „ar mistiţiul" acesta, zise Edna, acoperindu**-1** pe domnul

Rezza cât timp îşi revenea din şocul observaţiei lui Chloe, rămâne încă mica problemă a inechităţii.

— Cum adică? Serghei e mort, Richard e mort, Coţcarul probabil că va ajunge la închisoare, sau cine mai ştie unde, zise Chloe, străduindu-se cu disperare să găsească o soluţie. Dar nu-i veni niciuna. Suntem chit, declară ea.

— Nu tocmai, interveni tatăl lui Brian, care-şi drese glasul, pregătindu-se să ia cuvântul, redevenit stăpân pe sine. Mai există încă problema membrului Ordinului nostru, pe care l-a

omorât Serghei la Presidio. Din câte am cunoştinţă, niciun Mai nu s-a ales nici măcar cu o vătămare permanentă în cursul încăierării.

—Şi ce vreţi să fac *eu* în privinţa asta? o luă gura pe dinainte pe Chloe.

Fiindcă, de îndată ce vorbi, ştiu că făcuse o greşeală.

—Ceea ce a spus Edna. Restabilirea echităţii. Atât băiatul pe care l-a omorât Serghei, cât şi Serghei, sunt morţi. însă acel, sau acea Mai, care l-a omorât pe Richard, e încă în viaţă. Sacrifică-**1**, sau sacrific-o, şi atunci vom considera că suntem chit.

Şi Whitney îi zâmbi, cu acel zâmbet încrezător şi uşuratic al lui. *Am învins,* grăia zâmbetul lui.

—Nu! strigă Ellen, nu cu teamă, ci cu ardoare.

îl apucă de braţ pe Dmitri, şi ghearele îi ieşiră la iveală, întinzându-se, ochii i se îngustară, iar caninii alungiţi sclipiră ameninţători.

Ca unul singur, membrii Ordinului A Zecea Lamă se dădură înapoi. Chloe îşi dădu seama cum era posibil ca simpla existenţă a unor Mai să-i îngrozească pe unii oameni. Priviţi astfel, ei chiar erau un soi de monştri.

— Ellen, rosti Dmitri, cu calm, dacă asta va alege Venerata Conducătoare, asta trebuie să se facă.

Auzindu-i cuvintele, Chloe intră în panică. Toată echilibristica ei pentru obţinerea păcii şi a armistiţiului o adusese aici: într-o situaţie din care nu putea să iasă câştigătoare. *Conducătorii trebuie să facă uneori sacrificii care nu le fac plăcere, sau pe*

care nu şi le-ar dori, ca să-şi atingă scopurile. Dar ea nu putea să ofere, pur şi simplu, cu indiferenţă, viaţa cuiva — a cuiva împreună cu care văzuse *Războiul Stelelor,* a cuiva cunoscut de ea — care să moară ca să pecetluiască un armistiţiu dorit de ea. Ba el chiar părea dispus să se jertfească, părea pregătit să plătească pentru ceea ce făcuse. Sau poate că era doar o expresie a deznădejdii, după aflarea trădării lui Serghei faţă de Semeţie.

Cu un singur cuvânt, Chloe putea să-l trimit A înainte, să-i lase pe membrii Ordinului A Zecea Lamă să-l omoare, şi să garanteze astfel un viitor durabil, lipsit de fapte sângeroase, pentru Mai şi Ordinul A Zecea Lamă. Nu merita acest ţel sacrificarea unei singure vieţi?

Ba da. Dar nu a lui.

Cu toate acestea, ea *putea* să ofere o altă viaţă, la schimb.

Nu, nu Dmitri; el a făcut ce a considerat că era drept, la momentul respectiv, zise Chloe, apoi trase aer adânc în piept. Mă ofer eu în locul lui.Optsprezece

UN PESCĂRUŞ ALB, răzleţ, descrise un arc delicat deasupra capetelor tuturor, înainte de a se îndepărta, peste ape. în acea clipă unică, totul tăcu. După care momentul trecu.

— *Ce?* ţipară, la unison, Amy, Brian, şi mama lui Chloe.

— în calitate de Aleasă, am nouă vieţi pe care să Ic* dăruiesc pentru apărarea Semeţiei mele, rosti lent Chloe. Cred că situaţia de faţă poate fi socotită ca fiind pentru apărarea viitorului nostru. îmi ofer una dintre vieţile mele, în numele „echităţii", dacă prin asta vom stabili armistiţiul.

Greu de spus care dintre tabere era mai marcaţii de şoc: A Zecea Lamă, sau Mai. Printre Mai se vedeau chipuri mai degrabă îngrozite; în rândurile celor din Ordinul A Zecea Lamă,

erau mai derutate.

—Nu prea pot să cred că ar fi corect, strigă cineva din spatele delegaţiei Ordinului. Doar nu înseamnă că o să *moară* cineva definitiv din tabăra lor...

—Ah, ia mai taci, Carlos, se răsti Edna.

Un cuplu de turişti tocmai trecea prin preajmă, suficient de aproape încât să-i poată auzi, arătând spre leii-de-mare.

—Whitney?

—Alegerea îţi aparţine, domnule Rezza, rosti încetişor Chloe. Poţi să laşi ca omorurile să continue, sau să rămâi în istorie drept conducătorul care a adus pacea pentru ambele tabere.

—Şi, pentru un grup cu o istorie de cinci mii de ani, nu e tocmai rău, adăugă Olga. Pentru *ambele* grupuri.

Asta era. Aici era cheia. Sacrificiul de sânge, sigur, însă ego-ul însemna totul. Whitney îmbătrânea, şi devenise evident faptul că Brian nu avea să-i calce pe urme. Dinastia lor, aflată la conducerea Ordinului, se sfârşea odată cu generaţia lui. Cealaltă opţiune a sa, Richard, pierise.

Cei doi turişti nu păreau să observe ce se petrece şi-şi tot făceau loc printre Mai şi oamenii Ordinului, ca să ajungă mai aproape de leii-de-mare. Atât cei câţiva *kizekh,* cât şi soldaţii Ordinului, începură să se foiască, stânjeniţi, însă după vreo două fulgere strălucitoare ale bliţurilor, perechea se îndepărtă iar, fericită şi neştiutoare.

—Chloe, nu face una ca asta, şopti Brian.

Dar nu se putea spune tocmai că şi-ar fi *dorit.* Faptul că

murise în două rânduri, şi se întorsese la viaţă era ciudat... şi, dacă stăteai într-adevăr să te gândeşti bine, putea fi chiar explicabil. Căderea ei din Turnul Coit şi scăparea cu viaţă însemnase un miracol. Faptul că fusese împuşcată în inimă şi-şi revenise, mă rog, era cu adevărat bizar, însă nu total neauzit. Iar micile ei excursii pe Lumea Cealaltă a poporului Mai? Halucinaţii provocate de insuficienta oxigenare a creierului.

Nu avea la fel de multă încredere în Zeiţele Gemene, pe cât avea Kim. Ea nu avea decât experienţă.

Şi spera să nu i se observe frica.

Urmă o tăcere prelungită, tensionată, în care toată lumea stătu cu ochii pe tatăl lui Brian, aşteptându-i răspunsul.

— Eu cred că ar fi... acceptabilă pentru noi soluţia pe care ai

propus-o, rosti el, tărăgănat.

Şi i se întrezărea ceva ciudat pe chip, în timp ce-şi plimba privirea de la Chloe la Brian şi înapoi. De parcă şi-ar fi dat seama că fiul său, brutalizat de propriii săi oameni, era îndrăgostit de o reprezentantă a rasei pe care o ura.

Ghici cine vine la cină, zise Chloe, în sinea ei, încercând să-şi adune curajul.

Whitney făcu un semn către doi dintre membrii Ordinului.

—Aveţi grijă să nu vină nimeni... să ne întrerupă, zise el.

Şi, imediat, mai mulţi bărbaţi şi femei cu înfăţişări milităroase se strecurară în tăcere prin mulţimea din a* în ce mai rarefiată care se plimba pe chei.

—Tu chiar vrei să faci asta? o întrebă Kim, apropi- indu-se

mult de ea.

Fără să-i spună nu, fără s-o încurajeze, doar vrând să se asigure. O briză sărată le învălui pe amândouă, făcând ca vocile să le sune înfundat.

— Eu cred, zise Chloe, străduindu-se să-şi ţină respiraţia sub control, fiindcă îi era un pic cam prea precipitată, din cauza pulsului care i-o luase razna, eu cred că păcatul cel mai mare pentru Mai este egocentrismul. Prea marea autoimplicare. Puţin cam prea multă privire introspectivă, nu ţi se pare?

Kim înălţă o sprânceană, străduindu-se să desluşească gândurile nebuneşti ale lui Chloe.

— Ce-am făcut noi vreodată pentru oricine altcineva, în afara noastră înşine? continuă Chloe.

Brian îşi apropie căruciorul de ea.

—Eşti *dementă*? ţipă strident Amy, încă o dată, apro- piindu-se la rândul ei. Nu eşti obligată să faci una ca asta.

—Ba chiar sunt, zise Chloe, luându-şi prietena de mână.

—Se va săvârşi prin ritualul pumnalului, hotărî Whitney, înaintând.

Dar se opri brusc când îl văzu pe Brian ţinând-o pe Chloe de mâna cealaltă, precum şi groaza din ochii ei.

—Ar putea... Chloe se strădui să-şi oprească tremu- rul vocii. Ar putea să fie Brian...?

Atât tatăl, cât şi fiul părură la fel de surprinşi.

—Nu văd de ce nu, răspunse, până la urmă, Whitney. Este... *era* o înaltă onoare, să ofîciezi o astfel de execuţie.

Se auziră sâsâituri şi murmure furioase printre Mai.

— Este cum nu se poate mai potrivit ca fiul unei căpetenii a Ordinului s-o facă. însă noi toţi, ceilalţi, vom sta aproape, ca să ne asigurăm că *nu vor fi trucuri.*

— Uau. *Mersi,* tată, replică, sarcastic, Brian.

— Brian, eu... Ochii domnului Rezza examinară fiecare rană, fiecare vânătaie, fiecare zgârietură şi pansament de pe fiul său. Eu n-am crezut că ar fi în stare...

— *Să încerce asasinarea mea?* se răsti Brian. Dar ce-ai *crezut* c-o să facă Dickless, când i-ai dat frâu liber împotriva „trădătorului”?

însă, între timp, Dmitri o îndepărtă pe Chloe de această reuniune de familie.

— Venerată Conducătoare, i se adresă el, încetişor, lăsându-se de data aceasta doar pe un genunchi şi pri vind-o drept în ochi. Este îndatorirea mea... este *onoa rea* mea să vă protejez. Lăsaţi-mă pe mine.

Chloe scutură din cap, încercând să zâmbească, dar nereuşind.

— Eu sunt conducătoarea voastră, şi am hotărât. Prin urmare, aşa va fi.

Şi dacă te mai rogi de mine o singură secundă in plus, cred c-o să şi leşin.

îngenunche în faţa fotoliului rulant al lui Brian, ni să-i faciliteze misiunea, prefăcându-se că-i aranjează veşmintele, sau cam aşa ceva, pentru eventualitatea în care celor din A Zecea Lamă trimişi să patruleze le-ar scăpa vreun curios,

preocupat să vadă cum i se taie cuiva beregata. Câtă profunzime a ironiei: ea se străduia să-şi ascundă propria moarte.

—Eu nu pot să fac una ca asta, anunţă Brian, clătinând din cap. Nu poţi să mi-o ceri.

—Trebuie, insistă Chloe, în şoaptă. E singura cale de a aduce pacea între Mai şi Ordin.

—Nu pot să te omor, rosti el, cu o voce slabă şi o expresie deznădăjduită în ochi.

—Nu pot să am încredere în nimeni altcineva, zise Chloe, sărutându-**1** pe frunte.

încercă să nu-şi audă mama, care plângea ceva mai încolo, înăbuşind sunetele şi concentrându-se asupra lătratului leilor-

de-mare.

—Ştiu c-o să fii grijuliu. La cicatrice mă refer, înţelegi, adăugă Chloe, cu un zâmbet, cu toate că ştia ce va înţelege Brian că însemna, în realitate, acel „grijuliu”.

Aceasta era unica modalitate de a aduce pacea, însă Chloe nu putea fi sigură că altcineva, în afara lui Brian, nu i-ar despica gâtul de încă şase ori, de fiecare dată când s-ar trezi din nou la viaţă.

Whitney îi înmânã fiului său frumosul pumnal din argint. I se păru ciudat de familiar... şi, deodată, Chloe îşi aminti de visul în care ea era sora ei, şi Coţcarul îi tăia gâtul. Era acelaşi pumnal? Sau unul asemănător?

Toată lumea se strânse în jurul lor, cel mai aproape stând

Whitney, care încă arăta tulburat.

—E ceva oribil, protestă, slab, Brian.

—Hei, nu am încredere în bătrânul tău, zise Chloe, cu vocea tremurându-i. Dar în tine am încredere, Brian. Am foarte mare încredere în tine.

—Te iubesc, Chloe, zise Brian, pe un ton aprig, şi o singură lacrimă i se rostogoli pe obraz.

—Şi eu te iubesc, şopti Chloe.

Şi atunci, el îi tăie beregata cu pumnalul, şi ea se prăbuşi la pământ, moartă.Nouăsprezece

Când DESCHISE OCHII şi văzu strania privelişte a spaţiului, a galaxiilor de la capătul timpului şi nebuloaselor învâr- tindu-se deasupra ei, Chloe se simţi chiar uşurată.

Tot i se părea un loc înfricoşător, întunecat ca smoala, cu răgete răsunând în depărtări, pe marginea unei faleze, cu umbre pâlpâind pretutindeni în jur, ameninţătoare şi prea apropiate.

Dar tot e mai bine decât să fiu moartă. Cu adevărat *moartă.*

— Mamă? întrebă Chloe, ridicându-se în picioare şi împotrivindu-se tentaţiei de a o rupe la fugă.

Vocea i se pierdu în imensitatea spaţiului, sufocată de sâsâiturile din jurul ei, ca o mie de lumânări stin- gându-se. Se îndepărtă de marginea falezei, îndreptân- du-se spre locul în care se strângeau umbrele.

Nu pe-acolo. Nu încă, ajunse până la ea o voce, ca un mârâit. Umbra neagră a unei flăcări îi blocă drumul. Era atât verticală, cât şi leonină, în acelaşi timp, maiestuoasă şi animalică.

—Şi acum, ce fac? se rugă Chloe. Am procedat aşa cum trebuia?

Ai făcut cel mai bun lucru din câte a văzut poporul nostru, în mai mult de cinci mii de ani. Semeţia noastră n-a văzut niciodată o conducătoare ca tine, nici măcar în persoana mea.

—Şi, vom avea pace acum? Vom fi în siguranţă?

Pentru o vreme... sufletele, atât la oameni, cât şi la Mai, sunt schimbătoare, Fiică Aleasă. Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să asiguri o pace, cât de cât.

—Mamă?

Cumva, Chloe avea senzaţia că timpul petrecut cu mama ei se apropia de sfârşit.

—Te deranjează dacă sunt cu Brian?

Ar fi putut să jure că auzise râsete.

Să fii Mai înseamnă o stare mentală, o stare spirituală, în egală măsură cu cea trupească. Şi el te iubeşte, la rândul lui. Ce altceva ţi-ai mai dori?

Chloe nu ştia precis ce fel de răspuns putea să fie acesta, însă îi era clar că mama ei nu părea deranjată de această unire.

—Mulţumesc, rosti încetişor. Acum, cred c-o să mă întorc.

Du-te cu binecuvântarea mea, Fiică Aleasă.

Nu era nimic care să poată fi îmbrăţişat, fiindcă altfel Chloe n-ar fi stat pe gânduri. Umbra mamei sale era alcătuită numai din foc şi din aer. Se întoarse cu faţa spre muchia falezei. Vânturile a mii de epoci suflau peste ea, făcându-i părul să se ridice şi biciuindu-i faţa.

îşi întinse mâinile, ca Superman, şi sări.

Douăzeci

CHLOE SE TREZI, de această dată, calmă, fără să mai tresară, sau

să se smucească. *Asta, pentru că eu am ales să fie aşa, şi am fost pregătită,* înţelese ea. Avea capul în poala lui Brian, lipicios de sânge. Rana de la gât i se usca deja şi se închidea, cum stătea acolo. în câteva clipe, nu avea să rămână decât o cicatrice ştearsă. Precum cea de glonţ. Sau precum cea de după căderea din turn.

—Chloe! exclamă Brian, cu glasul sugrumat, îm- brăţişând-o cum putea mai bine date fiind poziţiile lor dificile.

— A cam fost... naşpa, afirmă Chloe, încercând să detensioneze atmosfera din jurul lor.

Deodată, simţi ceva ciudat în stomac. Viteaza conducătoare şi martiră se desprinse de Brian exact la timp ca să vomite peste tot, pe pământ. Când îi zvâcnea gâtul, o *durea* precum

cele mai rele dintre crampe. O durere care nu murea şi învia imediat; chiar şi fiind Aleasa, tot exista suferinţă. Scăpă un geamăt, nereuşind să-l ţină sub control.

Dmitri şi Amy erau lângă ea, primul susţinându-i capul, iar cealaltă având grijă să-i tragă părul în spate.

—Acum... acum suntem chit? întrebă Chloe în şoaptă, ridicându-şi privirea spre tatăl lui Brian.

Gâtul o ustura, parcă ros de un acid.

Suntem, confirmă bărbatul de vârstă mijlocie, cu o voce răsunătoare şi autoritară; în schimb, ochii îi erau suspect de umezi.Epilog

Nu ERA NICIDECUM aşa cum îşi imaginase Chloe participarea ei la balul bobocilor.

în primul rând, că rochia ei era cam o improvizaţie de ultimul minut: Marisol o lăsase să-şi aleagă ceva gratuit de pe umeraşe, iar Amy se ocupase cu ajustarea. Ferindu-se de dantelă, sau de satin, sau chiar de bumbac, Chloe optase în favoarea unei bustiere din piele şi a unei fuste-creion, drepte şi strâmte. Se simţea un pic cam îndrăzneaţă, în ultima vreme. O panglică roşie din catifea îi era legată în jurul gâtului, ca un colier, ascunzându-i cicatricea.

Partenerul ei nu era niciunul dintre elevii şcolii, şi în plus venise în cărucior. Brian îi promisese că va încerca să se ridice

în câije pentru un singur dans, însă Chloe n-avea de gând să-l oblige să se ţină de cuvânt. La drept vorbind, el arăta grozav, extrem de tragic şi de romantic, cu geaca lui din catifea neagră, tenul palid şi părul bogat, şaten-închis. Amy reuşise cumva să şterpelească un cărucior cu aspect de obiect vechi, ceea ce contribuia la crearea imaginii. Cu toate acestea, Brian se împotrivise din răsputeri atunci când ea îi propusese să-i aştearnă şi un pled din catifea în poală.

Amy chiar dansa cu Alek. Erau, acum, în mod oficial un cuplu. Şi arătau destul de sexy împreună, Chloe se simţea nevoită s-o recunoască. Prietena ei era absolut splendidă în echipamentul de zombi din secolul al şaptesprezecelea pe care şi-l concepuse.

Paul sorbea dintr-un punci alcoolizat lângă Kim, care nu se mai obosise să-şi camufleze urechile şi ochii; era un bal de Halloween, la urma urmei. Toată lumea o complimentase pentru „proteze”. îmbrăcase o rochie neagră foarte potrivită pentru bal, cu pliseuri şi alte prostii, dar care, la drept vorbind, chiar stătea bine pe ea, într-un chip oarecum nepământean.

Paul încă se simţea oarecum agitat în preajma lui Kim, iar Kim încă era în stadiul de a absorbi cultura adolescenţilor umani normali; arăta ca o orfană căreia i se permisese brusc să participe la un banchet. Cumva, Chloe nu-i vedea pe ei doi cuplându-se. Cel puţin, nu deocamdată.

—A, hei, exclamă deodată Brian, întrerupându-i meditaţia. Ţi-am adus ceva... dar am uitat complet.

— *în afara* florilor? îl tachină Chloe, pipăindu-şi orhideele de la încheietura mâinii. A plouat peste mine cu bogăţii!

în timp ce el bâjbâia prin buzunare, ea încercă să ghicească despre ce-ar putea să fie vorba. O mică figurină în formă de pisică? Numele ei, scris cu hieroglife, ca un cartuş de agăţat la gât? Sau nişte iarba-mâţelor?

în loc de orice din toate acestea, el scoase la iveală o insignă. Ea îşi încordă privirea prin lumina slabă, per- miţându-le ochilor de Mai să stea mijiţi doar pentru o clipă.

Prima Femeie Preşedinte, scria acolo, şi era înfăţişată Femeia Minune[1], stând, mândră, în picioare, cu mâinile în şolduri.

Chloe izbucni în râs.

1 Wonder Woman, eroină a serialului omonim de benzi desenate, o prinţesă războinică a amazoanelor, dotată cu puteri supraomeneşti.

—Cred că am deja toate funcţiile de conducere pe care-aş putea să le duc, în clipa de faţă, zise ea.

Se aplecă spre Brian, astfel încât el să-i poată prinde insigna. în loc de asta, însă, el o trase mai aproape şi-o sărută.

—O fotografie a fermecătorului cuplu? propuse Scott Shannon, fluturându-şi ademenitor camera foto.

într-un colţ, fusese amenajat un spaţiu pentru portrete, cu un fotograf profesionist veritabil, însă Scott se ocupa de instantaneele de „acţiune”.

—Ar fi minunat, răspunse Kim, entuziasmată, apro- piindu-se şi trăgându**-1** după ea pe Paul.

îi invită prin semne pe Amy şi pe Alek să li se alăture.

—Să ne prinzi pe toţi, îi ceru apoi lui Scott. Vreau din cele

mititele, care încap în portofel.

—Dar tu *ai* măcar un portofel? bombăni Paul.

Kim doar sâsâi la el.

Toată lumea râse, şi bliţul se declanşă.— HEI, KING, cum te simţi?

Chloe închise ochii şi oftă, împotrivindu-se tentaţiei <lc a-şi lăsa capul pe dulăpiorul din spatele ei. Ştia că Scott doar încerca să se arate prietenos — nici măcar nu făcuse o glumă — dar situaţia în care se afla Chloe era epuizantă. Toată viaţa fusese mulţumită să navigheze

[1] Boală infecţioasă acută, provocată de un virus, denumită popular „boala sărutului".

Il |i|ii'i (1882-1967), înfăţişând o cafenea în noapte, cei câţiva ► lii H|I 11 .iii, total necomunicativi, fiind prezentaţi în necruţătoa- !*-« lunii ml II unor becuri electrice.

[2] Personaje din seria de filme *Star Wars* (*Războiul Stelelorm* Ben „Obi-Wan" Kenobi fiind mentorul lui Luke Skywalker, dup#; ce, înainte, îi fusese mentor tatălui acestuia, Anakin.

.... kkuşi să SE STRECOARE în propria ei casă exact când H .• ui arata cinci şi jumătate. *Grozav, două ore întregi ilp hoinii.* Se dezbrăcă şi se cufundă într-o toropeală pro- I .... înainte chiar de a atinge perna.

I Mnifi ore mai târziu, când coborî, împleticindu-se, la |MI li'i, cu greu se putea spune că ar fi fost trează. Mama ►| 11 r. i r 111 a cu gogoşi şi cafea. Ileaşezăpe masă, cu ser-VIHH diplomat agăţată încă pe umăr, şi-i zâmbi bucu-IMMDA.

I i i dimineaţa asta au avut cu kremă-de-ciocolată-cu-A:,

II i ni care-ţi place atât de mult..., începu Anna. Ia stai, i Im arăţi *groaznic.* Ce-ai păţit?

Mersi, mormăi Chloe.

\hla fusese partea veselă; acum, urma cea dificilă. |IHI. ■| pornească iarăşi avalanşa minciunilor? *Sunt* (pn* *tn satâ de examenul restant de mâine, la trigo-* »(H^H" />'«' *Abia dac-am putut să dorm.* Două propozi- ()), *i* im isprezece... ba nu, şaisprezece cuvinte, şi mama MI II lăsat baltă toată povestea. Dar dacă i-ar spune

[1] Sărbătoare evreiască întinsă pe durata a opt zile, începând

din ziua a 25-a a lunii Kislev (cea de-a treia a calendarului evre iese şi corespunzând aproximativ cu luna decembrie din calendu rul gregorian). Marchează reînnoirea închinării Templului din Ierusalim, oficiată de Iuda Maccabeul în anul 165 î.H.

[3] Festival al populaţiilor hinduse, cunoscut şi ca Festivalul Luminilor, ţinut în lunile octombrie-noiembrie, prin care M celebrează Lakshmi, zeiţa luminii şi a bogăţiei, ca şi Anul Nou ţi povestea *Ramayana.* Oamenii aprind lămpi şi lumânări (*diwnll* însemnând „ghirlande de lumini”), invitând-o astfel pe zeiţă ll) casele lor.

I u vreau. Să-ţi cunosc. Prietenii.

I'oporul Mai ar cam fi avut ceva de învăţat cu privire In intimidare din partea acestei femei cu pupilele nor- imilr, rotunde, trase concluzia Chloe.

Se lăsă să cadă, îndurerată, înapoi pe canapea. Nimic Imn n avea cum să iasă de-aici.